BIBLIOTEKA VJEVERICA

MEDO WINNIE ZVANI POOH

A. A. Milne

3681

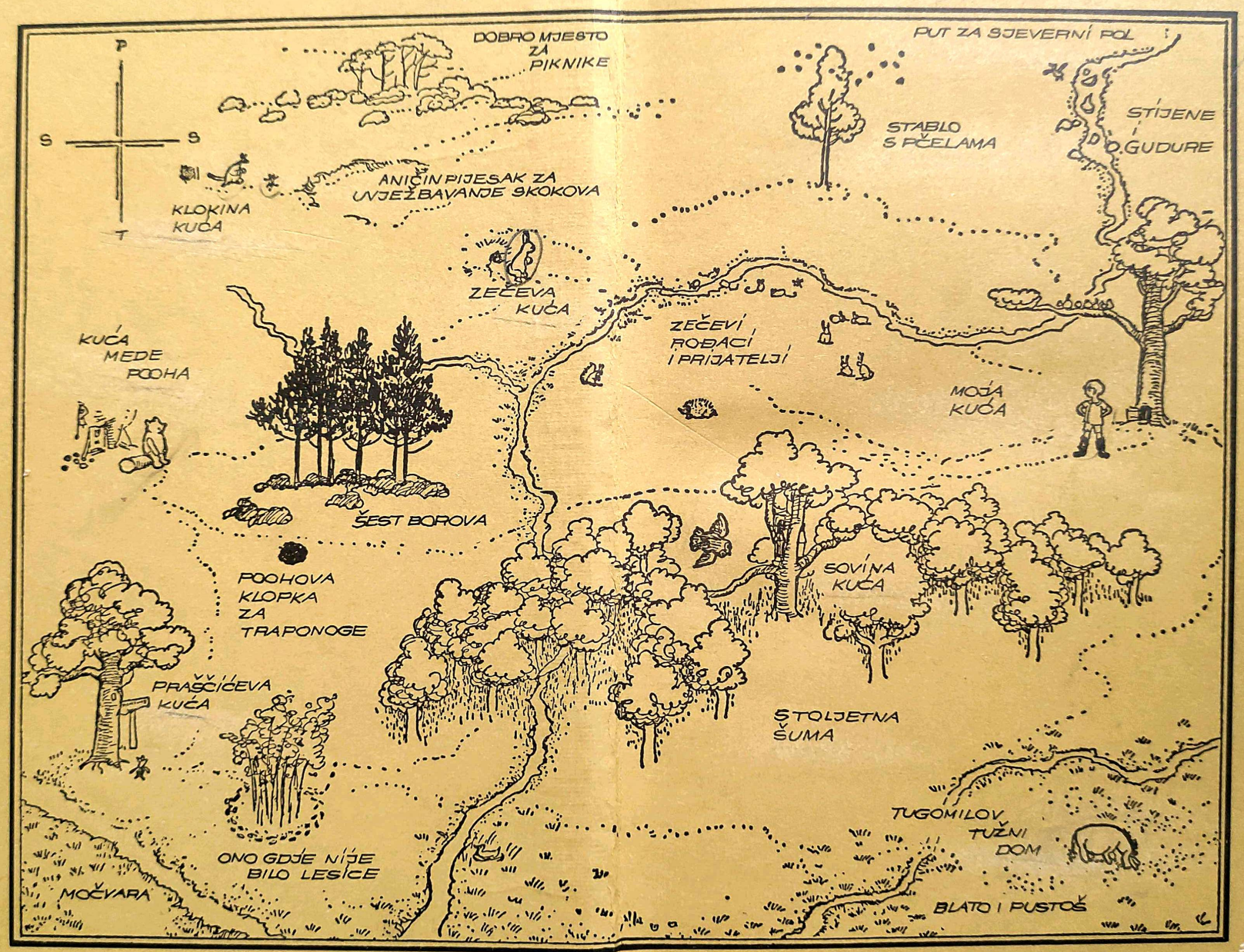

NACRTAO SAM JA UZ POMOĆ ERNESTA SHEPARDA

ALAN ALEXANDER MILNE

MEDO WINNIE ZVANI POOH

BIBLIOTEKA VJEVERICA

A. A. Milne

MEDO WINNIE ZVANI POOH

Naslov originala

ALAN ALEXANDER MILNE
WINNIE-THE-POOH

Printed in Great Britain by Richard Clay
(The Chaucer Press) Ltd, Bungay, Suffolk

Prvo izdanje objavljeno 1926. godine

Ilustrirao

ERNEST H. SHEPARD

Prevela

MIA PERVAN-PLAVEC

Stihove napisao

ZVONIMIR BALOG

Urednik

VERA BARIĆ

Recenzenti

MIA PERVAN-PLAVEC
ANICA GROŠINIĆ

ALAN ALEXANDER MILNE

MEDO WINNIE ZVANI POOH

Prvo izdanje u ovoj biblioteci

IZDAVAČKO KNJIŽARSKA
RADNA ORGANIZACIJA
mladost
ZAGREB 1986

Njoj

S rukom u ruci k tebi hrlimo
o radosti tvojoj sanjamo
Christopher Robin i ja
i ovu knjigu ti poklanjamo.
Za te smo je pisali,
Za te smo je risali
jer te volimo i želimo
da te razveselimo.
Je li to ono što si htio?
Je li o tome snio?
Je si li o tome snio?

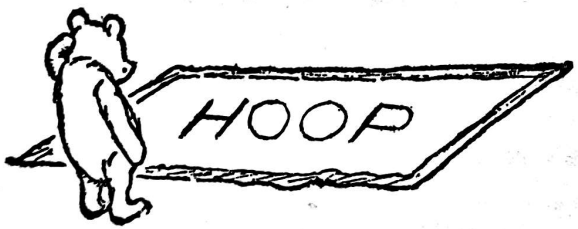

Uvod

Ako ste ikada čitali neku knjigu o Christopheru Robinu (Kristofer Robin), sjetit ćete se, možda, da je Christopher jednom imao labuda (ili je labud imao Christophera, ne sjećam se točno) i da ga je zvao Pooh (Pu). Bilo je to davno, vrlo davno, a kad je došlo vrijeme da se rastanemo od labuda, za uspomenu smo uzeli njegovo ime. Vjerovali smo da ono labudu neće više biti potrebno. Zato je Christopher Robin — onog trenutka kada je njegov Medo Edward izjavio da želi neko izuzetno, sasvim posebno i samo svoje ime — spremno kao iz puške izjavio: — Ti ćeš biti moj Medo Winnie zvani Pooh (Vini Pu). — Na tome je i ostalo.

Eto, sada kad sam vam rastumačio odakle jednom medvjedu ime Pooh, ispripovjedit ću vam i ostalo.

Znajte da u Londonu ne možete živjeti duže vremena, a da vas put ne nanese u zoološki vrt. Ljudski ukusi su — zna se — različiti, pa neki počnu razgledavati zoološki vrt od samog početka, zvanog ULAZ. Takvi jure kao ludi od kaveza do kaveza, pa se za tren oka nađu pred kavezom zvanim IZLAZ. Postoje, na sreću, i drugi ljudi. To su oni pravi. Oni koji znaju što traže. Takvi se već s ulaza zapute prema kavezu svoje najmilije životi-

nje, pa ondje i ostanu. Takav je i Christopher Robin. Kad dođe u zoološki vrt, on krene ravno prema sjevernim medvjedima, a kad stigne pred njihov kavez, šapne nešto tajnovito trećem čuvaru slijeva. Vrata kaveza se, nakon toga, kao nekim čudom otključaju! Tada se Christopher Robin i ja počnemo penjati mračnim hodnicima i strmim stubama, te najzad dođemo do posebna kaveza. Kavez se otvori, iz njega se dogega veliko krzneno klupko, Christopher Robin razdragano vikne: — Hej, Medo! — i poleti mu u naručaj. Morate znati da je i tome medvjedu ime Winnie, što samo dokazuje kako je Winnie doista pristalo ime za medvjeda. Smiješno je, ipak, što se Christopher Robin i ja nikako ne možemo sjetiti je li taj zoološki Winnie dobio ime po Christopherovu medi, zvanom Pooh, ili obrnuto. Jednom smo to znali, ali smo zaboravili . . .

Upravo u trenutku dok sam pisao posljednju rečenicu, prekinuo me Praščić i skvičeći priupitao:

— A *mene* nisi ni spomenuo?

— Dragi moj Praščiću — odgovorio sam — pa čitava je knjiga zapravo samo o tebi!

— Da, ali i o Poohu! — zaskvičao je.

Eto vidite kakav je! Ljubomoran, jer misli da je ovaj svečani uvod posvećen samo Poohu. Naravno da je Pooh glavni junak, o tome nema dvojbe, niti bih to htio zanijekati. No Praščić je zato glavni junak u mnogim zgodama gdje je Pooh posve nevažan. Ta vi, djeco, i te kako dobro znate da Medu Pooha ne možeš poskrivečki ponijeti u školu. Svatko će ga vidjeti, a možda vam se čak i rugati. A Praščić? Praščić je tako malešan da ga možeš neopazice gurnuti u džep! I sami znate kako je utješno

gnječiti i milovati u džepu neku dragu igračkicu, pogotovo kad nisi posve siguran je li dva puta sedam dvanaest ili dvadeset dva. Praščić ponekad izviri iz Christopherova džepa i zaviri u tintarnicu, pa je zato mnogo učeniji od Pooha. No Pooh se zbog toga ne uzrujava.

— Netko je pametan, a netko nije — veli on — pa što tu možeš!

Ali gle, javljaju se i druge životinje:

— A zar *mi* nismo važni?

Zato će možda biti najpametnije da prestanem pisati uvod i započnem pripovijedati događaje iz knjige.

A. A. M.

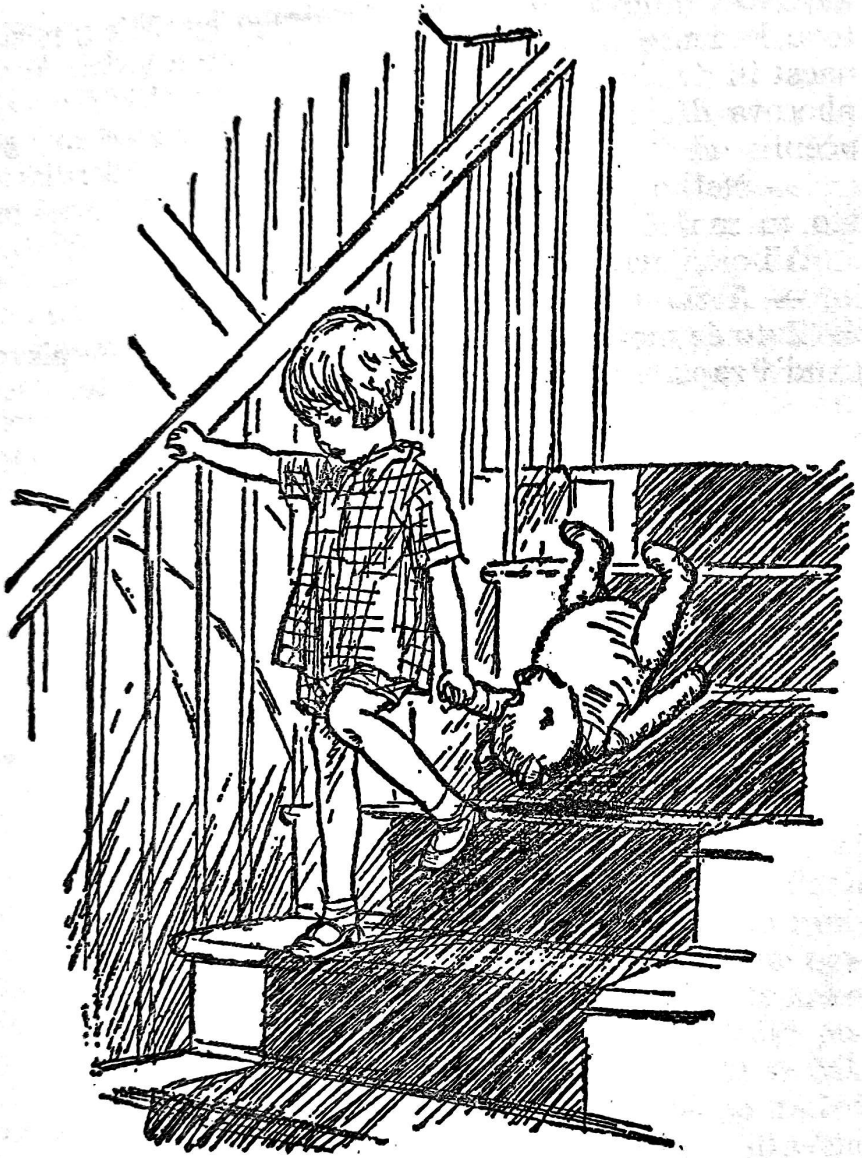

PRVO POGLAVLJE

U kojemu upoznajemo Medu Winnija zvanog Pooh i nekoliko pčela i u kojemu priče započinju

Evo Mede Edwarda, silazi niz stepenice, *bup, bup, bup,* lupa glavom o stube, spuštajući se za Christopherom Robinom (Kristofer Robin). To je — koliko on zna — jedini mogući način da siđeš niz stepenice. Katkada mu se, ipak, učini da mora postojati i neki drugi način, a on bi ga se već dosjetio kad bi barem na trenutak mogao prestati udarati glavom i mirno porazmisliti. Nekad mu se opet učini da drugog načina nema i nema, i da tako naprosto mora biti. Bilo kako bilo, evo ga već na podnožju stubišta: spreman je da vam se predstavi. Medvjed Winnie zvani Pooh (Vini Pu).

Kad sam prvi put čuo to ime rekao sam, kao što ćete i vi kazati: — A ja sam mislio da je to neki dječak!

— I ja sam to mislio — odgovorio mi je Christopher Robin.

— Zašto ga onda zoveš Winnie?

— Ja ga tako ne zovem.

— Ali rekao si . . .

— Njemu je ime Winnie zvani Pooh. Valjda znaš što znači »zvani«?

— Aha, sada znam — brzo sam odvratio, a nadam se da ćete se i vi s time složiti, jer je to ionako jedino objašnjenje što ćete ga dobiti.

Kad siđe niza stepenice, Winnie zvani Pooh ponekad se voli poigrati, a ponekad mu je milije tiho sjediti pokraj vatre i slušati priče. Večeras . . .

— Da pričamo priče? — reče Christopher Robin.

— A tko će pričati? — upitah ja.

— Pa, možda bi ti mogao ispripovjediti jednu o Medi Winniju zvanom Pooh?

— Važi — rekao sam. — A kakve on priče voli?

— O sebi. Takav ti je on medvjed!

— Aha! Shvaćam!

— Pa, hoćeš li početi?

— Pokušat ću — odvratio sam.

Hajde da pokušam!

. . . . . .

Jednom davno, prije puno puno godina, negdje tamo oko prošlog petka, živio je posve sâm u velikoj velikoj Šumi Medo Winnie zvani Pooh, a pod imenom Sanders.

(— Što to znači »pod imenom«? — upita Christopher Robin.

— Znači da mu je ime bilo zlatnim slovima ispisano iznad kućnih vrata, a on pod njim živio.

— Winniju zvanom Pooh nije bilo sasvim jasno, zato je pitao — reče Christopher Robin.

— Sad mi je jasno — zamumlja Winnie zvani Pooh.

— Dobro, onda ću nastaviti priču — odgovorio sam.)

Šetajući jednog dana, izbio je na čistinu usred Šume. Posred čistine rastao je visoki hrast, a s vrha hrasta dopiralo glasno zujanje.

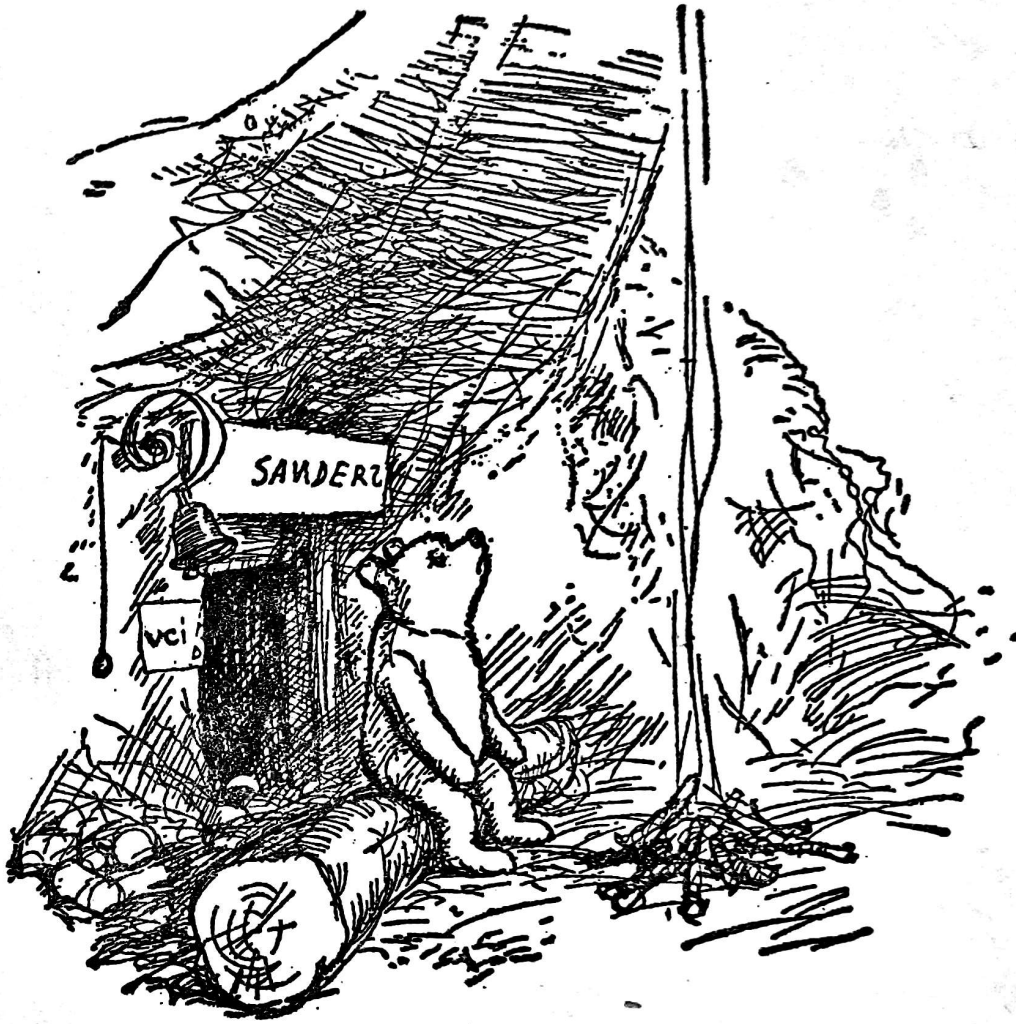

Winnie zvani Pooh sjeo je pod hrast, stavio glavu među šape i počeo razmišljati.

Prvo je rekao sam sebi: — Ovo zujanje nešto znači. Nikad ne čuješ zujanje što samo zuji i zuji, a ništa ne

znači. Zujanje znači da netko zuji, a jedini razlog zujanju — koliko ja znam — mogu biti pčele.

Zatim je ponovno dugo, dugo razmišljao i rekao: — A jedini razlog što postoje pčele je — koliko ja znam — da prave med.

Zatim je ustao i kazao: — A jedini razlog što postoji med jest da bih ga *ja* mogao jesti. — I počeo se penjati na hrast.

Penjao
se
i
penjao
se
i
penjao
i
dok
se
penjao
pjevuckao
je
pjesmicu
sebi
u bradu.
Bila
je to
ova
pjesmica:

Nema Mede
koji med ne voli.
Mednom medu
nitko da odoli.

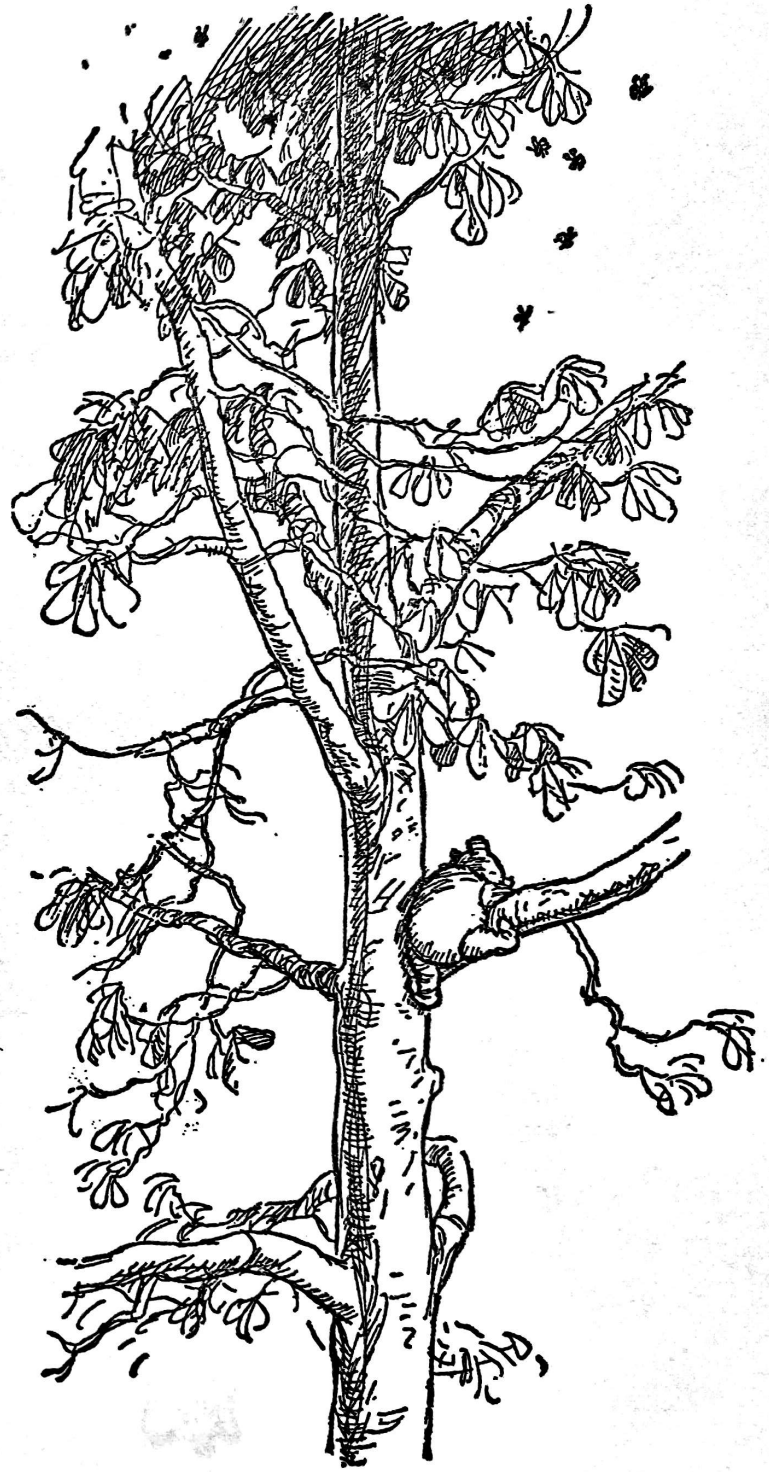

Zatim se popeo malo više... pa još malko više... pa onda još malčice, malčice više. Usput je spjevao još jednu pjesmicu:

Kako bi to sjajna stvar bila
kad bi i medvjedi imali
krila.
Kad god bi se sjetio
na medno bi saće sletio.
Tada se ne bi morao
ovako verati
i jedino krzno derati.

Bio se već dosta umorio penjanjem, pa je zato na brzinu spjevao još jednu pjesmicu — žalopojku na svoj račun. Bio je već nadomak košnici, samo da još stane šapom na onu pravu granu...

— *Kvrc!*

— Upomoć! — vikne Pooh i padne na granu tri metra niže.

— Da barem nisam... — reče, otkotrljavši se šest metara niže, do iduće grane.

— Znaš, htio sam samo — opravdavao se pred samim sobom, kotrljajući se poput lopte i tresnuvši o granu deset metara niže — htio sam samo...

— Naravno, bilo je to *dosta*... — prizna sam sebi, prošišavši kroz krošnju svih narednih šest grana.

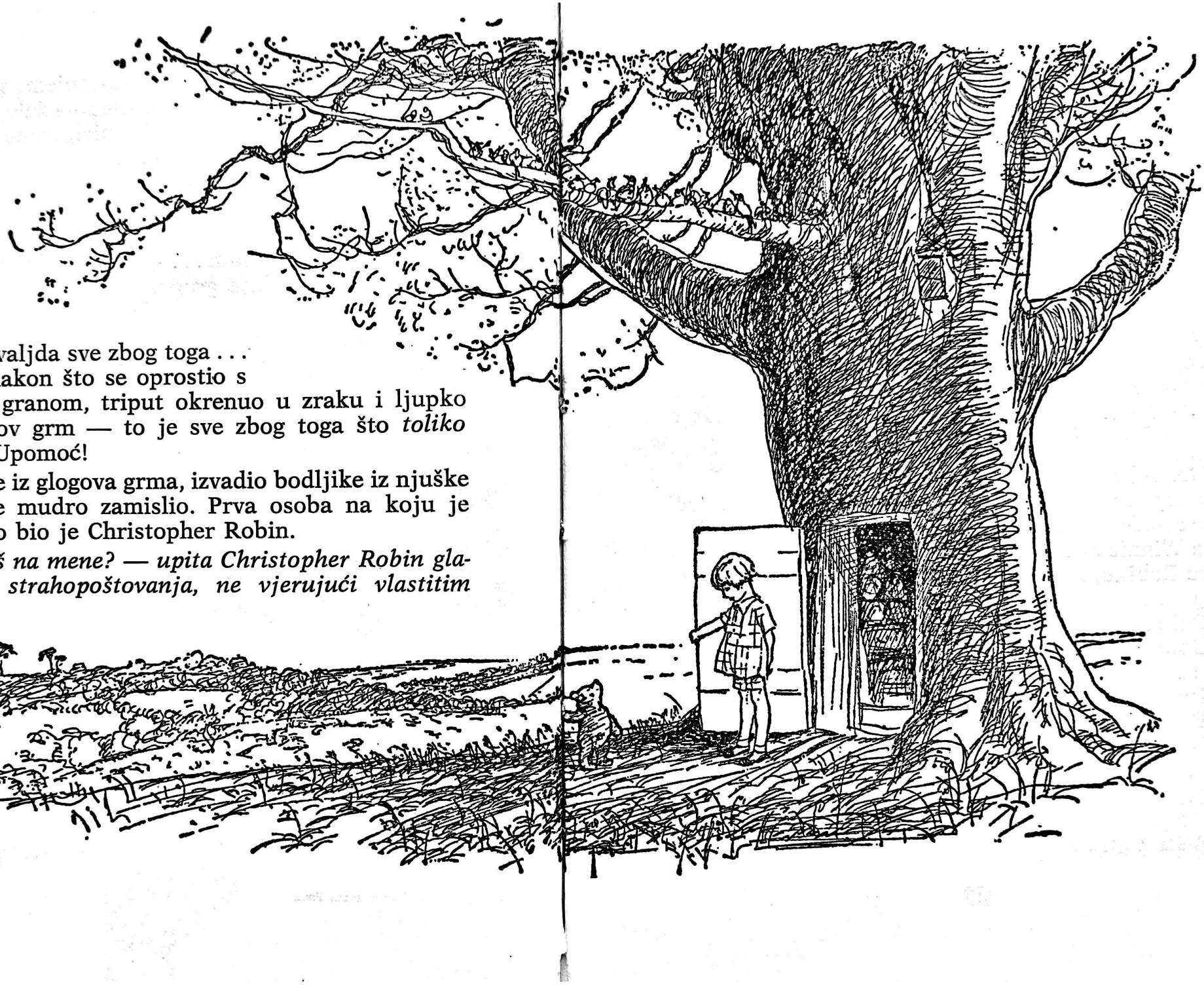

— To je valjda sve zbog toga . . .
— zaključi nakon što se oprostio s posljednjom granom, triput okrenuo u zraku i ljupko sletio u glogov grm — to je sve zbog toga što *toliko* volim med. Upomoć!

Ispuzao je iz glogova grma, izvadio bodljike iz njuške i ponovno se mudro zamislio. Prva osoba na koju je tada pomislio bio je Christopher Robin.

(— Misliš na mene? — upita Christopher Robin glasom punim strahopoštovanja, ne vjerujući vlastitim ušima.

— *Da, tebe.*

Christopher Robin ne izusti ni riječi, ali su mu oči bivale sve veće i veće, a obrazi sve rumeniji i rumeniji.)

Tada Winnie zvani Pooh krene svome prijatelju Christopheru Robinu, koji je živio u kući sa zelenim vratima, na drugom kraju Šume.

— Dobro jutro, Christophere Robine — reče on.

— Dobro jutro, Medvjede Winnie zvani Pooh — rekao si ti.

— Imaš li slučajno pri ruci kakav balon?

— Balon?

— Da, balon. Čitavim putem do tvoje kuće govorio sam u sebi: »Možda Christopher Robin slučajno ima nekakav balon.« To sam, eto, tek tako govorio, razmišljajući o balonima.

— A što će ti balon? — zapitao si ti.

Winnie zvani Pooh se oprezno ogledao oko sebe, u strahu da netko možda prisluškuje, zaklonio šapom njušku i šapnuo dubokim glasom:

— Da se dočepam *meda!*

— Ali kako ćeš se balonom dočepati meda? To je nemoguće!

— *Meni* nije — odvrati Pooh.

Slučaj je htio da si ti upravo dan ranije bio na maloj kućnoj zabavi kod tvoga prijatelja Praščića i da je kuća bila okićena balonima. Praščić ti je poklonio veliki zeleni balon, a jednom Zečevom rođaku isti takav plavi, ali ga je on zaboravio, jer je — iskreno rečeno — još odviše mali za takve zabave. Tako si ti kući ponio dva balona: i zeleni i plavi.

— Kojega bi radije? — upitao si Pooha.

On je spustio glavu među šape i duboko se zamislio.

— Evo što ja mislim — odgovorio je. — Kad se hoćeš dočepati meda pomoću balona, najvažnije je da pčele ne opaze kako dolaziš. E sad, ako imaš zeleni balon pčele mogu pomisliti da nisi ništa drugo nego dio stabla, pa

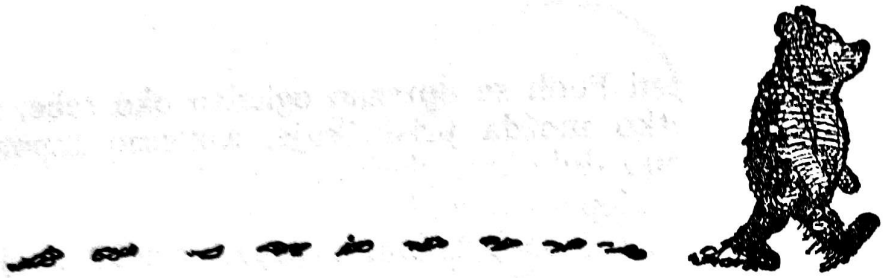

te neće ni zamijetiti. Ako imaš plavi balon, mogu pomisliti da si tek dio neba, pa te opet neće zamijetiti. Pitanje je, dakle, što je vjerojatnije?

— Ali zar neće vidjeti *tebe,* ispod balona? — priupitao si.

— Možda hoće a možda i neće — odvratio je Winnie zvani Pooh. — S pčelama nikad ne znaš na čemu si. — Zatim se na trenutak zamislio, pa rekao: — Trudit ću se da budem nalik na crni oblačić. To će ih prevariti.

— Onda ti je bolje uzeti plavi balon — rekao si ti, pa je na tome i ostalo.

Eto, tako ste se zajedno zaputili prema hrastu, noseći plavi balon, a ti si, kao i uvijek, za svaki slučaj ponio pušku. Winnie zvani Pooh je odmah krenuo prema bari punoj blata, pa se u njoj valjao i pljackao sve dok se nije toliko ublatio da je bio crn crncat. Zatim ste napuhali balon toliko da je postao velik da veći ne može biti. Ti i Pooh ste ga zajedno držali o konopcu, a onda si ti naglo ispustio konopac a Pooh otplovio u nebo i počeo tamo lebdjeti, lebdjeti, baš u visini krune onoga hrasta, to jest oko pet metara dalje od njega.

— Hura! — povikao si ti.

— Odlično, je li? — viknuo ti je odozgo Winnie zvani Pooh. — Kako izgledam?

— Kao medvjed koji visi na balonu — odvratio si ti.

— A ne kao crni oblačić na plavom nebu? — zabrinuto je doviknuo Pooh.

— Pa, ne baš.

— Da, ali ovdje gore je slika možda sasvim drukčija. Osim toga, već sam ti rekao da s pčelama nikad ne znaš na čemu si.

Nije bilo vjetra da ga odnese bliže hrastu, pa je lebdio na mjestu. Gledao je košnicu, osjećao miris meda, ali se meda nije mogao dočepati.

Trenutak kasnije ponovno te zovnuo.

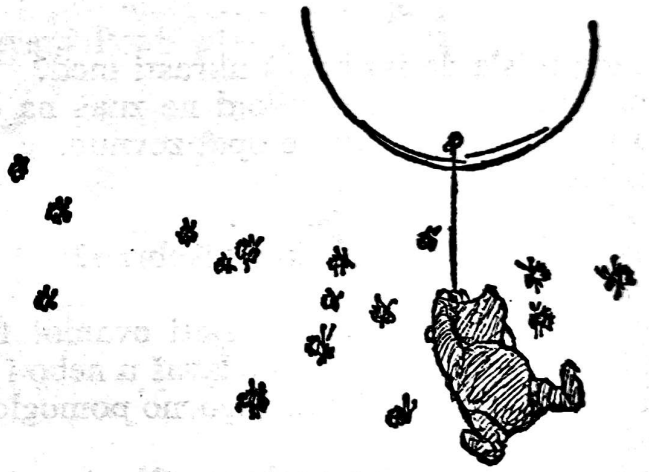

— Christophere Robine! — šapnuo je glasno.

— Da?

— Čini mi se da je pčelama postalo nešto sumnjivo!

— A što to?

— Ne znam, ali mislim da nešto *slute*!

— Možda misle da im hoćeš ukrasti med?

— Može biti. S pčelama nikad ne znaš na čemu si. Malko ste šutjeli, a onda te opet zovnuo.

— Christophere Robine!

— Molim?

— Imaš li kod kuće nekakav kišobran?

— Imam.

— Joj, kad bi ga mogao donijeti ovamo! Pa da se šetkaš s njime ispod hrasta, pogledavaš u nebo i govoriš: »Eh, eh, bit će kiše!« To bi nam sigurno pomoglo da prevarimo pčele.

Ti si se u sebi nasmijao i rekao: »Glupi moj Medo!«, ali to nisi izgovorio naglas, zato što ga voliš, nego si krenuo kući po kišobran.

— Hej, stigao si! — javio se Pooh čim si se vratio pod hrast. — A ja sam se već zabrinuo. Sada sam posve siguran da pčele u nešto sumnjaju.

Da otvorim kišobran? — upitao si.

— Strpi se časak. Moramo biti praktični. Valja nam prevariti najvažniju pčelu, maticu. Vidiš li ti odozdo koja je matica?

— Ne vidim.

— Šteta! Nema nam druge nego da ti šetaš s otvorenim kišobranom i govoriš: »Eh, eh, bit će kiše«, a ja ću dotle pjevati nekakvu oblačnu pjesmicu, to jest pjesmicu, kakvu bi oblak mogao pjevušiti . . . Sad!

Tako si ti šetkao amo-tamo pod hrastom i proricao kišu dok je Winnie zvani Pooh pjevao:

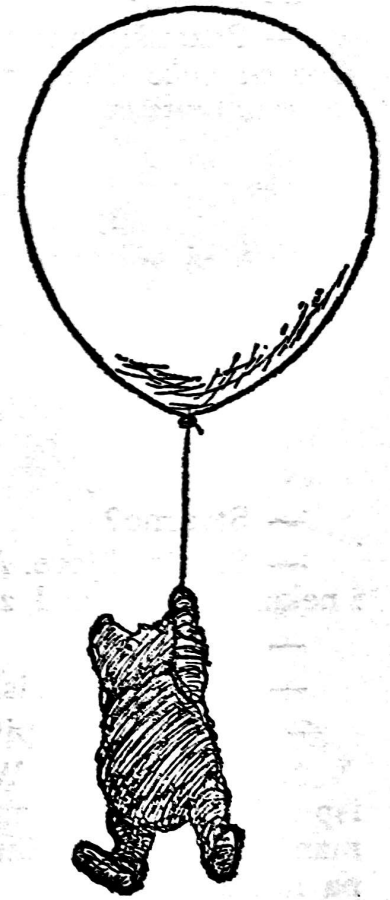

Krasno je oblak biti
iz jezera vodu piti,
bez krila nebom ploviti
s braćom se svojom loviti,
ni na čemu jašiti,
gromom pčele plašiti.

Pčele su i dalje sumnjičavo zujale. Neke su čak izletjele iz košnice i počele oblijetati oko oblaka, i to baš dok je on pjevao drugu kiticu svoje oblačne pjesme. Jednа je načasak sletjela oblaku na nos, pa zatim opet uzletjela.

— Christophere... joj!... Robine! — vrisnuo je oblak.

— Molim?

— Razmišljao sam i došao do vrlo važnog zaključka. *Ovo su neke lijeve pčele!*

— Stvarno?

— Sasvim lijeve. A ako je tako, onda sigurno prave i nekakav lijevi med, zar ne?

— Ozbiljno?

— Da. I zato mislim da ću sići.

— A kako? — upitao si ti.

Na to Medvjedić Winnie zvani Pooh nije mislio. Ako ispusti konopac, tresnut će na zemlju, a to mu se ni najmanje nije mililo. Zato ponovno utone u razmišljanje, pa najzad reče:

— Christophere Robine, morat ćeš pucati u balon. Imaš li pušku pri ruci?

— Jasno da imam — odvratio si ti. — Ali ako pucam u balon, rasprsnut će se.

— A ako ne pucaš — dovikne Pooh — morat ću ispustiti konopac, pa ću se onda *ja* rasprsnuti.

Kad ti je tako razložio, ti si shvatio, pažljivo naciljao u balon i opalio.

— Joj! — jauknuo je Pooh.

— Jesam li promašio? — upitao si ti.

— Nije baš da si promašio — doviknuo je Pooh — ali si promašio *balon.*

— Oprosti, molim te — kazao si ti i ponovno opalio. Ovaj put si pogodio balon, pa se on malo po malo počeo dušiti, a Winnie zvani Pooh doplovio na zemlju.

Nevolja je bila u tome što su mu ruke bile toliko ukočene od grčevita stezanja konopca da su mu ostale stršati u zraku još čitavih tjedan dana, pa je muhe što bi mu slijetale na njušku morao otpuhivati, umjesto da ih tjera šapama. A mislim — premda nisam posve siguran — da su ga zbog toga i prozvali Pooh.

. . . . . .

— Je li to kraj priče? — upitao je Christopher Robin.

— To je kraj *ove* priče. Ima ih još.

— O Poohu i o meni?

— I o Praščiću i Zecu i svima vama. Zar se ne sjećaš?

— Pa, sjećam se, ali kad se pokušam sjetiti, zaboravim.

— A sjećaš li se onog dana kad su Pooh i Praščić htjeli uloviti Traponoga?

— Ali ga nisu ulovili, je li?

— Nisu.

— Jasno da nisu, kad je Pooh medvjed kratke pameti. A jesam li ga ja uhvatio?

— E, to je već nova priča.

Christopher Robin klimne glavom.

— Znaš, ja se svega sjećam — reče — ali Pooh ima slabo pamćenje, pa voli da mu pričaš nekoliko puta. Tada ti to dođe, znaš, kao prava pravcata priča, a ne samo sjećanje.

— Slažem se — odvratio sam.

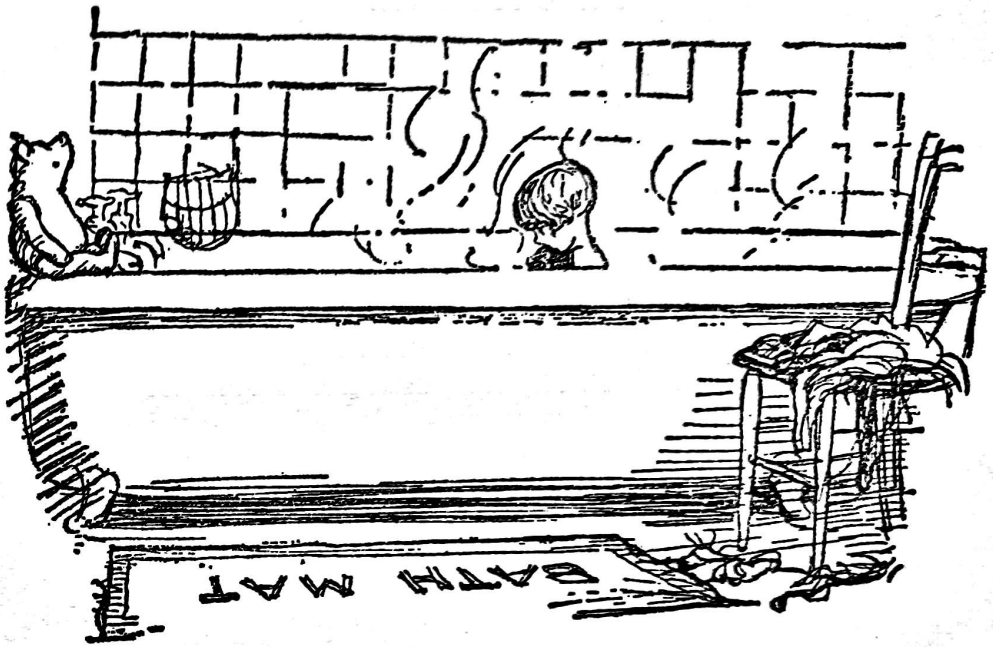

Christopher Robin duboko uzdahne, dohvati Medu za nogu i zaputi se prema vratima, vukući ga za sobom. Pred vratima se okrene i upita:

— Hoćeš li doći gledati kako se kupam?

— Možda i hoću — odvratih.

— Je li da ga nisam povrijedio kad sam pucao u balon?

— Ni najmanje.

On klimne i izađe. Trenutak kasnije začuh Medu Winnija zvanog Pooh kako se penje za njim uza stepenice: *bup, bup, bup.*

DRUGO POGLAVLJE

U kojemu Pooh ide u posjet zecu i zapada u škripac

Medo Edward, među svojim prijateljima poznat kao Medo Winnie zvani Pooh, ili skraćeno Pooh, šetao je jednog dana Šumom i ponosno pjevušio. Dok je toga jutra pred zrcalom radio gimnastiku (za održavanje kondicije), pjevao je jednostavnu pjesmicu. — *Tra-la-la, tra-la-la* — pjevuckao je dok je dizao šape iznad glave, a — *Tra-la-la, tra-la-joj-upomoć!-la* — kad bi se sagnuo da dodirne stražnje šape. Ponavljao je pjesmicu i nakon doručka, sve dok je nije naučio napamet, pa ju je sada, šetajući Šumom, pjevao čitavu, bez zapinjanja. Poslušajte je:

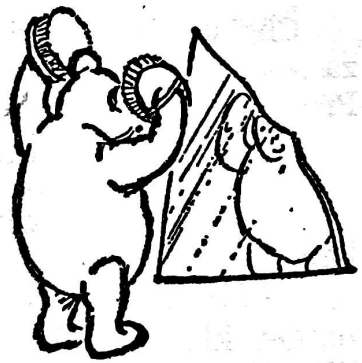

Tra-la-la, tra-la-la,
tra-la-la, tra-la-la.
La-tra-tra, la-tra-tra,
tra-la-tra, tra-la-tra.
Rum-bum-bum, rum-bum-bum,
bum-rum-bum, rum-bum-bum.

Pjevušio je, dakle, tu pjesmicu i veselo koračao Šumom, razmišljajući što rade svi njegovi prijatelji i kako bi se osjećao

da je on netko drugi, kad najednom natrapa na pješčani sprud i veliku rupu u njemu.

— Aaa! — poviče Pooh. (*Rum-bum-bum, rum-bum-bum.*) Kladim se u staklenku meda da je ovo brlog u kojemu stanuje Zec. A Zec znači društvo, a društvo znači dobar zalogajčić, a k tome još i nekoga tko će slušati moje pjesmice i sve te lijepe stvari. *Rum-bum-bum, rum-bum-bum.*

Zatim se sagne, turi glavu u rupu i vikne:

— Ima li koga kod kuće?

Iz rupe dopre iznenađeno komešanje, a onda uslijedi tišina.

— Pitao sam »Ima li koga kod kuće?« — gromko vikne Pooh.

— Nema — javi se neki glas, pa dometne: — Ne moraš urlati. Čuo sam te i prvi put.

— Sto mu gromova! — razljuti se Pooh. — Zar nema baš nikoga?

— Ni žive duše.

Medvjedić Winnie zvani Pooh izvuče glavu iz rupe i stade razmišljati. Evo što pomisli: — Netko ipak mora biti u rupi, jer je netko morao reći »Nema«. Zato ponovno turi glavu u rupu i reče:

— Hej, Zeče, nisi li to ti?

— Nisam — odvrati Zec izmijenjenim glasom.

— A nije li to tvoj glas?

— *Mislim* da nije — otpovrgne Zec. — Trudim se da ne bude.

— Aaa! — shvati Pooh.

Ponovno izvuče glavu iz rupe, još jednom razmisli, pa je opet turi unutra i reče:

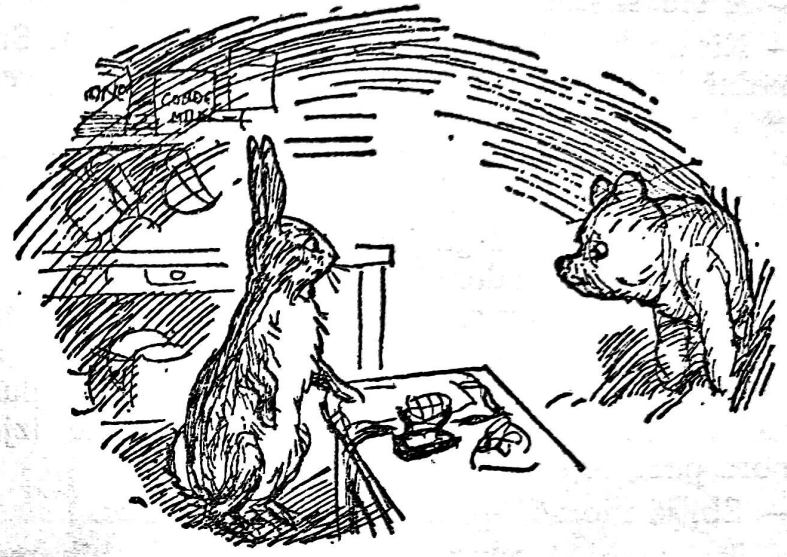

— E, pa onda budi dobar i reci mi gdje je Zec.

— Pošao je obići svoga prijatelja Medu Winnija zvanog Pooh. To je njegov veliki prijatelj.

— Pa to sam *ja*! — iznenadi se Pooh.

— Kakav ja?

— Medvjed Pooh.

— Jesi li siguran? — zaprepašteno će Zec.

— Sto posto — reče Pooh.

— E, onda ulazi!

Eh, da je Medi Poohu bilo tako lako ući u rupu kao što je Zec mislio! Gurao se, naguravao i tiskao u otvor, dok naposljetku nije s mukom unišao.

— Zbilja si bio u pravu — reče Zec zagledajući ga sa svih strana. — To si ti, glavom i njuškom. Baš mi je drago što te vidim.

— A što si mislio, tko je?

— Nisam bio siguran. I sâm znaš kako je u Šumi. Ne možeš *bilo koga* pustiti u kuću. Moraš biti *oprezan*. Hoćeš li nešto prigristi?

Pooh je volio prezalogajiti oko jedanaest sati prije podne, pa se obradovao kad je vidio kako Zec iznosi tanjuriće i šalice. A kad ga je upitao: »Hoćeš li kruha s medom ili s marmeladom?« toliko se uzbudio da je rekao: »I s medom i s marmeladom«, ali je brzo — da ne ispadne proždrljiv — dodao: »Ali može i bez kruha.« Zatim je neko vrijeme samo šutio ... te najzad, glasom pjevuckavim i ljepljivim od meda i marmelade, izjavio da mora poći, te ustao od stola.

— Zbilja moraš? — uljudno ga upita Zec.

— Pa, znaš — odvrati Pooh — možda bih mogao ostati još koji trenutak kad bi ... kad bi ti ... — trudeći se da što upadljivije gleda u pravcu smočnice.

— Da ti pravo kažem — reče Zec — i ja sam se spremao izaći.

— E, onda idem. Do viđenja!

— Do viđenja, ako si siguran da ne bi još štogod pojeo.

— A *ima* li još štogod? — brzo upita Pooh.

Zec zaviri u staklenke s medom i marmeladom i reče:
— Joj, nema!

— To sam i mislio — odvrati Pooh, klimnuvši više sebi nego Zecu. — Onda zdravo! Moram ići.

Sada je valjalo izaći iz rupe, a prvo se popeti prema otvoru. Pooh se penjao prednjim a podupirao stražnjim šapama, pa je začas izvirio njušku kroz otvor brloga ...

Nakon njuške izvirile su mu uši ... pa onda prednje šape ... pa ramena ... pa ...

— Upomoć! — viknuo je Pooh. — Morat ću natrag u brlog. — Sto mu gromova! — brzo je dodao. — Ne smijem natrag. Moram izaći. Nevolja je u tome što ne mogu ni naprijed ni natrag. Zaglavio sam se! — vikne očajan. — Sto mu gromova! Pomozite!

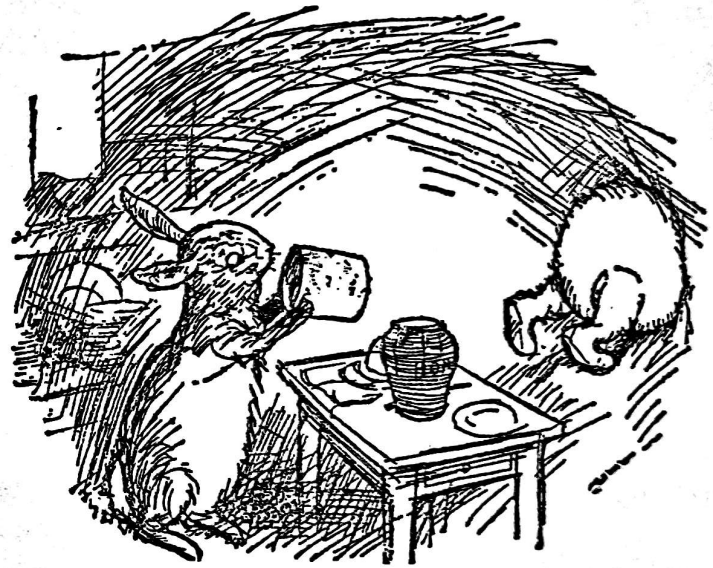

Zecu je već bilo vrijeme da pođe u šetnju, pa kako je prednji otvor brloga bio začepljen Medvjedom Poohom, izašao je na stražnji, načinio krug, stao pred Pooha i zagledao se u njega.

— Hej, jesi li zapeo? — upitao je.

— N-nisam — odvratio je Pooh nehajno. — Samo se malko odmaram, razmišljam i pjevuckam.

— Daj, pruži mi šapu!

Medvjedić Pooh ispruži šapu, a Zec stade vući, vući, vući . . .

— Joj! — jaukne Pooh. — To boli!

— U stvari — reče Zec — ti si se pošteno zaglavio.

— Sve je to zbog toga — ljutito će Pooh — što neki ne prave dovoljno široka vrata.

— Ili zbog toga — strogo dobaci Zec — što neki previše jedu. Maloprije sam pomislio — nastavi Zec — ali nisam htio reći da se jedan od nas dvojice prejeda, a znao sam da to nisam ja . . . Nema veze, idem po Christophera Robina.

Christopher Robin je stanovao na drugom kraju Šume. Kad je najzad stigao sa Zecom do brloga i ugledao prednju polovicu Pooha, rekao je: »Blesavi moj Medo!« tako nježnim glasom da se svima opet vratila nada.

— Baš sam razmišljao — reče Medo tiho jecajući — da se Zec možda nikad više neće moći služiti prednjim ulazom u svoj brlog. A to bi mi bilo *strašno.*

— I meni — spremno dočeka Zec.

— Gluposti! — reče Christopher Robin. — Naravno da hoće.

— Odlično — reče Zec.

— Ako te ne budemo mogli izvući s prednje strane, ugurat ćemo te natrag u brlog.

Zec zamišljeno pogladi brkove i nadoda da će se Pooh, ako ga uguraju natrag u brlog, naći točno ondje gdje je već bio i da on, Zec, zna se, jedva čeka da mu Pooh ponovno dođe u goste, ali red je red, a red nalaže da neki žive na stablima, neki pod zemljom, a neki . . .

— Hoćeš reći da ako ponovno siđem u brlog, *nikad* više neću moći izaći? — upita Pooh.

— Hoću reći — uzvrati Zec — da je šteta ne iskoristiti to što si već napola izašao.

Christopher Robin klimne u znak slaganja.

— U tom slučaju preostaje nam samo jedno — reče on. — Morat ćemo počekati da smršaviš.

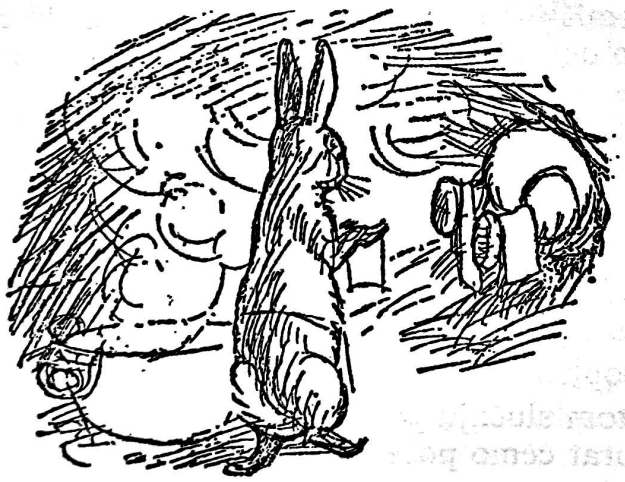

— A koliko će trajati to mršavljenje? — zabrine se Pooh.

— Pa, oko tjedan dana.

— Da, ali kako ću ostati ovdje čitav tjedan?

— I te kako ćeš ostati, blesavi moj Medo. Inače te nećemo moći izvući.

— Čitat ćemo ti priče — reče Zec utješno.

— A nadam se da neće padati snijeg — pridoda. — Čuj, stari moj, ti sada zauzimaš poveći dio moje kuće, pa ti možda neće smetati ako ti stražnje noge iskoristim kao prečke za sušenje rublja? Znaš, hoću reći da su one tamo gdje sada jesu posve beskorisne, a meni bi odlično došle kao vješalice za ručnike.

— Tjedan dana! — tužno otegne Pooh. — A kako ću jesti?

— E, na žalost nećeš jesti — odgovori Christopher Robin. — U tome i jest stvar. Moraš što prije smršaviti. Ali, mi ćemo ti čitati priče.

Pooh htjede uzdahnuti, ali shvati da ni to ne može, toliko je bio ukliješten. Pusti da mu se niz obraz skotrlja suza, pa reče:

— Onda vas molim da mi čitate neku Ukusnu knjigu. Nešto što će utješiti i ohrabriti vašeg Medvjeda u škripcu.

Tako je Christopher Robin čitav tjedan dana čitao okrepljujuće priče sjevernom dijelu Pooha, a Zec sušio rublje na njegovom južnom dijelu . . . Medvjed je u međuvremenu ćutio kako postaje sve mršaviji i mršaviji. Krajem tjedna Christopher Robin reče: — Da vidimo! Jedan, dva, tri — sad!

Zatim uhvati Pooha za prednje šape, Zec se primi Christophera Robina, a svi se Zečevi rođaci i prijatelji poslažu iza Zeca. Vukli su, povlačili i potezali složno, svi kao jedan . . .

Pooh je cijelo vrijeme zapomagao: »Joj!«

Pa onda opet: »Uuu!«

Dok najzad iznenada nije viknuo »Pop!«, baš kao čep kad izleti iz boce.

Na to su Christopher Robin, Zec i svi Zečevi rođaci i prijatelji popadali na leđa . . . a na vrh to gomile skotrljao se Winnie zvani Pooh — najzad slobodan!

Zahvalno je klimnuo svim svojim prijateljima pa — kao da se nikad ništa nije dogodilo — nastavio šetnju Šumom, ponosno pjevuckajući. Christopher Robin ga je dugo pratio nježnim pogledom, i najzad kazao u sebi:

— Blesavi moj Medo!

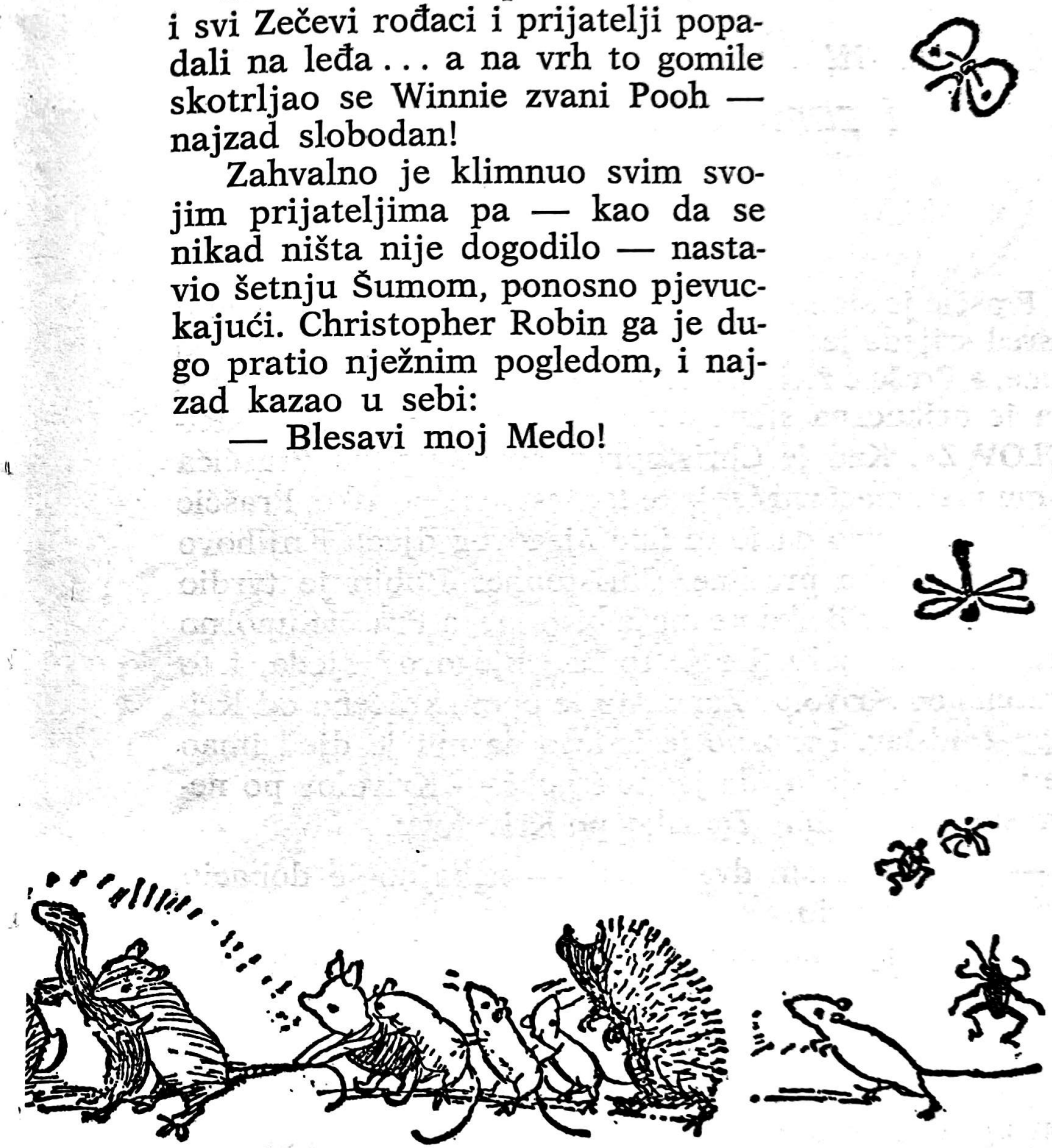

TREĆE POGLAVLJE

U kojemu Pooh i praščić idu u lov i zamalo uhvate lesicu

Praščić je stanovao u vrlo raskošnoj kući, smještenoj posred srijede jedne velike bukve. Bukva je rasla usred Šume, a Praščić živio usred kuće. Na motku pokraj kuće bila je prikucana stara letva na kojoj je pisalo »KRIVOLOV Z«. Kad je Christopher Robin upitao Praščića da mu rastumači značenje te tajanstvene poruke, Praščić mu je odgovorio da je to ime njegovog djeda i njihovo staro obiteljsko prezime. Christopher Robin je tvrdio da Krivolov Z nikako ne može biti ime, a Praščić uporno ponavljao da može, jer je to ime njegovog djeda, i to skraćeno od Krivolov Zane, što je opet skraćeno od Krivolov Zanislav. Ponosno je isticao da mu je djed imao dva imena, za slučaj da jedno izgubi — Krivolov po nekom starom stricu a Zanislav po Krivolovu.

— Pa i ja imam dva imena — nehajno je dobacio Christopher Robin.

— To ti je samo dokaz da sam u pravu — odvratio je Praščić.

Jednog lijepog zimskog dana dok je Praščić meo snijeg pred bukvom, slučajno je podigao pogled i pred sobom ugledao Medvjeda Winnija zvanog Pooh. Pooh je

zamišljeno i u velikim krugovima hodao po snijegu, pa se nije ni zaustavio kad ga je Praščić zovnuo.

— Zdravo — rekao je Praščić. — Što *ti* ovdje radiš?

— Lovim — ispalio je Pooh kao iz puške.

— A što loviš?

— Slijedim jedan trag — tajnovito je odgovorio Winnie zvani Pooh.

— Čiji trag? — začudio se Praščić, prilazeći Winniju.

— To se i ja pitam. Pitam se: »Čiji je ovo trag?«

— Pa što misliš, kakav bi mogao biti odgovor na to pitanje?

— S odgovorom ću se morati strpjeti dok ga ne ulovim — reče Winnie zvani Pooh. — Evo, pogledaj! — kaza, upirući šapom u tlo pred sobom. — Što ti ovdje vidiš?

— Tragove — odvrati Praščić. — Otiske šapa. — — Praščić zaskviči od uzbuđenja. — Pooh! Je li to možda neka . . . neka . . . neka . . . lesica?

— Može biti — reče Pooh. Katkada jest, a katkada nije. S otiscima šapa nikad ne možeš biti siguran.

Nakon tako kratka i tajanstvena objašnjenja on nastavi hodati ukrug za tragovima. Praščić ga je časak pažljivo motrio, a zatim i on stao trčati za Poohom. Tada Winnie zvani Pooh najednom zastade i zbunjeno se sagne da prouči tragove.

— Što je? — zapita Praščić.

— Smiješno — reče Medo. — Sada mi se čini da su to tragovi dviju životinja. Ovoj ovdje — pa ma kako joj bilo ime — pridružila se neka druga, ne znamo koja, pa sada te dvije životinje hodaju zajedno. Bi li htio poći sa mnom, Praščiću, u slučaju da su to nekakve opasne životinje?

Praščić se uljudno počeša iza uha i reče da do petka ionako nema važnija posla, te da će rado poći s Medom, pogotovo ako je posrijedi *zbilja* neka *lesica.*

— Hoćeš reći ako su *zbilja* dvije lesice — ispravi ga Winnie zvani Pooh, na što Praščić odvrati da do petka ionako nema pametnija posla. Tako krenuše zajedno.

Upravo na tom mjestu raslo je nekoliko grmova tisovine, pa se činilo da su obje lesice — ukoliko su bile lesice — u krugu obilazile tisovo grmlje. Pooh i Praščić krenuše ukrug za njima. Praščić je kratio vrijeme pričajući Poohu kako je njegov djed Krivolov Z liječio kostobolju nakon traganja za raznim životinjama, kako njegov djed Krivolov Z u starosti nije mogao dobro disati i sve takve nekakve uzbudljive priče, a Pooh se pitao kakav je bio taj djed i nisu li to možda bila dva djeda po čijim tragovima oni sada hodaju, i ako jesu, ne bi li on, Pooh,

jednoga djeda mogao odvesti kući i zadržati ga za se, i što bi na to rekao Christopher Robin.

Winnie zvani Pooh najednom stade kao ukopan i uzbuđeno vikne:

— Pogledaj!

— Što? — vikne Praščić i poskoči od straha. Zatim, da pokaže kako se nije uplašio, poskoči još dva-tri puta, kao da gimnasticira.

— Tragovi! — klikne Pooh. — *Našim dvjema životinjama pridružila se treća!*

— Pooh! — poviče Praščić. — Misliš li da je to još jedna lesica?

— Nije — odgovori Pooh — jer su joj tragovi dru-

gačiji. Mora da su to dvije lesice i jedna — ako su uopće lesice — ili pak jedna do dvije lasice — ako su lasice — ili jedna lasica i još jedna lasica, što dakle znači lesica. Hajdemo za njima!

Tako su nastavili slijediti tragove ukrug, zabrinuto se pitajući nisu li te tri životinje možda nekakve opasne zvijerke. Praščić je pomišljao kako bi bilo divno kad bi njegov djed krivolov Z sada bio uz njega, umjesto bogzna gdje, a Pooh kako bi odlično bilo kad bi kojim slučajem naišao Christopher Robin, ali zbilja samo slučajno, i to samo zato što je silno volio Christophera Robina. Tada Pooh najednom naglo zastane i obliza njušku, tek toliko da je rashladi. Bilo mu je vruće i teško kao nikada u životu, jer je baš u tom trenutku shvatio da su pred njima tragovi *četiriju životinja!*

— Vidiš li, Praščiću? Pogledaj ove tragove! Tri, rekao bih, lesice i jedna, čini mi se, lasica. *Znači da im se pridružila još jedna lesica!*

Tako je i bilo. Tragovi u snijegu su se ponegdje kri-

žali, prekrivali i potirali, ali su se na nekim mjestima posve jasno razabirali otisci četiriju para šapa.

— Ja *mislim* — reče Praščić nakon što je i on obliznuo njušku i shvatio da to nije baš neka velika utjeha — ja *mislim* da sam se upravo nečega sjetio. Sjetio sam se nečega što sam jučer zaboravio učiniti i što nikako ne mogu ostaviti za sutra. Zato mislim da se svakako moram vratiti kući da to obavim.

— To možemo zajedno, danas po podne. Poći ću s tobom da ti pomognem — reče Pooh.

— Da, ali to nije nešto što se može obavljati po podne — hitro dobaci Praščić. — To ti je skroz-naskroz jutarnji posao, što znači da ga možeš obavljati samo i jedino ujutro i to po mogućnosti između osam i..... Što misliš, koliko je sati?

— Bit će blizu podne — otpovrgne Pooh pogledavši sunce.

— E, vidiš, to ti je posao što se obavlja između osam i podne i pet minuta. Zato oprosti, stari moj, ali ja... *Što je ono?*

Pooh pogleda u nebo, a kad ponovno začu zvižduk, upravi pogled prema krošnji visokog hrasta i ugleda svog dobrog prijatelja.

— Gle, pa to je Christopher Robin! — reče on.

— E, onda je sve u redu — uzdahne Praščić. — Ako je on tu, zbilja se nemaš čega plašiti. Do viđenja!

I odgega se kući što je brže mogao, sretan što se još jednom izvukao iz velike opasnosti.

Christopher Robin polagano siđe s hrasta.

— Blesavi moj Medo! — reče. — Što si to radio? Prvo si dvaput sâm obišao grmlje, a zatim je Praščić do-

trčao za tobom pa ste zajedno učinili još jedan krug, i onda opet, po četvrti put . . .

— Stani malo — reče Winnie zvani Pooh i digne šape u zrak.

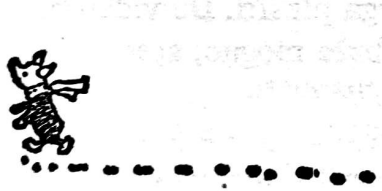

Zatim sjedne i zamisli se najzamišljenije što je mogao. Nakon toga položi prednju šapu u jedan otisak . . . a onda se dvaput počeše po njuški i ustade.

— Točno — reče Winnie zvani Pooh.

— Sad mi je jasno — doda Winnie zvani Pooh.

— Bio sam blesav i zaveden na krivi trag — kaza on. — Nije ni čudo kad sam Medvjed kratke pameti!

— Ti si najbolji Medvjed na cijelom cjelcatom svijetu — utješi ga Christopher Robin.

— Zbilja? — dočeka Pooh, sretan i zahvalan za te riječi, pa se naglo opet razvedri.

— Kako bilo da bilo — reče — skoro će vrijeme objedu.

Pa krene kući na objed.

ČETVRTO POGLAVLJE

U kojemu Tugomil izgubi rep, a Pooh ga pronađe

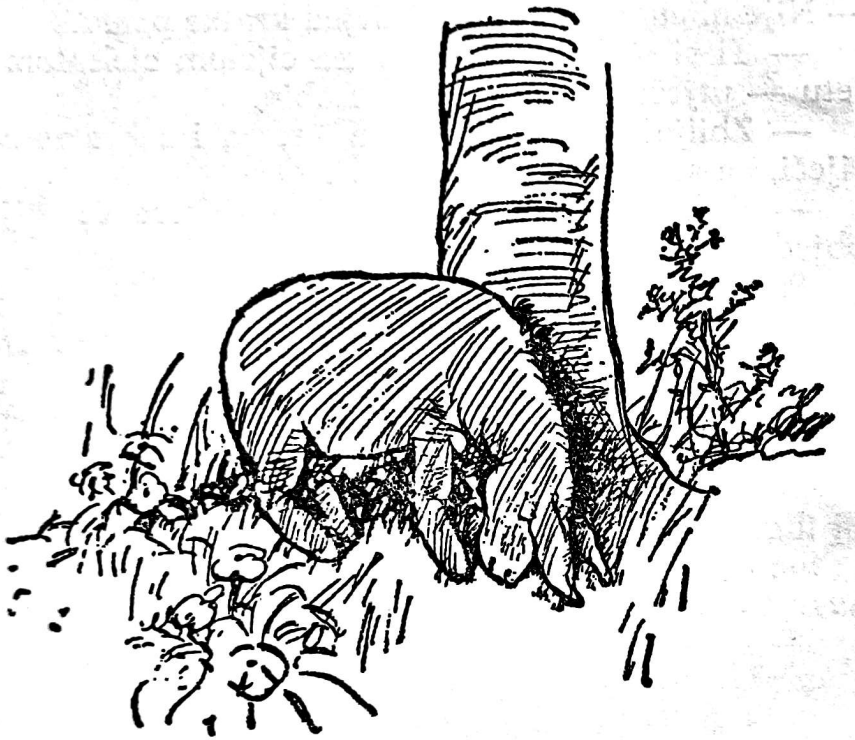

Stari sivi magarac Tugomil stajao je sam samcat u Šumi pokraj grma obrasla čičcima. Raširio je prednje noge, nakrivio glavu i razmišljao o koječemu. Ponekad bi tužno pomislio: »Zašto?«, ponekad; »Zbog čega?«, a ponekad »Ukoliko koji?«. Ponajčešće, ipak, nije bio si-

guran o čemu razmišlja. Zato se silno obradovao kad je Winnie zvani Pooh najednom iskrsnuo pred njim, jer je to značilo da će neko vrijeme moći prestati razmišljati, pa makar to bilo i na trenutak, tek toliko da sumornim glasom upita Pooha: »Kako si?«

— A kako si ti? — dobaci Pooh.

Tugomil odmahne glavom.

— Ne kako baš — odvrati Tugomil. — Čini mi se da se već dugo vremena ne osjećam ne kako baš.

— Šteta, šteta — kaza Pooh. — Baš mi je žao. Daj da te bolje pogledam!

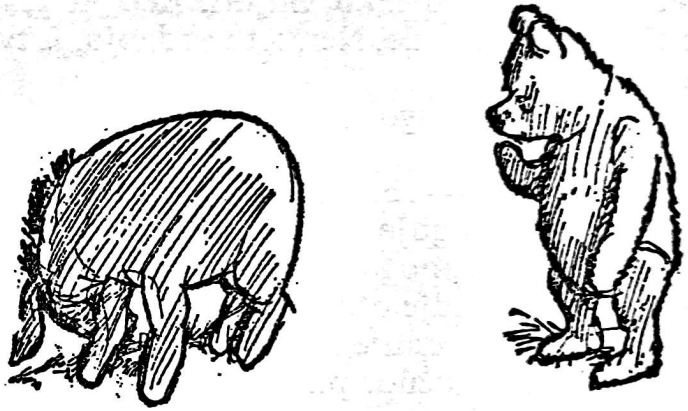

Tugomil je stajao kao ukopan i tužno buljio u zemlju, dok je Winnie zvani Pooh hodao oko njega i zaglédao ga sa svih strana.

— Joj, a što ti je s repom? — zaprepasti se Pooh.

— A *što* je? — upita Tugomil.

— Nema ga, to je.

— Jesi li siguran?

— Pa barem je to lako vidjeti. Rep ili jest ili nije ondje gdje treba da bude. Nema tu vrdanja. A tvoga repa nema i gotovo!

— A ima li što drugo umjesto repa?

— Nema!

— Daj da vidim — reče Tugomil, pa se stade okretati prema onom mjestu gdje mu je maloprije visio rep. Kada uvidje da je to nemoguće, okrene se na drugu stranu i nađe se, dakako, ondje otkuda je bio počeo. Tada sagne glavu, turi je među prednje noge i pogleda otraga. Najzad uzdahne duboko i tužno, pa reče:

— Mislim da si u pravu.

— Jasno da jesam — odvrati Pooh.

— Sad mi je mnogo toga puno jasnije — turobno će Tugomil. — Sad sve razumijem. Nije ni čudo!

— Mora da si ga negdje posijao — reče Winnie zvani Pooh.

— Ne, sigurno mi ga je netko ukrao — odgovori Tugomil. — Takvi su Oni — doda nakon duže šuťnje.

Pooh je znao da mu mora reći nešto utješno, ali nije znao što. Zato odluči *učiniti* nešto utješno: pomoći Tugomilu.

— Tugomile — reče svečanim glasom — ja, Winnie zvani Pooh, potražit ću i pronaći tvoj izgubljeni rep.

— Hvala ti, Pooh — odvrati Tugomil. — Ti si pravi prijatelj — reče. — A ne kao Neki — dometne.

Tako je Winnie zvani Pooh krenuo u potragu za Tugomilovim repom.

Šuma je bila obasjana toplim proljetnim suncem. Mekani oblačići veselo su se natjeravali po plavom nebu, zakrivali sunce kao da ga hoće ugasiti, pa onda hitro klizili dalje, ustupajući mjesto drugim oblacima. Sunce je uporno i hrabro sijalo kroz njihove igre. Zimzeleno grmlje što je cijele godine bilo odjeveno u svoju zelenu, šišarkama ukrašenu odoru, sada se doimalo starim i zapuštenim, osobito zato što se iznad njega dizala zelena čipka mladog lišća kojim su se bukve bile tako lijepo odjenule. Medo je stupao kroz grmlje i šikarje, probijao se niz proplanke obrasle glogom i vrijeskom, preskakao stjenovita korita potočića, pentrao se uz strme obale, pa se opet provlačio kroz vrijesak dok najzad nije, gladan i umoran, stigao u Stoljetnu šumu. U Stoljetnoj šumi živjela je Sova.

— Ako itko u ovoj Šumi o ičemu išta znade — rekao je Medvjed u sebi — onda Sova znade nešto o nečemu. Ne bio ja Winnie zvani Pooh ako tome nije tako, a budući da ja jesam taj i nitko drugi, onda je tako i nikako drukčije!

Sova je živjela u vili »Kesten«. Bijaše to lijepa starinska kuća, najraskošnija u čitavoj Šumi, ili se Medi tako činilo, jer je imala i zvekir za kucanje i konopac za zvono. Pod zvekirom je pisalo:

MOLM ZVONI AK ŽELŠ ODGVR

A pod konopcem:

MOLM KUCUJ AK NEŽELIŠ ODGVR

Te natpise bijaše napisao Christopher Robin, koji je jedini u cijeloj Šumi znao pravopis. Jer Sova, premda je bila mudra te znala čitati i pisati, pa se čak i potpisati sa SOJA, ipak nije bila vješta pisanju težih riječi, pa bi joj se ponekad potkrale greške kao KUČA ili SREČA, i sve takve nekakve sitnice.

Winnie zvani Pooh pročita oba natpisa, i to prvo slijeva nadesno, pa onda — da zabunom ne propusti koje slovo — zdesna nalijevo. A zatim, da bude posve siguran, pokuca zvekirom i povuče konopac, pa onda još povuče zvekir i pokuca konopcem i vikne gromkim glasom:

— Sovo, želim odgovor! Ovdje Medvjed Pooh.

Vrata se otvore, a Sova proviri.

— Zdravo, Pooh! — reče ona. — Kako je?

— Tužno i žalosno — odvrati Pooh — jer je Tugomil, moj dobri prijatelj, izgubio rep. I sada zbog toga tuguje. Zato, molim te, budi dobra i kaži mi kako bih ga mogao naći.

— Čuj — reče Sova — uobičajena procedura u takvim slučajevima je slijedeća.

— Što ti to znači *uobičajena procedura?* — zapita Pooh. — Znaš da sam ja Medvjed kratke pameti i da ne volim dugačke riječi.

— To znači: ono što treba učiniti.

— Eh, ako je samo to, onda nemam ništa protiv — smjerno će Pooh.

— Evo što ti je činiti: prvo raspiši potjernicu. Zatim . . .

— Čekaj časak — zaustavi je Medo, dignuvši šapu u zrak. — *Što* moram učiniti s tom . . . kako si ono rekla da se zove? Kihnula si baš dok si govorila, pa te nisam razumio.

— *Nisam* ja kihnula.

— Jesi, jesi, Sovo.

— Oprostit ćeš mi, Pooh, ali nisam. Ne možeš kihnuti, a ne znati da si kihnuo.

— Da, ali ne možeš znati kada će iz tebe kihnuti ono što kiše.

— Ja sam samo rekla da prvo moraš raspisati *tjeralicu.*

— Eto vidiš, opet govoriš u zagonetkama — rastuži se Pooh.

— Potjernicu! — zakriješti Sova. — To ti je kao neki oglas u kojemu valja napisati da ćemo bogato nagraditi onoga tko pronađe Tugomilov rep.

— Aaa, sada shvaćam — dočeka Pooh i klimne glavom. — A kad si već spomenula bogatu nagradu — nastavi on uzbuđeno — moram ti reći da ja baš u ovo doba

dana nešto malo prizalogajim . . . — I on se čeznutljivo zagleda u Sovinu smočnicu. — Gutljajčić ušećerenog mlijeka i žličicu meda, ili tako nešto . . . slatko . . .

— Napisat ćemo, dakle, taj oglas i prikucati ga na sva stabla u Šumi — nastavi Sova, praveći se da nije čula Poohovo sanjarenje o nečem slatkom.

— Žličicu meda — mumljao je Medo sebi u bradu — ili . . . ako nema meda . . . nešto drugo . . . što god se nađe. — Zatim duboko uzdahne i prisili se da posluša što mu Sova govori.

A Sova je pričala i pričala služeći se sve dužim i sve složenijim riječima, sve dok se najzad nije vratila na početak i svečano izjavila da bi taj oglas morao napisati Christopher Robin.

— On je ispisao i natpise iznad mojih kućnih vrata. Jesi li ih vidio, Pooh?

Pooh je već neko vrijeme zatvorenih očiju odgovarao sa »da« ili »ne« na sve što mu je Sova govorila. Kako je na njenu pretposljednju rečenicu bio odgovorio sa »da, da«, to sada za promjenu reče »ne, nikad«, a da zapravo i nije znao o čemu Sova brblja.

— Nisi ih vidio? — iznenadi se Sova. — Dođi da ti ih pokažem.

Tako izađoše pred Sovinu kuću. Pooh stade razgledati zvekir i natpis pod njim, pa onda konopac za zvono i njegov natpis. Što je više gledao konopac to mu se više činilo da je jednom, davno, na drugom nekom mjestu vidio nešto nalik na taj konopac.

— Odličan konopac, zar ne? — upita Sova.

Pooh klimne.

— Da, podsjeća me na nešto — reče on — ali se nikako ne mogu sjetiti što je to. Gdje si ga nabavila?

— Našla sam ga u Šumi. Visio je okačen o grm, pa sam prvo pomislila da tu netko stanuje. Povukla sam ga, ali se nitko nije javio. Zatim sam ponovno snažno pozvonila, a on se naprosto otrgnuo iz grma i ostao mi u ruci. Učinilo mi se da nikome nije potreban, pa sam ga ponijela kući i . . .

— Sovo! — vikne Pooh važno. — Pogriješila si! Taj je konopac nekome i te kako potreban.

— Kome?

— Tugomilu! Mome dragom prijatelju Tugomilu. On ga je jako . . . jako volio.

— Kako to volio?

— Da, i bio vezan uz njega — tužno odvrati Winnie.

. . . . . .

Tada Pooh skine konopac sa Sovinih vrata i odnese ga natrag Tugomilu. Kad ga je Christopher Robin po-

novno prikucao na pravo mjesto, Tugomil je stao skakutati po Šumi i tako veselo mahati repom da se Winnie

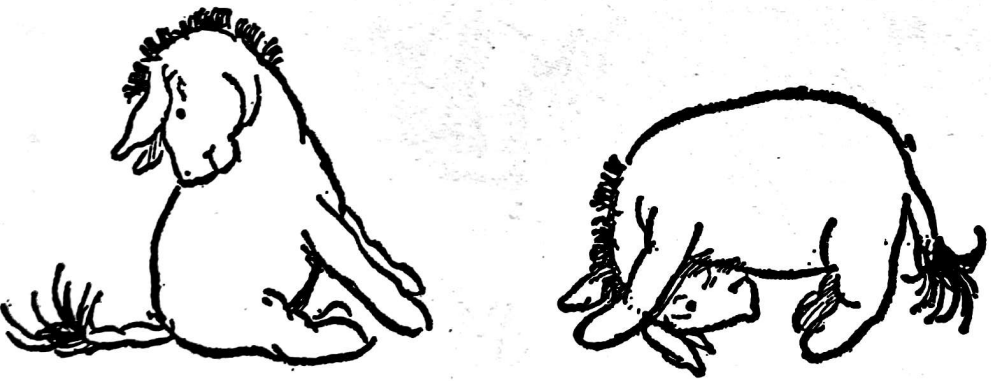

zvani Pooh valjao od smijeha, pa se morao požuriti kući da ubaci u sebe nešto okrepljujuće. Kad je pola sata kasnije zadovoljno obrisao njušku, ponosno je zapjevao:

Tko je našao rep?
Pooh kaže: »Ja,
u četvrt do dva.«
(Bilo je zapravo
četvrt do jedanaest.
Nije važno, al' neka se zna!)
»Ja, ja, ja, u četvrt do dva!«

PETO POGLAVLJE

U kojemu Praščić sreće Traponoga

Jednoga dana dok su Christopher Robin, Winnie zvani Pooh i Praščić pričali o nečemu vrlo zanimljivom, i to tako da su govorili svi u jedan glas a usput još i jeli, Christopher Robin naglo proguta zalogaj što ga je već dugo premetao po ustima, pa kao tobože usput dobaci:

— Praščiću, znaš li da sam danas vidio Traponoga?

— A što je radio? — zainteresira se Praščić.

— Ništa osobito. Trapao je okolo s noge na nogu, kao i obično — odgovori Christopher Robin. — Mislim da me nije ni opazio.

— I ja sam jedanput vidio jednoga — reče Praščić. — Zapravo *mislim* da sam ga vidio — doda. — A možda to nije bio Traponog.

— I ja sam ga vidio — pridruži se Pooh, pitajući se čemu je Traponog uopće nalik.

— Njih se ne viđa baš često — nehajno dobaci Christopher Robin.

— Sad više ne — dometne Praščić.

— Ne u ovo doba godine — nadoveza Pooh.

Zatim svi uglas počeše pričati o mnogočemu drugom, te najzad dođe vrijeme da se Pooh i Praščić vrate svojim kućama. Ispočetka, dok su se uskom stazom uz rub Stoljetne šume gegali jedan za drugim, nisu puno razgovarali, ali kada stigoše do potoka i pomogoše jedan drugome da ga prekorače, put ih izvede na čistinu gdje su mogli hodati rame uz rame i čavrljati o koječemu. Praščić tada reče: — Ako razumiješ što sam ti htio reći, Pooh . . . — na što Pooh odvrati: — To sam baš i ja mislio, Praščiću — na što Praščić doda: — No, s druge strane, Pooh, ne smijemo zaboraviti . . . — a Pooh brzo potvrdi: — Točno, točno, Praščiću, iako sam na to bio posve zaboravio.

— Kako su upravo u tom trenutku stigli do skupine od šest velikih borova, Pooh se ogleda da li ih tkogod možda prisluškuje, pa izjavi izuzetno svečanim glasom:

— Praščiću, nešto sam odlučio.

— Što to, Pooh?

— Odlučio sam uloviti Traponoga.

Dok je izgovarao te riječi, Pooh je nekoliko puta klimnuo glavom, u nadi da će ga Praščić zapitati »Kako?« ili da će reći »Pa, to je nemoguće, Pooh!«, ili barem nešto čime bi ga odvratio od tako opasne nakane, ali je Praščić mudro šutio. A Praščić je zapravo šutio samo zbog toga što se u sebi gorko kajao što se *sâm* nije prvi sjetio lova na Traponoga.

— Ulovit ću ga u klopku — reče Pooh nakon još jedne male stanke. — A kako to mora biti neka jako lukava klopka, zamolit ću te da mi pomogneš, Praščiću.

— Hoću, Pooh — reče Praščić, sav sretan — hoću. — A zatim doda: — Kako ćemo to izvesti?

— U tome i jest problem — odvrati Pooh. — Kako?

Tako oni zajedno sjedoše na zemlju da porazmisle.

Pooh prvo predloži da iskopaju duboku jamu. Traponog će dotrapati do nje i upasti unutra i . . .

— Zašto? — upita Praščić.

— Kako misliš zašto? — začudi se Pooh.

— Zašto će upasti u jamu?

Pooh se počeše šapom po njušci i reče da bi Traponog mogao prolaziti pokraj jame, trapajući, pjevuckajući i pogledajući u nebo, pitajući se neće li padati kiša, pa bi se lako moglo dogoditi da spazi jamu tek onda kad bude već dopola u njoj, a tada će, dakako, biti prekasno.

Praščić odvrati da je zamisao sjajna, ali što će se dogoditi ako kojim slučajem bude padala kiša?

Pooh se ponovno počeše po njušci i odvrati da na to nije mislio. Zatim se opet razvedri i dometne da će Traponog — bude li padala kiša — svejedno poglédati u

nebo, pitajući se kada će *prestati*, pa će opet, hoćeš-nećeš, spaziti jamu tek onda kad već dopola bude u njoj . . . a tada će već biti prekasno.

Praščić se složi da je to doista vrlo lukava klopka.

Kad začu te riječi hvale, Pooh zasja od ponosa, pa mu se učini kao da je već ulovio Traponoga. No, valjalo je porazmisliti još o nečemu. Evo o čemu: *Gdje će iskopati tu duboku, duboku jamu?*

Praščić kaza da bi je najbolje bilo iskopati negdje blizu Traponoga, i to neposredno prije nego što upadne u jamu, možda tridesetak centimetara podalje.

— Da, ali onda će on vidjeti da kopamo jamu — odvrati Pooh.

— Neće, ako bude gledao u nebo.

— Posumnjat će — kaza Pooh — ako kojim slučajem pogleda u tlo. — Zatim stade dugo premišljati, pa naposljetku tužno doda; — Nije to baš tako lako kao što sam mislio. Zato vjerojatno gotovo nitko nikad nije ulovio Traponoga.

— Valjda — složi se Praščić.

Duboko su uzdahnuli i ustali, očistili tur od krupnih čičaka, pa opet sjeli na zemlju. Pooh je čitavo vrijeme ponavljao u sebi: — Kad bih mogao nešto mudro smisliti! — Bio je, naime, posve siguran da bi netko mnogo mudriji od njega znao uloviti Traponoga, i to bez pô muke.

— Hajde recimo da ti hoćeš uloviti *mene* — dobacio je Praščiću. — Kako bi to izveo?

— Pa, ovaj . . . — reče Praščić — evo kako: načinio bih klopku, pa bih u nju stavio lončić meda, a ti bi ga nanjušio, sišao u jamu i . . .

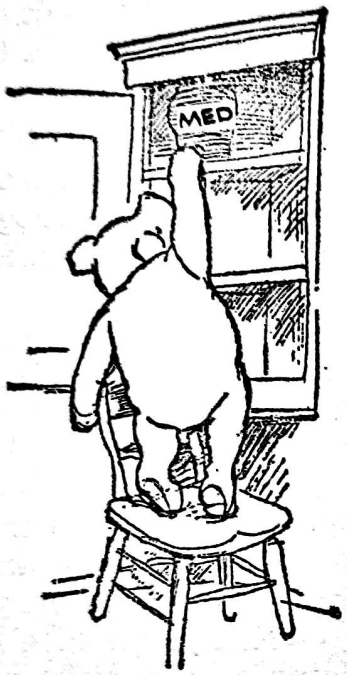

— Točno! Sišao bih u jamu za medom — uzbudi se Pooh. — Da, ali ja bih to učinio vrlo, vrlo oprezno, da se ne povrijedim, pa bih se onda približio lončiću s medom i prvo bih oblizao rub lonca, znaš, kao da u loncu tobože nema meda. Zatim bih se malko udaljio i dobro promislio, pa bih se onda vratio i počeo lizati po sredini lončića, i onda . . .

— Dobro, dobro, to nije važno, Pooh. Važno je da bi ti bio u jami i da bih te ja uhvatio. Zato sada moramo smisliti što Traponogi rado jedu. Meni se čini da vole žir, je li? Nakupit ćemo puno . . . hej, Pooh, probudi se!

Pooh se bio toliko zanio sanjarenjem o medu, da se sada naglo trgne i reče da je med mnogo bolji od žira. Praščić se nikako nije mogao s time složiti, pa se baš počeše rječkati, kad se Praščić dosjeti da bi — ako u klopku stave žir — on bio taj koji bi ga morao skupljati, a ako stave med, onda će se Pooh jednostavno odreći jedne svoje staklenke meda, i gotovo. Zato reče: — Važi, neka bude med — i to upravo u trenutku kad se Pooh dosjetio istom jadu i taman zaustio da kaže: — Važi, neka bude žir.

— Med — ustraja Praščić, kao da je to sad već dogovoreno. — *Ja* ću iskopati jamu, a *ti* hajde po med.

— Pa, dobro — pristade Pooh i odgega se kući.

Kad se najzad nađe u smočnici, pope se na sjedalicu pa s najviše police skine veliki lonac meda. Na loncu je

pisalo MED, ali on za svaku sigurnost skine papirnati poklopac, zaviri u lonac i uvjeri se da je unutra doista pravi pravcati med. — Da, ali nikad ne možeš biti siguran — pomisli. — Sjećam se kako mi je stric jednom pričao da je vidio sir boje meda. — Zato zamoči jezik u med i dobro lizne. — Odlično — reče — med je, nema što! I to, rekao bih, med sve do dna lonca. Osim, jasno, ako netko nije za šalu na dno stavio sir. Zato bi možda bilo bolje da probam još *samo malo* . . . u slučaju da . . . u slučaju da Traponogi *ne vole* sir . . . kao ni ja . . . Aaa! — zadovoljno je uzdahnuo. — Uistinu sam bio u pravu. Med je, i to sve do dna!

Kad se tako lijepo osvjedočio da je u loncu med, Pooh se zaputi natrag k Praščiću. Praščić digne pogled s dna vrlo, vrlo duboke jame i upita:

— Jesi li ga donio?

— Jesam, ali lonac nije baš pun puncat meda — odvrati Pooh i dobaci ga Praščiću, a Praščić se složi: — Zbilja nije pun. Je li to sve što imaš?

— Da — odvrati Pooh, jer je tako i bilo. Praščić stavi lonac na dno jame, pope se k Medi, pa zajedno krenuše svaki svojoj kući.

— Laku noć, Pooh — reče Praščić kad stigoše do Poohove kuće. — Vidimo se sutra ujutro u šest na onom mjestu kod šest borova. Baš me zanima koliko će nam se Traponoga uloviti u klopku.

— Važi, u šest! A imaš li ti kod kuće konopca?

— Nemam. A što će ti?

— Da ih privežemo i odvedemo kući.

— Aha! . . . Čuj, meni se čini da Traponogi idu sami, bez konopca, i to ako im zviždiš.

— Neki idu, a neki ne idu. S Traponogima nikad ne znaš na čemu si. Dobro, laku noć.

— Laku noć.

Praščić se odgega svojoj kući pokraj motke s natpisom KRIVOLOV Z, a Pooh se dotle spremi za spavanje.

Nekoliko sati kasnije, upravo u trenutku kad se noć krišom počela iskradati iz Šume, Pooh se probudi s čudnim osjećajem praznine. I ranije je već nekoliko puta osjetio takvu prazninu, pa je znao što znači. *Bio je gladan.* Zato pođe u smočnicu, pope se na stolicu i pruži šapu prema polici na vrhu. No na njoj — ne nađe ništa!

— Čudno! — pomisli. — Znam da je ovdje stajao lonac s medom. Pun, puncat lonac na kojemu je lijepo pisalo MED, da se zna da je to doista med. Zbilja, zbilja čudno! — Tada se stade motati po kući, pitajući se gdje je nestao lonac. Usput je mumljao nekakvu pjesmicu. Evo ovako:

Kako je lonac s medom
mogao pobjeći strašno me zanima
kad jedino uši ima.
Da na ušima lonac prohoda
to bi zbilja bila
vrlo smiješna zgoda.
Prije će biti
da su ga ukrale medokradice,
da su ga prisvojile loncokradice.

Makar izvrnuo sva duplja
i sve ladice
naći će Medo medokradice.

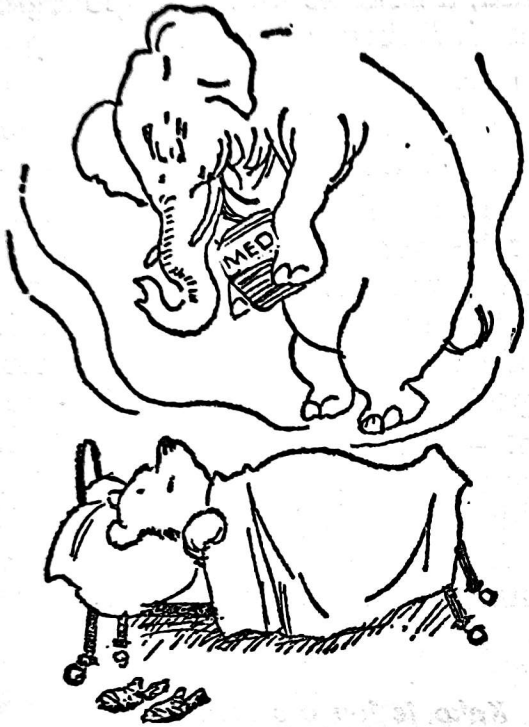

Kada je po treći put odmumljao pjesmicu, najednom mu sine! Odnio ga je u klopku da ulovi Traponoga!

— Sto mu gromova! — vikne Pooh. — Eto što se događa kad hoćeš biti dobar prema Traponogima! — I on se gladan vrati u krevet.

Uzalud, jer nikako nije mogao zaspati. Što se više trudio, to mu se manje spavalo. Pokušao je brojiti. Zamišljao je da broji ovce, što je ponekad izvrstan način uspavljivanja, a kada mu i to nije pošlo za rukom, počeo je brojiti Traponoge. To je bilo još gore, jer bi se svaki

Traponog kojega je izbrojao zaputio ravno prema loncu s medom i počeo ga oblizivati. Pooh je još nekoliko minuta ležao jadan i očajan, ali kad vidje kako petsto osamdeset i sedmi Traponog oblizuje lonac i veli: »Izvanredan med! Boljega u životu nisam jeo«, zamrači mu se pred očima. Brzo skoči iz kreveta, izjuri iz kuće i potrči ravno prema mjestu sa šest borova.

Sunce je još spavalo, ali je svjetlost na nebu iznad Stoljetne šume najavljivala da će se domalo rasaniti i zbaciti sa sebe teški noćni pokrivač. Borovi su se u prvom praskozorju doimali promrzlo i osamljeno, a vrlo,

vrlo duboka jama činila se još dubljom nego što je doista bila. Poohov lonac s medom na dnu jame bio je nalik na neki tajanstveni predmet: tamna sjenka i ništa više. Ipak, kad mu je prišao malčice bliže, oćuti u nosu miris meda, pa mu jezik ispadne iz njuške i stade je oblizivati, spreman da se dade na posao.

— Sto mu gromova! — vikne Pooh čim je turio jezik u lonac. — Neki Traponog je pojeo sav med! — Zatim

se zamisli pa reče: — Ne, nije Traponog. *Ja* sam ga pojeo. Sasvim sam zaboravio.

Doista, bio je smazao gotovo sav med. Na dnu je, ipak, ostao tanki sloj, pa on gurne glavu u lonac i počne lizati . . .

Domalo se i Praščić probudio. Čim je otvorio oči rekao je u sebi: — Joj! — A zatim hrabro dodao: — Da. — Pa najzad još hrabrije: — Moram! — No, istini za volju

valja reći da se nije osjećao odviše hrabrim, osobito stoga što mu se po glavi neprestano motala riječ »Traponog«.

Mučila su ga svakakva smiješna pitanja. Kao na primjer:

— Čemu je Traponog nalik?

— Je li to neka divlja zvijer?

— Odaziva li se na zvižduk? I kako se odaziva?

— Je li naklonjen Praščićima?

— A ako jest, je li mu svejedno koje su vrste pojedini Praščići?

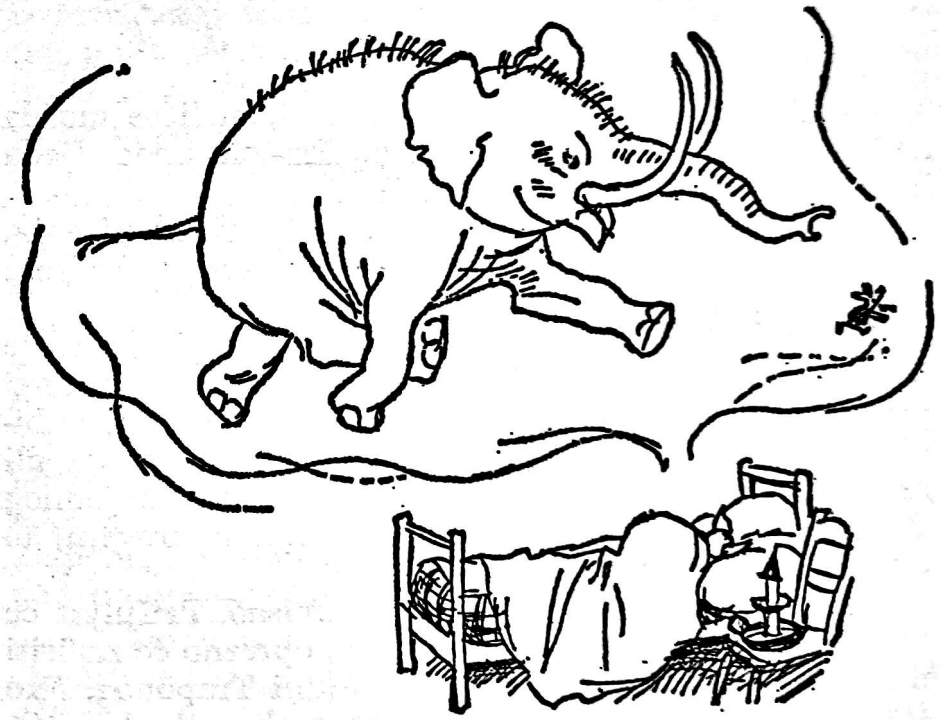

— Ako, recimo, ne voli praseći rod, bi li se možda umilostivio kad bi znao da je ovaj Praščić imao djeda imenom KRIVOLOV ZANISLAV?

Nije znao odgovora ni na jedno od tih silnih pitanja, a tek ga je otprilike sat vremena dijelio od prvog susreta s pravim živim Traponogom!

Tješio se da će Pooh, naravno, biti uz njega, a udvoje je — zna se — uvijek lakše. Da, ali što ako su Traponogi prasožderi *i* mesožderi? Ne bi li bilo bolje da počne hiniti glavobolju i ne ode do mjesta sa šest borova? Da, ali ako bude lijep sunčan dan i ako u jami ne bude ni jednog Traponoga, morat će cijelo jutro ostati u krevetu, te uludo potratiti vrijeme. Što da radi?

Tada mu na um padne sjajna zamisao. Prišuljat će se mjestu sa šest borova, i to odmah, oprezno će zaviriti u klopku da vidi nije li se uhvatio koji Traponog. Ako jest, odšuljat će se natrag u krevet, a ako nije — neće.

Tako on krene u Šumu. Nagađajući što bi se moglo dogoditi, ispočetka je zamišljao da u klopci neće biti Traponoga, a trenutak kasnije da hoće. Ipak, što joj se više približavao to je sigurniji bivao da će naići na Traponoga, jer ga je sad sve razgovjetnije čuo kako ruje i traponoga po njoj kao sumanut.

— Strašno! Strašno! — ponavljao je u sebi. Dolazilo mu je da se okrene i pobjegne. Ali, kako je već bio nadomak jami, pomisli da ipak mora vidjeti kako izgleda pravi živi Traponog. Zato se prišulja rubu jame i zaviri unutra . . .

I što vidje! Medvjeda Winnija zvanog Pooh kako se iz petnih žila trudi da izvuče glavu iz lonca! Što je više treskao loncem o stijenke jame, to mu se više lonac nabijao na glavu. — Sto mu gromova! — mumljao je Pooh u loncu, pa onda: — Upomoć! — ali najviše: — Joj! Boli! — Trudio se tresnuti loncem o nešto tvrdo, ali kako nije vidio ni prsta pred nosom, sav mu trud bijaše uzaludan. Zatim se pokušao popeti iz jame, ali kako osim lonca ništa drugo nije vidio (a i lonac ne baš najbolje), nikako da nađe pravi put. Zato je naposljetku zabacio glavu uhvaćenu u lonac, te ispustio gromki, tužni, očajnički krik . . . Praščić je upravo u tom trenutku pogledao u jamu.

— Upomoć! Upomoć! — zaskvičao je Praščić. — Traponog! Strašni, grozni Traponog! — te pojurio što su ga noge nosile, i dalje vičući: — Upomoć, upomoć! Stlašni Tlaponog! Ustomoć, ustomoć! Strešni Treponog! Umopoć, umopoć; Jedan strošni Trponog!

— Što ti je Praščiću, jesi li šenuo? — zapita Christopher Robin, koji je upravo u tom času ustajao iz kreveta.

— Trapo — reče Praščić, toliko zadihan da je jedva jedvice govorio. — Trapo . . . Trapo . . . Traponog!

— Ma gdje?

— Tamo gore — odvrati Praščić mahnuvši papkom.

— Kako izgleda?

— Kao . . . kao . . . ima najveću glavurdu što sam je ikada vidio, Christophere Robine. Glavetinu kao . . kao . . ni sâm ne znam kao što. Nešto užasno veliko . . . ovaj . . . kao . . . ne znam . . . Kao neki lonac!

— Dobro — reče Christopher Robin obuvajući cipele. — Idem vidjeti. Dođi sa mnom.

Uz Christophera Robina Praščić se ničega nije plašio, pa tako oni krenuše . . .

— Ja ga već čujem, a ti? — zabrinuto će Praščić kad su se primakli jami.

— Čujem *nešto* — odvrati Christopher Robin.

To je bio Pooh, koji je u jami najzad naišao na panj i treskao o njega glavom kao da je poludio.

— Gle! — vikne Praščić. — Zar nije *strašan?* — pa čvrsto stegne Christophera za ruku.

Tada Christopher Robin prasne u smijeh, pa se smijao, smijao i smijao. Smijao se još i onda kad je iz jame odjeknuo prasak. — *Tras!* — opalio je Traponog glavom o panj. — *Kvrc!* — razbio se lonac, a iz lonca izvirila Medina njuška . . .

Praščić je tek tada shvatio koliko je bio glup, pa se toliko postidio da je odjurio ravno kući i legao u krevet s pravom pravcatom glavoboljom. A Christopher Robin i Pooh su se zaputili Christopheru na doručak.

— Blesavi moj Medo! — reče Christopher Robin. — E, baš te volim.

— I ja — odvrati Pooh.

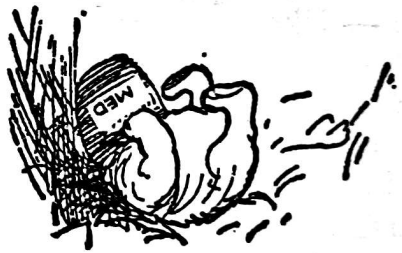

SESTO POGLAVLJE

U kojemu Tugomil slavi rođendan i dobije dva poklona

Stari, sivi magarac Tugomil stajao je na obali potoka, zagledan u vlastiti odraz u vodi.

— Očajno! — govorio je. — To je prava riječ: očajno!

Zatim se okrenuo i polaganim korakom zaputio dvadesetak metara nizvodno, pregazio potok i polako se vratio drugom obalom. Tada se ponovno zagledao u vodu.

— Baš kako sam i mislio — reče. — Ni s *ove* strane nije ništa bolje. Da, kao da je ikome do toga stalo. Nitko i ne mari. Očajno, baš očajno!

Iz grma paprati pokraj Tugomila začuje se pucketanje i pojavi se Pooh.

— Dobro jutro, Tugomile — pozdravi Pooh.

— Dobro jutro, Medvjede Pooh — snuždeno odzdravi Tugomil. — Ukoliko današnje jutro uopće može biti dobro — nadoda. — U što duboko sumnjam.

— Zašto? Što ti je?

— Ništa, Medvjede Pooh, ništa. Ne možemo svi . . . pa neki od nas i nisu. Eto, to mi je.

— *Što* to ne možemo svi? — začudi se Pooh i počeše po njušci.

— Biti veseli. Igrati se. Plesati. Pjevati. »Došla majka s kolodvora« i slično . . .

— Aaa! — shvati Pooh. Zatim je dugo razmišljao i najzad upitao: — S kakvog kolodvora?

— Onog gdje ima dobroćudnih stvorenja. Veseljaka, dobričina — turobno će Tugomil. — Ne možemo svi biti dobroćudni i veseli — nadoda on. — Nije da se žalim, ali tako ti je to.

Pooh sjedne na veliki kamen i stade razmišljati o svemu što je čuo. Sve mu se to činilo kao neka zagonetka, a kako nije bio izuzetno vješt zagonetkama, jer bijaše Medvjed kratke pameti, on zapjeva:

Koke od žita jaje prave.
Krave mlijeko rade od trave.
Pčele od cvijeta
med čine medasti,
a trutovi ne znaju
jer su bedasti.

To je bila prva kitica. Tugomil ne reče ni da mu se dopada ni da mu se ne dopada, pa mu Pooh ljubazno otpjeva drugu kiticu:

Leptir ne može živjeti
u vodi.
Riba ne može
plivati u zraku.
Odgovorite, koja ptica vidi
samo u mrklom mraku.
Zašto je tratinčica bijela
a suncokret žut?
Zbog čega je grožđe slatko
a luk ljut?

— Tako, tako! — reče Tugomil. — Samo ti pjevaj i veseli se! Tra-la-la! Hej, haj, hoj! Samo se ti raduj i uživaj!

— Pa ja i uživam — odvrati Pooh.

— Neki sretnici to mogu — reče Tugomil.

— Dobro, a što tebi fali?

— Zašto me pitaš što mi fali?

— Jer mi se čini da si jako tužan, Tugomile.

— Tužan? Zašto bih bio tužan? Pa danas mi je rođendan! Najveseliji dan u godini.

— Zar ti je zbilja rođendan? — začudi se Pooh.

— Naravno. Zar ne vidiš? Pogledaj sve darove što sam ih dobio! — reče Tugomil i zamahne kopitom. — Ta, pogledaj mi rođendansku tortu! Sa svjećicama i ružičastim preljevom.

Pooh se ogledao desno i lijevo, pa kako ništa nije vidio, upita:

— Kakvi darovi? Kakva torta? *Gdje* su? Gdje?

— Zar ih ne vidiš?

— Ne vidim — zbunjeno će Pooh.

— Ni ja — otegne Tugomil. — Samo sam se šalio — nadoda jetko. — Ha-ha-ha!

Pooh se počeše po glavi, zbunjen svim tim zagonetkama.

— Čuj, stari moj, je li ti danas doista rođendan? — zapita.

— Jest.

— Pa onda, čovječe, sretan ti rođendan!

— I tebi sretan rođendan, Medvjede Pooh!

— Ali meni danas *nije* rođendan.

— Nije tebi, ali je meni.

— A sad si upravo ti meni čestitao . . .

— Pa, zašto ne? Nećeš valjda biti tužan na moj rođendan!

— Aaa! Shvaćam — reče Pooh.

— Gadno je već i ovako kako je — otegne Tugomil, gotovo na rubu plača. — Jadan sam i nesretan. Nemam

ni darova ni torte ni svjećica, jer nikome nije stalo do mene. Ali ako i ostali moraju biti tužni . . .

Pooh nije više mogao otrpjeti takve žalopojke. — Počekaj me! — viknuo je Tugomilu, okrenuo se i otrčao kući što su ga noge nosile. Znao je da mora pronaći *nekakav* poklon za jadnoga Tugomila, barem neku sitnicu, a kasnije će smisliti nešto lijepo i veliko.

Pred kućom zateče Praščića, koji je skakao gore-dolje, upinjući se da dosegne zvekir.

— Zdravo, Praščiću — pozdravi ga.

— Zdravo, Pooh — odzdravi Praščić.

— Što to radiš?

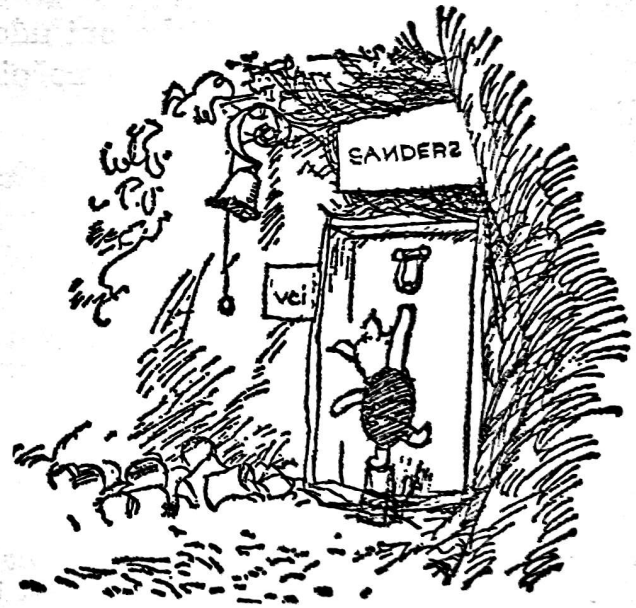

— Pokušavam dosegnuti zvekir — odgovori Praščić. — Došao sam da ti...

— Daj da ti pomognem — ljubazno će Pooh, pa ispruži šapu i pokuca. — Upravo sam sreo Tugomila — započe on. — Jadni Tugomil je sav očajan, jer mu je danas rođendan a nitko se nije sjetio, pa ga je to još više snuždilo. I sâm znaš kakav je tugaljivac... stajao je tamo sam samcat i... Eh, što ovome dugo treba da otvori vrata! — I on ponovno zakuca.

— Ali, Pooh — reče Praščić. — Pa to je *tvoja* kuća!

— Aaa! Da! U pravu si — rastreseno će Pooh. — Hajde, uđi!

Tako oni uđoše. Pooh se prvo zaputi u smočnicu da pogleda je li mu ostao još kakav lončić meda. Ugleda ga i skine s police.

— Poklonit ću ga Tugomilu za rođendan — reče. — A što ćeš mu *ti* darovati?

— Mogu li mu i ja pokloniti taj lončić? — priupita Praščić. — Pa da to bude naš zajednički dar?

— Nikako — usprotivi se Pooh. — To ne bi bilo lijepo.

— E, onda ću mu ja pokloniti balon. Imam jedan što mi je ostao s prošlog slavlja. Hoćeš li da ga donesem?

— To ti je, Praščiću, *odlična* ideja. Balon je prava stvar za Tugomila. Nema toga tko se ne bi obradovao balonu.

Tako se Praščić odgega kući po balon, a Pooh krene u suprotnom pravcu noseći lončić s medom.

Dan bijaše vruć, a put dugačak. Negdje oko pola puta osjetiti Pooh kako ga hvata neki čudni osjećaj. Nešto što mu je gmizalo po cijelome tijelu. Počinjao je taj čudni osjećaj negdje posred nozdrva, spuštao se nadolje i izlazio kroz tabane. Kao da je neki glas iznutra govorio: — Čuj, Pooh, vrijeme je da nešto gricneš.

— Hm, hm — promumlja Pooh. — Nisam znao da je već tako kasno. — Tada sjedne i otklopi lončić. — Dobro je što sam ponio ovo sa sobom — pomisli. — Ne bi se svaki medvjed sjetio ponijeti nešto za jelo po ovako vrućem danu. — I tako uze jesti.

— E, sad da se prisjetim — reče u sebi kad je oblizao zadnje mrvice meda iz lončića — da se prisjetim kamo sam ono krenuo. Aha, k Tugomilu! — Zatim lijeno ustade.

I tek tada mu sine da je pojeo Tugomilov rođendanski dar!

— Sto mu gromova! — vikne Pooh. — Što ću sad? A *nešto* mu *moram* pokloniti.

Mislio je i razmišljao, ali ništa mudro nije mogao smisliti. Najzad se dosjeti i reče: — Lončić je sam po sebi vrlo lijep, iako u njemu nema više meda. Kad bih ga dobro oprao i našao nekoga tko bi na njemu napisao *Sretan rođendan,* Tugomilu bi mogao poslužiti kao posuda za držanje raznih stvarčica, a to bi svakako bio vrlo koristan dar. — I tako, kako je upravo prolazio pokraj Stoljetne šume, Pooh navrati k Sovi.

— Dobro jutro, Sovo — pozdravi Pooh.

— Dobro jutro, Pooh — odzdravi Sova.

— Sretan ti Tugomilov rođendan — reče Pooh.

— Što, zar mu je danas rođendan?

— Da, a što ćeš mu ti pokloniti, Sovo?

— A što ćeš mu *ti* dati, Pooh?

— Korisnu posudu za držanje raznih stvarčica . . . pa sam te htio zamoliti . . .

— Je li to taj lončić? — zapita Sova, uzevši ga Medi iz šape.

— Da, a htio sam te zamoliti . . .

— Netko je u njemu držao med — prekine ga Sova.

— Možeš u njemu držati što god te volja — uvjerljivo će Pooh. — Vrlo je koristan sam po sebi. Htio sam te zamoliti . . .

— Valjalo bi da na njemu napišeš *Sretan rođendan* — reče Sova.

— To sam te baš i htio moliti — dočeka Pooh. — Moj rukopis je pomalo drhtav. Nije da ne znam pisati

— znam — ali mi se slova nekad pobrkaju. Budi ljubazna pa napiši *Sretan rođendan,* umjesto mene.

— Lončić je baš lijep — reče Sova zagledajući ga sa svih strana. — Zar ga ne bismo mogli pokloniti Tugomilu kao zajednički dar?

— Nikako — odbrusi Pooh. — To ne bi bilo lijepo. Daj da ga prvo operem, pa ti možeš početi pisati.

Pooh opere i obrisa lončić, a Sova dotle obliza vrh olovke i stade razmišljati kako se piše »rođendan«.

— Znaš li ti čitati, Pooh? — upita ga malko zabrinuto. — Na mojim vratima je natpis s uputama kako treba zvoniti a kako kucati. Napisao ga je Christopher Robin. Bi li ga ti znao pročitati?

— Kako ne bih kad mi je Christopher Robin rekao što na njemu piše!

— E, onda ću ti ja reći što *ovdje* piše, pa ćeš i to moći pročitati.

Sova je pisala i pisala. I evo što je napisala:

SRTAN RETAN TI ROĐ TIROĐEN ŽDAN

Pooh ju je zadivljeno promatrao.

— Napisala sam jednostavno *Sretan rođendan* — nehajno dobaci Sova.

— Baš je lijepo i dugačko — odvrati Pooh sa strahopoštovanjem.

— Da, znaš, zapravo sam napisala *Sretan i veseo rođendan i sve najbolje u životu želi ti Medvjed Pooh.* A za tako dugačku rečenicu treba, bogme, puno slova i puno olovke.

— Shvaćam — reče Pooh.

Dok su Pooh i Sova bili zabavljeni pisanjem rođendanske čestitke, Praščić je već stigao kući i pronašao balon za Tugomila. Čvrsto ga je privinuo uza se, da mu ne odleti, pa onda udario trčati što su ga papci nosili, da stigne k Tugomilu prije Pooha. Htio je biti prvim čestitarom, da ispadne kao da se sam sjetio Tugomilova rođendana, a ne da ga je Pooh podsjetio. Dok je tako trčao i zamišljao kako će se Tugomil obradovati balonu, nije gledao gdje gazi . . . pa se dogodilo da mu je papak odjednom upao u zečju jamu, a on tresnuo na zemlju koliko je dug i širok.

TRAS!!!

Ležao je neko vrijeme ne znajući što se zbilo. Prvo pomisli da je čitav svijet odletio u zrak, zatim pomisli da možda nije čitav svijet nego samo onaj dio svijeta u kojemu se nalazi Šuma, a najzad mu sine da je ipak za-

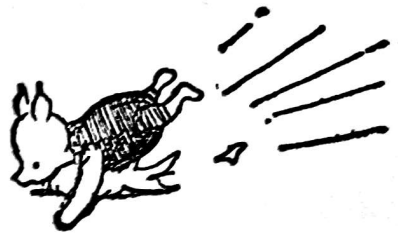

cijelo sam on odletio u zrak i da je sada sâm samcat negdje na Mjesecu, te da nikad više neće vidjeti ni Christophera Robina, ni Medvjeda Pooha, ni magarca Tugomila. Naposljetku reče sam sebi: — Čak ako i jesam na Mjesecu, ne moram zauvijek ostati ležati s njuškom u prašini. — Zato oprezno ustade i ogleda se.

Još uvijek je bio u Šumi!

— Čudno — pomisli. — Što li je onda značio onaj prasak? Ta nije valjda od toga što sam ljosnuo! I gdje mi je balon? I kakva je ovo vlažna krpica?

A kad tamo, to bijaše balon!

— Joj, joj, joj — jadao se Praščić. — Baš nemam sreće! Sada još i kasnim. Ne bi mi puno pomoglo da se vratim kući, jer drugi balon nemam. No, kad malo promislim, čini mi se da Tugomil i nije lud za balonima.

Tako je snuždeno odšepesao dalje i domalo stigao na obalu potoka gdje je stajao Tugomil.

— Dobro jutro, Tugomile! — dovikne Praščić.

— Dobro jutro, Praščiću mali! — odvikne Tugomil. — Ukoliko današnje jutro uopće može biti dobro — nadoda. — U što duboko sumnjam. No, to nije ni važno — dovrši.

— Sretan ti rođendan — reče Praščić i priđe Tugomilu.

Tugomil prestade promatrati vlastiti odraz u potoku i zablene se u Praščića.

— Daj ponovi to što si rekao — zamoli Tugomil.

— Sretan ti . . .

— Čekaj časak!

Stojeći na tri noge Tugomil je s mukom održavao ravnotežu, dok je četvrtu nogu počeo pažljivo prinositi uhu. — Jučer mi je uspjelo — pravdao se nakon što je po treći put izgubio ravnotežu i pao. — Zapravo je vrlo lako. Činim to da te bolje čujem . . . Evo, uspio sam! Sad ponovi što si bio rekao. — I on podupre uho kopitom.

— Sretan ti rođendan — ponovi Praščić.

— Ti *meni* čestitaš rođendan?

— Nego kome, Tugomile?

— Moj rođendan?

— A nego čiji?

— Ja da imam pravi pravcati rođendan?

— Nego što, Tugomile. Evo, nosim ti poklon.

Tugomil spusti desno kopito s desnog uha, okrene se, pa s teškom mukom podigne lijevo kopito.

— Moram to čuti i drugim uhom — reče. — Hajde, slušam.

— Nosim ti poklon — vikne Praščić.

— Misliš nešto za mene?

— Da.

— Zato što mi je danas rođendan?

— Da, zato, Tugomile.

— I do kraja dana će mi biti pravi pravcati rođendan?

— Nego što. Donio sam ti balon na dar.

— *Balon?* — začudi se Tugomil. — Jesi li zbilja rekao balon? Ono nešto veliko, u boji, što se napuše? Pjesma, veselje, igra! Tra-la-la. Hej, haj, hoj?

— Da, ali čuj . . . strašno mi je žao, Tugomile . . . dok sam trčao noseći ti balon, pao sam.

— Uh, uh, baš nezgodno! Bit će da si prebrzo trčao. Da se nisi ozlijedio, Praščiću mali?

— Nisam, ali . . . ali se balon rasprsnuo!

Uslijedila je duga stanka.

— Moj balon? — najzad upita Tugomil.

Praščić klimne.

— Moj rođendanski balon?

— Da, Tugomile — potvrdi Praščić sa suzama u očima. — Evo ga, gle . . . i želim ti sve najbolje za rođendan. — Tada pruži Tugomilu vlažnu krpicu što je ostala od balona.

— Je li to taj balon? — iznenadi se Tugomil.

Praščić klimne.

— To je dar za mene?

Praščić ponovno klimne.

— Balon?

— Da.

— Hvala ti, Praščiću — reče Tugomil. — Nemoj se ljutiti što pitam — nastavi on — ali kakve je boje bio ovaj balon kad je . . . kad je *bio* balon?

— Crvene.

— Samo sam htio znati . . . crvene boje — mrmljao je sebi u bradu. — To je moja najmilija boja . . . A koliki je bio?

— Pa, gotovo kao ja.

— Samo sam htio znati . . . gotovo kao Praščić — tužno je dodao sebi u bradu. — To je moja najdraža veličina. Šteta, šteta!

Praščić se osjećao toliko jadnim da nije znao što da kaže. Otvarao je njuškicu da nešto započne, ali bi mu se odmah učinilo da nema smisla reći baš to što je nakanio kazati. U to začuje viku s druge strane obale i ugleda Pooha.

— Sretan ti rođendan, Tugomile — vikao je Pooh, smetnuvši s uma da mu je jutros već čestitao.

— Hvala ti, Pooh, baš mi je sretan — snuždeno odvrati Tugomil.

— Donio sam ti darićak — dovikne Pooh uzbuđeno.

— Već sam ga dobio — promrmlja Tugomil.

Pooh prekorači potok i priđe Tugomilu. Praščić je sjedio malko podalje, s glavom među papcima, i tiho plakao.

— Ovo ti je jedna vrlo korisna posuda — reče Pooh. — Izvoli. Na njoj piše: *Sretan ti i veseo rođendan i sve najbolje u životu želi ti Medvjed Pooh.* Zbog toga ima toliko puno slova. A posuda će ti poslužiti za držanje raznih stvarčica. Izvoli, uzmi je!

Kad vidje Poohov lončić, Tugomil se silno uzbudi.

— Gle! — vikne on. — Čini mi se da će balon taman stati u posudu!

— Koješta, Tugomile! — odvrati Pooh. — Tko je vidio držati balon u staklenoj posudi! Balon je zato da ga napušeš i držiš u ruci i . . .

— E, vidiš, moj nije — ponosno dočeka Tugomil. — Gle, Praščiću!

Praščić se tužno okrene, a Tugomil stade zubima hvatati krpicu od balona i gurati je u posudu, pa je onda opet vaditi iz posude, stavljati na zemlju, i tako bez prestanka.

— Zbilja ga možeš držati u lončiću — reče Pooh. — Stane ti unutra bez problema.

— Zbilja stane! — razveseli se Praščić. — A može se i vaditi!

— Jesam li vam rekao? — uzbuđeno će Tugomil. — Ide unutra i van kao od šale.

— Baš mi je drago — obraduje se Pooh — što sam se sjetio da ti poklonim korisnu posudu za držanje raznih stvarčica.

— A meni je baš drago — veselo dobaci Praščić — što sam se sjetio da ti poklonim stvarčicu koju možeš stavljati u tako korisnu posudu.

No Tugomil ih više nije slušao. Turao je balon u posudu i izvlačio ga van, sretan i presretan . . .

. . . . . .

— Zar mu ja ništa nisam poklonio? — tužno zapita Christopher Robin.

— Naravno da jesi — odgovorih ja. — Ti si mu darovao . . . zar se ne sjećaš . . . jednu malu . . . jednu malu . . .

— Kutiju s vodenim bojama, da boja do mile volje!

— Točno!

— A zašto mu je nisam poklonio odmah ujutro?

— Zato što si imao pune ruke posla s pripremama za rođendansko slavlje. Kupio si mu tortu sa šlagom i tri svjećice i njegovim imenom ispisanim čokoladnim slovima i . . .

— Da, *sjećam* se — reče Christopher Robin.

SEDMO POGLAVLJE

U kojemu Kloka i Anica dolaze u Šumu, a Praščića na silu okupaju

Nitko, čini se, nije znao otkuda su došle. Naprosto su jednog dana osvanule u Šumi: Kloka i mala Anica. Kada je Pooh zapitao Christophera Robina kako su prispjele u Šumu, Christopher Robin je odgovorio: — Pa, jednostavno, kako to već obično biva, ako znaš što hoću reći, Pooh. — Pooh, koji doista nije znao što Christopher Robin hoće reći, samo je kazao: — Znam. — Zatim je dvaput klimnuo glavom i dodao: — Kako to već obično biva. Znam. — Odmah nakon toga krenuo je svom prijatelju Praščiću, da čuje što Praščić o tome misli. Kod Praščića je zatekao Zeca, pa su utroje počeli razgovarati o tom neuobičajenom događaju.

— Evo što se u svemu tome meni nikako ne dopada — reče Zec. — Već godinama živimo u Šumi svi mi . . . ti Pooh i ti Praščiću i ja . . . i sad odjednom . . .

— I Tugomil — dometne Pooh.

— I Tugomil . . . i sad odjednom . . .

— I Sova — reče Pooh.

— I Sova. I sad odjednom . . .

— Da, i još Tugomil — ponovno upadne Pooh. — *Njega* sam zaboravio.

— U redu, tu smo, dakle, svi mi — nastavi Zec plašljivo i polagano — svi . . . i onda odjednom, probudimo se jednog lijepog jutra i što vidimo? Ugledamo neku čudnu životinju. Životinju za koju nikad u životu nismo čuli! Životinju koja svoje mladunče nosi u džepu! Zamislite da ja svoje zečiće trpam u nekakav džep! Koliko bi mi džepova trebalo, a?

— Šesnaest — spremno će Praščić.

— Nije nego sedamnaest — ispravi ga Zec. — I još jedan dodatni džep za maramicu . . . a to vam je ravno osamnaest džepova. Osamnaest džepova na jednom jedinom odijelu! Koješta, drugovi, nemam ja vremena za takvo što.

Zamislili su se i dugo šutjeli . . . sve dok Pooh, koji se bio počeo strašno mrštiti, odjednom reče: — Po *mom* računu ispada petnaest.

— Što? — upita Zec.

— Petnaest.

— Ma što petnaest? Petnaest čega?

— Tvojih zečića.

— Kakvih mojih zečića?

Pooh se počeše po njuški i reče da mu se čini da je Zec maloprije spominjao svoju mladunčad, zečiće.

— Zbilja? — rastreseno upita Zec.

— Zbilja, govorio si . . .

— Nije važno, Pooh — nestrpljivo ga prekine Zec. — Pitanje je sada što ćemo s Klokom.

— Shvaćam — reče Pooh.

— Evo što ja mislim — nastavi Zec. — Najbolje bi bilo da ukrademo malu Anicu i da je negdje sakrijemo. Kad Kloka počne kukati: »Gdje je nestala moja Anica«, mi ćemo reći: »Aha!«

— Aha! — vikne Pooh, vježbajući odgovor. — Aha! Aha! . . . Naravno da ćemo reći »Aha!« — doda on — čak ako i ne ukrademo Anicu.

— Eh, Pooh, Pooh, ti nemaš baš ni mrve pameti — nježno ga prekori Zec.

— Znam — skromno će Pooh.

— Reći ćemo »Aha!« kako bi Kloka shvatila da mi *znamo* gdje je Anica. »Aha!« zapravo znači: »Otkrit ćemo ti gdje je Anica ako nam obećaš da ćeš otići iz Šume i da se nikad više nećeš vratiti.« Eto, što to znači! A sada šuti dok ja razmišljam.

Pooh ode u kut i stade vježbati »Aha!«, i to lukavim glasom, kao što je Zec zamislio. Katkada mu se činilo da zvuči točno po Zečevu, a katkada opet ne. — To je, valjda, stoga što tek uvježbavam — pomisli on. — Baš me zanima hoće li i Kloka morati vježbati taj »Aha!«, jer kako će inače razumjeti što znači?

— Još samo nešto — reče Praščić malko prestrašenim glasom. — Razgovarao sam s Christopehrom Robinom, a on mi reče da klokane općenito smatraju vrlo opasnim životinjama, pravim divljim zvijerima. E, sad, ja se — općenito — ne bojim divljih zvijeri, ali nije nikakva tajna da svaka divlja zvijer postane opasna kao dvije divlje zvijeri zajedno ako joj oduzmeš mladunče. Stoga je možda *glupo* i nepromišljeno reći joj »Aha!«

— Praščiću — reče Zec, pa izvadi olovku i obliže joj vršak — ti si prava pravcata kukavica.

— Nije lako biti hrabar kad si ovako malešan — odvrati Praščić šmrcajući.

Zec digne pogled s onoga što je bio počeo pisati, pa reče:

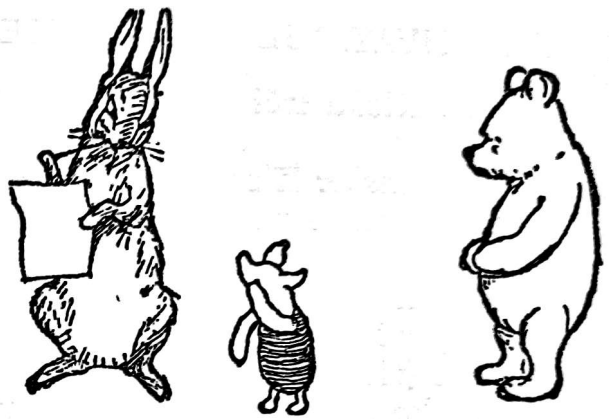

— Ti ćeš nam u ovom poduhvatu biti izuzetno koristan baš zbog toga što si tako mali.

Praščić se toliko uzbudi na pomisao da će biti koristan, te zaboravi na strah, pa se — dok je Zec pričao o tome kako su Klokani opasni samo zimi, dok su u druga godišnja doba zapravo vrlo miroljubivi — uzvrpolji u stolici od želje da smjesta počne biti koristan.

— A ja? — tužno priupita Pooh. — Ja, valjda, neću biti koristan?

— Ne smeta, Pooh — utješi ga Praščić. — Možda hoćeš, nekom drugom zgodom.

— Bez Pooha — svečano izjavi Zec šiljeći olovku — naš bi poduhvat bio posve nemoguć.

— Gle! — reče Praščić, trudeći se da ne pokaže razočaranje. A Pooh ode u drugi kut sobe i ponosno reče u sebi: — Bez mene bi bilo nemoguće. Eto, *takav* sam ja Medvjed!

— Sada me svi dobro poslušajte — kaza Zec kad prestade pisati. Pooh i Praščić su sjedili otvorenih usta, nestrpljivi da čuju što će Zec pročitati. Evo što je to bilo:

PLAN ZA HVATANJE MALE ANICE

1. *Opće opaske:* Kloka trči brže od svih nas, čak i od Mene.
2. *Daljnje opće opaske:* Kloka nikad ne skida očiju s Anice, osim kad je nosi u dobro zakopčanom džepu.
3. *Stoga:* želimo li uloviti Anicu, moramo što prije stići na cilj, jer Kloka trči brže od svih nas, čak brže od Mene (vidi točku 1).
4. *Napomena:* Ako Anica iskoči iz Klokina džepa a Praščić odmah u nj uskoči, Kloka to neće ni opaziti, jer je Praščić malešna životinjica.
5. Kao Anica.
6. Zato bi Kloka morala gledati na drugu stranu, da ne vidi Praščića kako joj uskače u džep.
7. Vidi točku 2.
8. *Dodatna opaska:* Ako Pooh bude Kloki pričao nešto vrlo uzbudljivo, *može* se dogoditi da ona časkom pogleda na drugu stranu.
9. Tada bih ja mogao pobjeći s Anicom.
10. Brzo.
11. *A Kloka bi prijevaru otkrila tek mnogo, mnogo kasnije.*

Kad je Zec ponosno pročitao ovaj plan, nastao je tajac. Najzad Praščić, koji je već neko vrijeme otvarao i zatvarao usta a da ni riječi nije proslovio, reče promuklim glasom:

— A... a nakon toga?
— Kako to misliš?
— Kad Kloka *otkrije* prijevaru?
— Pa tada ćemo reći »Aha!«

— Svo troje? Uglas?
— Da.
— Joj!
— Zašto? Što ne valja, Praščiću?
— Ništa, u redu je — odvrati Praščić — ali samo ako doista *svo troje* uglas kažemo »Aha!«. Nije me briga — reče on — ali ne bih želio sâm kazati »Aha!«. To ne bi *ni najmanje* dobro zvučalo. Usput da te zapitam — obrati se Zecu — jesi li *siguran* da je točno ono što si pričao o zimskom dobu?
— O kakvom zimskom dobu?
— Da su Klokani opasni samo zimi.
— Da, da, to je živa istina. Dakle, Pooh, je li ti jasno što ti je činiti?
— Nije — odvrati Medvjed Pooh. — Još ne. *Što* to ja moram činiti?
— Pričati Kloki nešto tako zanimljivo da ona ne opazi kad joj ukrademo Anicu.
— Aaa, a o čemu da joj pričam?

— O čemu god hoćeš.
— Misliš da joj recitiram pjesmice ili tako nešto?
— Odlično — reče Zec. — Sjajno! A sada pokret!
Tako su krenuli u potragu za Klokom.

Bilo je lijepo poslijepodne, pa su se Kloka i Anica odmarale na pješčanom sprudu u Šumi. Anica je vježbala skokove po pijesku, upadala u mišje rupe i izvlačila se iz njih, a Kloka je trčkarala uokolo i govorila: — Samo

još jedan skok, srce, pa idemo kući. — Upravo u tom trenutku, gegajući se uzbrdo, naiđe Pooh.
— Dobar dan, Kloka.
— Dobar dan, Pooh.
— Pogledaj ovaj skok! — zaciči Anica i ponovno se skotrlja u mišju rupu.

— Zdravo, Anice.
— Upravo se spremamo kući — reče Kloka. — Zdravo, Zeče! Zdravo, Praščiću!

Zec i Praščić, koji stigoše s druge strane brežuljka, uglas pozdrave: — Dobar dan — pa još dodaju: — Zdravo, Anice! — Anica ih odmah pozva da pogledaju njene skokove, pa je oni uljudno poslušaju.

Anicu je, dakako, budno motrila i Kloka . . .

— Čuj, Kloka — reče Pooh, nakon što mu je Zec dvaput namignuo — zanima li te možda pjesništvo?
— Ne baš — odvrati Kloka.
— Šteta — reče Pooh.
— Anice, srce, još samo jedan skok, pa onda zbilja moramo kući.

Svi zašute, a Anica ponovno padne u mišju rupu.

— Sad — šapne Zec Poohu, zakrivši njušku šapom.
— Kad već govorimo o pjesništvu — kaza Pooh — putem ovamo spjevao sam pjesmicu. Poslušaj! Čekaj, kako ono počinje . . .
— Ma nemoj! — reče Kloka rastreseno. — Čuj, Anice, srce . . .
— Dopast će ti se pjesmica — obrati se Zec Kloki.
— Oduševit će te — nadoveže Praščić.
— Samo je moraš pažljivo slušati — reče Zec.
— Tako da ne propustiš ni jednu riječ — doda Praščić.
— Dobro — složi se Kloka, ali je i dalje motrila Anicu.
— Kako ono počinje, Pooh? — upita Zec.
Pooh se nakašlja i započe.

STIHOVI MEDE KRATKE PAMETI

Ponedjeljak je takav dan
kad je najbolje iz stana
izaći van.

U ponedjeljak treba
što više skakati,
što više ponedjeljkakati.

U utorak sva je zgoda
da se nastavi isti posao
i da se neki skok doda.
I da se stoji
na jednoj nozi
kao roda.

Ne nastavite li u srijedu
gdje ste u utorak stali
znači da nešto s vama nije u redu.
Držite se sredine
kada dođe srijeda.
Premda nije loše
ni ako ste sprijeda.

U četvrtak...

— Da, da — reče Kloka rastreseno, i ne čekajući da čuje što se zbiva četvrtkom. — Anice, srce, samo još jedan skok, pa onda *zbilja* moramo ići.

Zec dade znak Poohu, gurnuvši ga šapom u rebra.

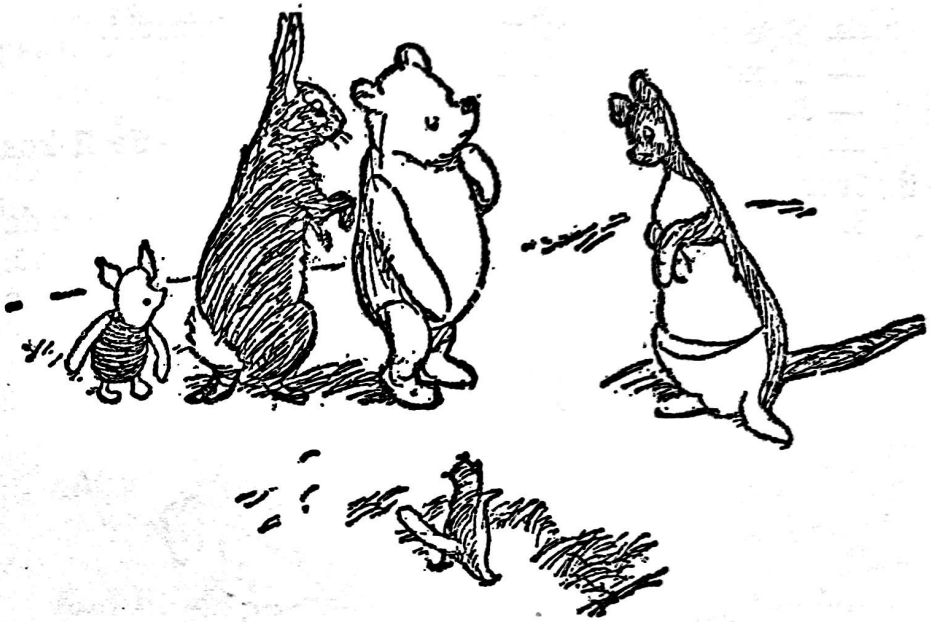

— Kad već govorimo o pjesmama — hitro dobaci Pooh — jesi li ikad obratila pažnju na ono tamo stablo?

— Koje stablo? — odsutno će Kloka. — Čuj, Anice...

— Eno, ono, preko puta — reče Pooh i mahne šapom u smjeru iza Klokinih leđa.

— Nisam — odvrati Kloka. — Hajde, Anice, srce, uskoči sada u džep, pa idemo.

— Moraš pogledati ono stablo iza sebe — reče Zec. — Anice, hoćeš li da te ja dignem mami u džep? — zapita on, pa obim šapama zgrabi Anicu.

— Vidi onu pticu na vrhu stabla — vikne Pooh. — Ili je to možda neka riba?

— Kloka, pogledaj pticu — reče Zec. — Ili možda ribu.

— Nije riba nego ptica — usprotivi se Praščić.
— Točno — dočeka Zec.
— Je li čvorak ili kos? — upita Pooh.
— U tome i jest pitanje — odvrati Zec. — Je li kos ili čvorak?

Kloka najzad okrene glavu i pogleda stablo. Zec tada spremno vikne: — Uskači, Anice! — na što Praščić uskoči u Klokin džep, a Zec s Anicom u naručju dade petama vjetra.

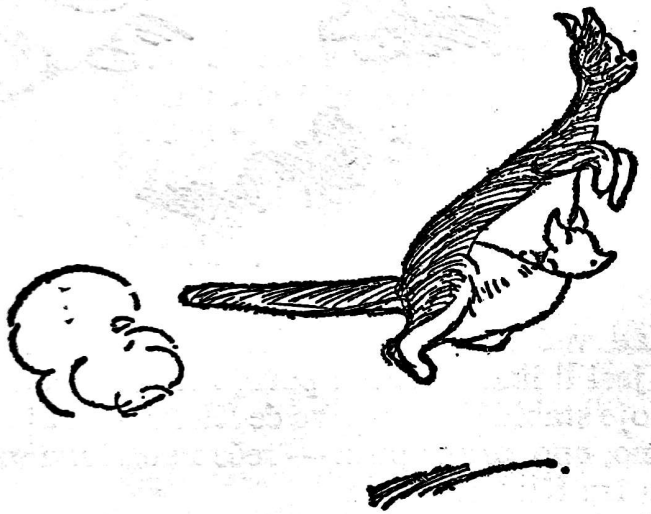

— Gdje je nestao Zec? — upita Kloka, okrenuvši se. — Jesi li se udobno smjestila u džepu, Anice, srce?

Iz dubine Klokina džepa Praščić zaskviči oponašajući Anicu.

— Zec je morao otići da obavi neki hitni posao — reče Pooh.
— A Praščić?
— I on se iznenada sjetio nekog neodgodivog posla.

— Mi sad moramo kući — reče Kloka. — Do viđenja, Pooh. — Ona poskoči tri puta i nestade u Šumi.

Pooh je zadivljeno gledao za njom.

— Da mi je moći tako skakati! — razmišljao je. — No, što se tu može? Neki mogu, a neki ne mogu. Tako je to u životu.

No Praščić je — na dnu Klokina džepa — toplo priželjkivao da Klokani ne skaču tako vješto i okretno. Nekad, kad bi dugo pješačio Šumom do kuće, padalo mu je na um kako bi divno bilo biti pticom, ali su ga sada, u Klokinu džepu, opsjedale ovakve skokovite misli:

»Ako je ovo letenje nikad za- ga neću vo- lje- ti!«

Kad bi poletio u zrak, tiho bi uzdahnuo *»Uuuuuu!«*, a kad bi se spustio na zemlju *»Joj!«*, pa je tako uzdisao *»Uuuuuu-joj! Uuuuuu-joj! Uuuuuu-joj!«* sve do Klokine kuće.

Čim je Kloka otkopčala džep, prozrela je prijevaru. Isprva je obuze strah, ali uskoro zaključi da se nema čega bojati. Znala je da Christopher Robin nikada neće dopustiti da Anicu zadesi bilo kakvo zlo. Stoga je rekla sama sebi: — Ako su se oni htjeli našaliti sa mnom, našalit ću se ja s njima.

— Hajde, Anice, srce — reče kad izvadi Praščića iz džepa. — Vrijeme je da se spremiš za spavanje.

— Aha! — vikne Praščić što je lukavije i vještije mogao, nakon iscrpljujućeg poskakivanja u Klokinu džepu. Ali to »Aha!« nije na Kloku ostavilo nikakav osobit dojam, pa se čak činilo da uopće nije razumjela što znači.

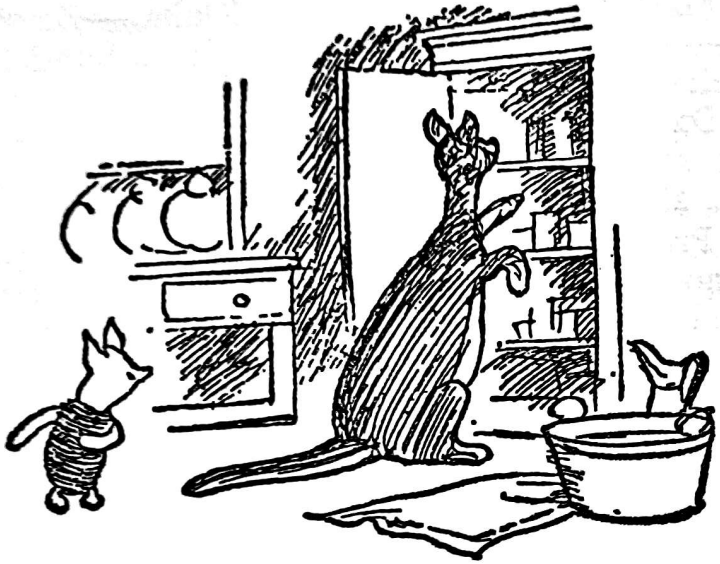

— Prvo ćeš se okupati — veselo dobaci Kloka.

— *Aha!* — ponovno vikne Praščić i zabrinuto se osvrne da vidi gdje su mu prijatelji. No prijatelja nije bilo! Zec je sjedio kod kuće i igrao se s Anicom, koja mu se sve više i više dopadala. A Pooh, koji je utuvio u glavu da bi htio postati klokanom, još je u šumi na pješčanom sprudu vježbao skokove.

— Tà zar ne vidiš? — vikao je Praščić Kloki. — Zar nemaš oči? *Pogledaj* me!

— *Gledam* te, gledam, Anice, srce — odgovarala je Kloka strogim glasom. — A ti dobro znaš koliko sam ti jučer govorila da ne praviš tako glupe grimase. Ako i dalje budeš pravila grimase kao da si Praščić, kad odrasteš počet ćeš sličiti Praščiću, pa će ti biti i te kako žao. Hajde, sada, uskači u kadu, i nemoj da ti još jednom moram reći.

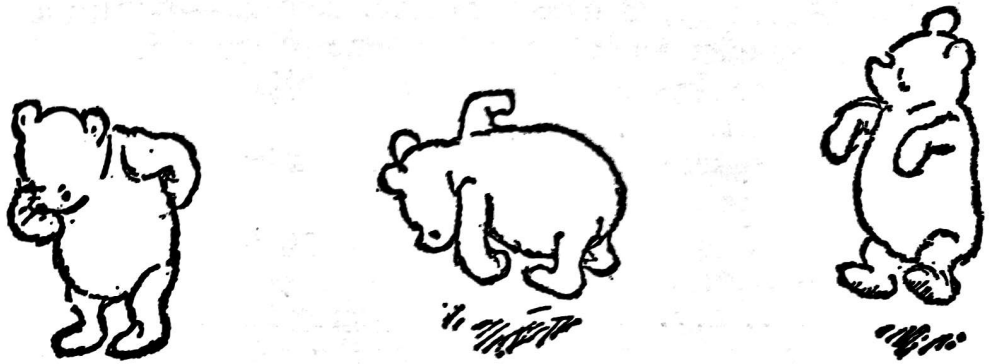

Prije nego što se uspio snaći, Praščić je već bio u kadi, a Kloka ga uzela čvrsto trljati nasapunanom krpom.

Joj! — vikao je Praščić. — Pusti me! Hoću van! Ja sam Praščić!

— Zatvori usta, srce, ući će ti sapunica — odgovarala je Kloka. — Eto! Što sam ti rekla?

— Ti... ti... ti si to namjerno učinila — ispljune Praščić sapunicu i riječi čim uzmogne progovoriti... A tada ponovno, kao tobože slučajno, dobije u usta punu krpu sapunice.

— Hajde, srce, šuti — reče Kloka, pa izvadi Praščića iz kade i stade ga trljati ručnikom.

— E, sada još treba popiti sirup, pa onda ravno u krevet — doda ona.

— K... k... kakav sirup? — zgrane se Praščić.

— Onaj od kojega se raste i postaje velik i jak, srce. Ne želiš valjda ostati malešna i slabašna kao Praščić? No, vidiš!

U tom trenutku začuje se kucanje na vratima.

— Naprijed — poviče Kloka. Uđe Christopher Robin.

— Christophere Robine, Christophere Robine — jedva dočeka Praščić. — Evo, sada ti reci Kloki tko sam! Ona svejednako ponavlja da sam ja Anica. A ja *nisam* Anica, je li da nisam?

Christopher Robin ga radoznalo pogleda i odmahne glavom.

— Ti nikako ne možeš biti Anica — reče — jer sam ja Anicu maloprije vidio kako se igra u Zečevoj kući.

— Zamisli! — poviče Kloka. — Kako sam se mogla tako prevariti?

— Eto vidiš — pobjedonosno će Praščić. — Jesam li ti govorio? Ja sam Praščić.

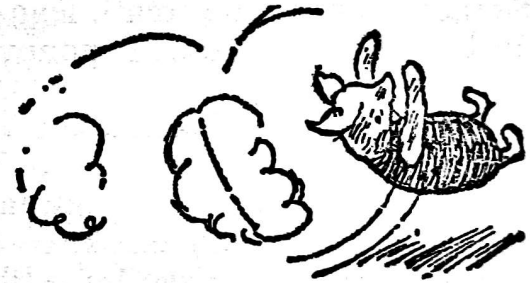

Crhistopher Robin ponovno odmahne glavom.

— A, ne, nisi ti Praščić — reče. — Ja Praščića dobro poznajem i znam da je on *posve* drugačije boje.

Praščić zausti da rastumači zašto je promijenio boju, ali onda pomisli da mu je o tome možda bolje šutjeti, kad li mu Kloka uvali u usta žlicu punu sirupa. Zatim ga potapša po leđima i reče da okus sirupa nije ni tako gadan kad se na nj navikneš.

— Znala sam da ovo nije Praščić — reče Kloka. — Da, ali tko bi to onda mogao biti?

— Možda neki Poohov rođak — odgovori Christopher Robin. — Nekakav nećak ili stric ili nešto slično?

Kloka se složi s Christopherom i reče da će mu ipak morati nadjenuti nekakvo ime.

— Hajde da ga nazovemo Papak — predloži Christopher Robin. — Skraćeno Papak Roksalo.

U trenutku dok su mu nadijevali novo ime, Papak Roksalo se iskobelja iz Klokina naručja i skoči na zemlju. Christopher Robin je, na njegovu veliku radost, bio ostavio otvorena vrata. Nikad u životu nije Papak Roksalo Praščić tako brzo trčao, a trčao je bez zaustavljanja, sve dok se nije dobrano primakao vlastitoj kući. Kad joj već bijaše nadomak, on prestade trčati, legne na zemlju i odvalja se do kućnih vrata, ne bi li ponovno zadobio svoje lijepu, staru boju . . .

Tako su Kloka i Anica zauvijek ostale u Šumi. Anica je svakog utorka odlazila u posjet svom dobrom prijatelju Zecu, a Kloka svaki utorak provodila sa svojim dragim prijateljem Poohom i učila ga skokovima, dok je Praščić svaki utorak provodio sa svojim velikim prijateljem Christopherom Robinom. Tako su, na kraju, svi opet bili sretni i zadovoljni.

OSMO POGLAVLJE

U kojemu Christopher Robin vodi »ekspoticiju« na Sjeverni pol

Jednog lijepog dana Pooh se uspentra na najviši brežuljak u Šumi, da vidi nije li njegov prijatelj Christopher Robin zaboravio na svog Medu. Za doručkom toga jutra (a doručak bijaše nadasve jednostavan: komadić, dva medenog saća s laganim premazom marmelade) ispjevao je novu pjesmicu. Prvi stih je glasio:

Hej, hoj, neka živi medvjeđi soj!

Nakon tako dobra početka, Pooh se počešao po glavi i pomislio: — Početak je odličan, ali ne znam što ću s drugim stihom. — Pokušao je zapjevati »Hej, hoj« još nekoliko puta, ali mu ni to nije pomoglo. — Možda bi bilo bolje da odmah otpjevam cijeli prvi stih — pomisli i zapjeva: »Hej, hoj, neka živi medvjeđi soj«, ali ni to nije bilo ono pravo. — Nema veze — reče — ponovit ću prvi stih dva puta, pa će mi možda — budem li ga brzo pjevao — treći i četvrti stih doći sami od sebe, bez razmišljanja . . . i složiti se u dobru pjesmicu. Da vidimo:

Prijedlog je moj
da živi pravi medvjeđi soj!

Doći će vrijeme
kad će medvjedi svijetom vladati,
a med i kruške
namjesto kiše padati.
I ništa drugo nećemo
mi medvjedi raditi
nego njuške sladiti.

A kada dođe zima,
zube ćemo staviti na klin.
Živio moga tate, starog medvjeda,
sin!

Tko je sin moga tate
vjerujem da znate.

Bio je toliko zadovoljan novom pjesmicom da ju je pjevao čitavim putem do vrha najvišeg brežuljka u Šumi. — Ako ustrajem u pjevanju, uskoro će doći vrijeme za prijepodnevni zalogajčić, pa je onda neću više moći pjevati — pomislio je odjednom i stao je podglas mumljati u sebi.

Christopher Robin je sjedio pred kućnim vratima i obuvao velike gumene čizme. Čim ugleda čizme, Pooh shvati da se Christopher Robin sprema na neki važni poduhvat. Stoga šapom obriše ostatke meda s njuške, uspravi se i isprsi što je bolje mogao da pokaže Christopheru Robinu kako je spreman da mu se pridruži.

— Dobro jutro, Christophere Robine — vikne Medo.

— Zdravo, Pooh. Ne mogu navući desnu čizmu.

— Šteta — reče Pooh.

— Hoćeš li mi pomoći? Sjedni iza mene i navali mi se na leđa, da imam oslonac. Inače stalno padam, nateżući se s ovom glupom čizmom. — Pooh sjedne, ukopa se stražnjim šapama u zemlju, pa se svom težinom navali Christopheru Robinu na leđa. Christopher Robin se stade odupirati o Pooha, te vući i natezati čizmu dok je najzad ne navuče.

— Odlično! — reče Pooh. — Što ćemo sad?

— Danas krećemo u ekspediciju — odvrati Christopher Robin, pa ustade i ispraši hlače. — Hvala ti na pomoći, Pooh.

— Krećemo u ekspoticiju? — oduševi se Pooh. — Na takvom mjestu još nisam bio. A gdje je ta ekspoticija?

— Ma nije ekspoticija nego ekspedicija, blesavi moj Medo. Izgovara se sa »ks«, znaš.

— Znam — reče Pooh smjerno. — Shvaćam. — A zapravo nije ni znao ni shvaćao.

— Krećemo u otkrivanje Sjevernog pola.

— Aaa! — reče Pooh. — A *što* je to Sjeverni pol? — upita.

— To ti je ni manje ni više nego nešto što otkriješ — važno će Christopher Robin, koji i sam nije bio siguran što bi to moglo biti.

— Aaa, shvaćam! — reče Pooh. — A jesu li medvjedi dobri za takvu vrst otkrivanja?

— Dakako da jesu. A dobri su i Zec i Kloka i svi ostali To ti je ekspedicija. Hoću reći, to je baš ono što znači riječ ekspedicija. Svi stanu jedan iza drugoga u dugački red. Zato bi valjalo svima javiti da se pripreme, a ja ću dotle potražiti pušku. Moramo ponijeti i zalihe.

— A što je to?

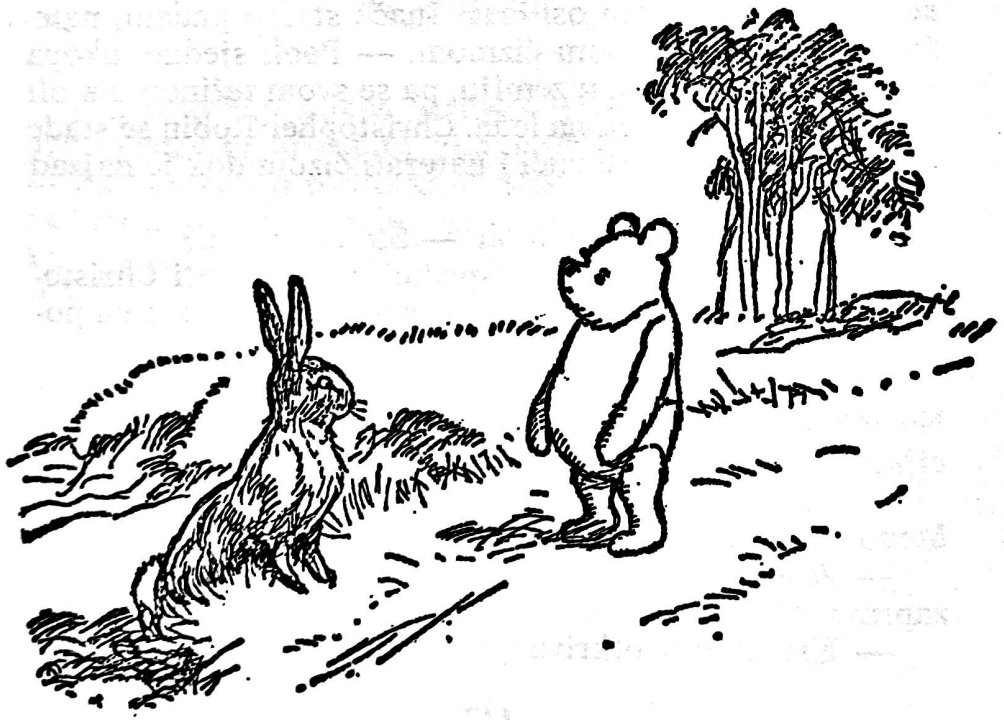

— Hrana.

— Aaa — reče Pooh presretno. — Činilo mi se da si rekao »zalihe«, a kad tamo je to hrana. Dobro, odmah krećem da im dojavim. — I on odjuri u Šumu.

Prvi na kojega je naišao bijaše Zec.

— Zdravo, Zeče — pozdravi ga. — Jesi li to ti?

— Hajde da se pravimo da nisam — odvrati Zec — da vidimo što će se dogoditi.

— Nosim ti poruku.

— Dobro, a ja ću je predati Zecu.

— Krećemo u ekspoticiju s Christopherom Robinom!

— I što ćemo u njoj činiti?

— Ja mislim da je to neka vrst broda, Zeče — odvrati Pooh.

— Aha, to misliš!

— Da. I još ćemo otkriti nekakav pol ili tako nešto, ne znam točno. Možda nije pol nego stol. Nije važno, glavno je da ćemo ga otkriti.

— A sigurno je da ćemo ga otkriti, je li? — priupita Zec.

— Da. I moramo ponijeti za . . . za . . ., to jest ono što ćemo jesti. Ako nam bude do jela, naravno. Dobro, ja sada idem Praščiću, a ti dojavi Kloki, hoćeš li?

Pooh pozdravi Zeca i požuri k Praščiću.

Praščić je sjedio pred kućom i bezbrižno puhao u maslačak. Pitao se hoće li mu se želja ispuniti ove godine, iduće godine ili se možda nikad neće ispuniti. Nastojao se sjetiti što je bio poželio, nadajući se da to nije bila neka velika ni važna želja — kad baš u tom času naiđe Pooh.

— Praščiću — uzbuđeno vikne Pooh — krećemo u ekspoticiju! Svi zajedno, a nosimo i hranu. Idemo u nekakvo otkrivanje.

— U otkrivanje čega? — zabrine se Praščić.

— Ne znam. Nečega.

— Nije to ništa opasno?

— Christopher Robin nije spominjao opasnost. Samo je rekao da se izgovara sa »ks«.

— Ne bojim se ja ničega sa »ks«. Ja se plašim zubâ. Ali ako će Christopher Robin poći s nama, onda se ne bojim ničega na svijetu.

Domalo su se svi okupili na vrhu najvišeg brežuljka u Šumi, pa tako ekspedicija započe. Na čelu kolone stu-

pali su Christopher Robin i Zec, za njima Praščić i Pooh, zatim Kloka s Anicom u džepu, pa Sova i za njom Tugomil, dok na repu kolone bijahu uredno poredani svi Zečevi rođaci i prijatelji.

— Ja ih nisam zvao — pravdao se Zec. — Sami su nam se pridružili. Što ćete, uvijek su bili takvi. Pa, neka ih, neka budu posljednji u koloni, iza Tugomila.

— Po mome je mišljenju — smrknuto izjavi Tugomil — sve ovo sasvim nepotrebno. Ja nisam želio ići u ovu ekspo . . . kako li već ono reče Pooh. Došao sam samo zato da vas ne uvrijedim. Ali kad sam jednom već tu i to na repu ekspo . . . kako li se ono zvaše . . . onda hoću da budem na *samom* repu kolone. Da, ali ako svaki put kad sjednem da se odmorim budem morao odguravati od sebe tuce Zečevih mlađih rođaka i prijatelja, onda — oprostite — to nije nikakva ekspo . . . kako li se već

zvaše... nego naprosto zbrka, nered i graja bez kraja. Tako je to po *mom* mišljenju.

— Jasno mi je što je Tugomil htio reći — priskoči Sova. — Ako mene pitate...

— Ja nikoga nisam pitao — reče Tugomil. — Samo sam vam rekao što mislim. Meni je svejedno tražimo li Sjeverni pol ili se igramo skrivača. Sasvim svejedno.

U taj čas odjekne Christopherov poziv s čela kolone:

— Pokret!

— Pokret! — povikaše Pooh i Praščić.

— Pokret! — zakriješti Sova.

— Pokret! — vikne Zec. — Moram ići! — I on odjuri na čelo kolone, uz Christophera Robina.

— Dobro — otegne Tugomil. — Pokret. Nemojte poslije reći da sam ja kriv za tu ekspo...

Tako oni krenuše u potragu za Sjevernim polom. Putem su pričali o svemu i svačemu. Samo je Pooh šutio, jer je smišljao novu pjesmu.

— Spjevao sam prvi stih — reče on Praščiću.

— Prvi stih čega?

— Nove pjesme.

— Kakve pjesme?

— Ove.

— Koje?

— Ako poslušaš, saznat ćeš.

— Kako znaš da obično ne slušam?

Budući nije znao odgovora na to pitanje, Pooh zapjeva:

Jednog dana odluči šumska družba
otkriti Sjeverni pol.

Ali nisu znali, treba li poći uz brdo
ili krenuti niz dol.

Nisu znali ni kako Pol izgleda
i je li pravljen od pijeska
ili leda.
Kako nisu znali od čega je,
ni čemu služi,
niti su mogli za Pol
pronaći cestu —
ostali su čitav tjedan
stajati na mjestu.

— Pssst! — šapne Christopher Robin, okrenuvši se Poohu. — Približavamo se opasnom mjestu.

— Pssst! — šapne Pooh, brzo se okrenuvši Praščiću.

— Pssst! — šapne Praščić Kloki.

— Pssst! — šapne Kloka Sovi, a Anica sama sebi šapne »Pssst!« nekoliko puta.

— Pssst! — šapne Sova Tugomilu.

— Pssst! — strogo šapne Tugomil svim Zečevim rođacima i prijateljima. — Pssst! — usplahirano šapnu oni jedan drugome, sve do kraja kolone, do posljednjeg i najmanjeg zeca. A kad vidje da čitava ekspoticija šapće »Pssst!« baš njemu, taj posljednji i najmanji zeko se toliko prestraši da se ukopa u prvu rupu na koju naiđe, i to glavom nadolje. Ostao je tako skriven u rupi cijela dva dana, to jest dok opasnost nije minula. Zatim je odjurio kući što je brže mogao, te do kraja života sretno živio sa svojom tetkom. Ime mu bijaše Aleksandar Mali.

Stigoše do potoka što je krivudao i rušio se niz strme, stjenovite litice, pa Christopher Robin odmah shvati pred kakvim se opasnim mjestom našao.

— Ovo je kao stvoreno za zasjedu — rastumači on.

— Za kakvu sjedalicu? — šapatom upita Pooh Praščića. — Kamenu?

— Dragi moj Pooh — nadmeno će Sova — zar ne znaš što je zasjeda?

— Sovo — umiješa se Praščić, dobacivši joj strogi pogled — Pooh je *mene* pitao jedno posve osobno pitanje zato se ne smiješ . . .

— Zasjeda — nastavi Sova — je neka vrst iznenađenja.

— I zato ponekad može biti sjedalica. O sjedalicu se katkada spotakneš — dočeka Pooh.

— Zasjeda, kao što sam upravo htio rastumačiti Poohu — reče Praščić — je neka vrst iznenađenja.

— Kad netko iznenada iskoči pred tebe, to ti je zasjeda — doda Sova.

— Zasjeda je kad netko iznebuha iskoči pred tebe — nadoveže Praščić.

Pooh, koji je sada znao što je zasjeda, reče da je na njega jednom skočila jedna sjedalica, kad je pao s police u smočnici, te da su ga nakon toga čitavih šest dana boljele kosti.

— Da, ali mi ne govorimo o *sjedalicama* — reče Sova pomalo srdito.

— Ne govorite vi, ali govorim ja — odvrati Pooh.

Oprezno su se penjali uz potok, skačući s kamena na kamen, te domalo stigoše do mjesta gdje su se obale širile na obje strane i bile obrubljene širokim pojasom trave na koju su mogli sjesti da se odmore. Čim to vidje, Christopher Robin vikne »Stoj!«, pa svi posjedaše na travu.

— Ja mislim — izjavi Christopher Robin — da bismo sada morali pojesti sve zalihe, da se oslobodimo tereta.

— Pojesti što? — zainteresira se Pooh.

— Sve što smo ponijeli — reče Praščić i smjesta se dade na posao.

— Odličan prijedlog — složi se Pooh, pa se i on lati posla.

— Jeste li svi ponijeli hranu? — upita Christopher Robin punim ustima.

— Svi osim mene — tužno će Tugomil. — Kao i obično — doda i snuždeno ih pogleda. — Možda netko od vas slučajno sjedi na nekom čičkovom grmu?

— Čini mi se da sam to baš ja — reče Pooh. — Joj! — zajaukne, pa ustade i ogleda se. — Točno! To sam i mislio.

— Hvala ti, Pooh — reče Tugomil. — Mislim, ukoliko više ne želiš sjediti na njemu — doda, priđe grmu i uze brstiti.

— Znaš, nije dobro za čičke kad se na njima previše sjedi — nastavi on, žvačući. — Od toga oni venu. Upamtite to. Malo razumijevanja i obzira prema drugima mnogo znači.

Čim je pojeo, Christopher Robin šapne nešto Zecu, na što Zec šapatom odvrati »Da, da, naravno«, pa se zajedno zaputiše uz potok.

— Nisam htio da čuju ostali — reče Christopher Robin.

— Imaš pravo — važno odvrati Zec.

— Znaš . . . ne znam . . . ovaj . . . Čuj, Zeče, znaš li ti zapravo kako izgleda Sjeverni pol?

— Pa, ovaj . . . — odvrati Zec gladeći se po brkovima — kad me već pitaš . . .

— Ja sam jedanput znao, ali mi se čini da sam zaboravio — reče Christopher Robin nehajno, kao da to uopće nije važno.

— Čudno — reče Zec. — I meni se čini da sam zaboravio, premda sam i ja *jedanput* znao.

— Možda je to pola nečega, recimo neke motke, koja je pola u zemlji a pola iznad zemlje, i to na sjeveru.

— Jasno da je pola motke — odvrati Zec — jer da je cijela, ne bismo rekli Sjeverni pol nego Sjeverni cijel.

— Da, to sam baš i ja mislio.

— Važno je samo znati gdje treba *zabiti* motku — doda Zec.

— To baš i tražimo — dočeka Christopher Robin.

Tada su se vratili ostalima. Praščić se bio izvalio na leđa i mirno spavao. Anica je prala lice i šape u potoku, dok je Kloka svima ponosno pričala kako je to prvi put kako se Anica sama umiva. Sova je dotle pripovijedala

Kloki neku nadasve zanimljivu zgodu punu dugačkih, nerazumljivih, stranih riječi, kao na primjer: enciklopedija, inteligencija, edukacija, ali je Kloka nije slušala.

— Ja nisam pristalica umivanja — gunđao je Tugomil. — Sve to pranje ruku, ušiju, lica — sve je to samo moda. Što *ti* misliš, Pooh?

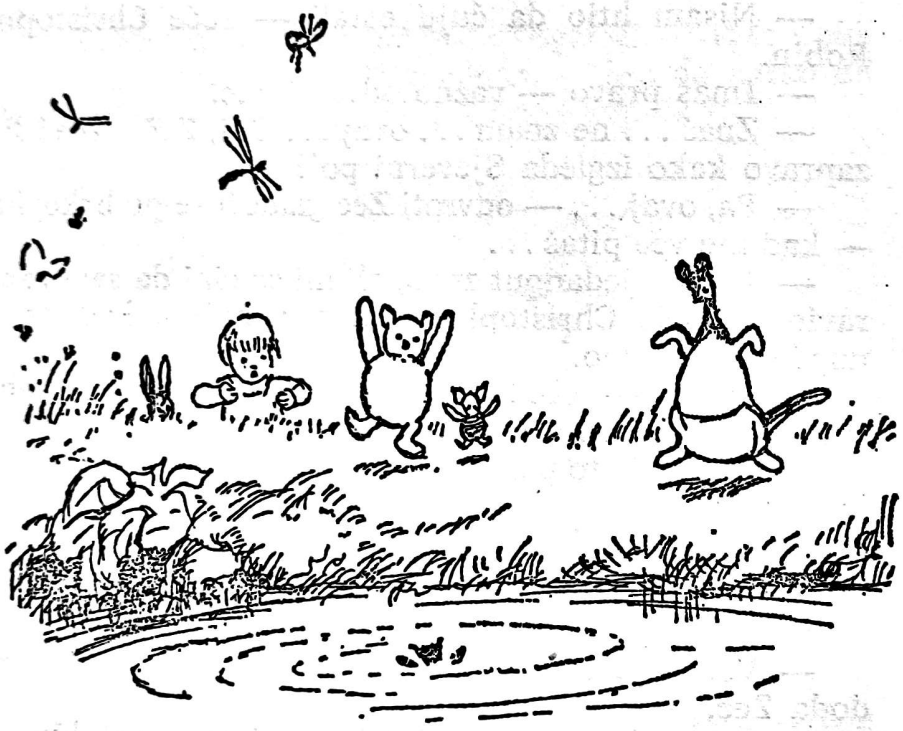

— Čuj — reče Pooh — *ja* mislim . . .

Nikad, na žalost nećemo saznati što je Pooh mislio, jer je Anica baš u tom trenutku kriknula i pljusnula u vodu, a Kloka ispustila glasni poziv na uzbunu.

— Eto ti koristi od umivanja — zaključi Tugomil.

— Anica je pala u vodu! — poviče Zec, pa zajedno s Christopherom Robinom jurne prema potoku.

— Pogledajte kako plivam! — derala se Anica iz vira u koji je upala, dok ju je struja nosila prema idućem slapu.

— Jesi li se udarila, Anice, srce? — zabrinuto je vikala Kloka.

— Nisam! — kričala je Anica. — Pogledaj kako pli . . . — i naglo nestala u idućem viru, nošena vodom preko slapa.

Svi su se trudili da joj pomognu. Praščić se probudio, stao skakati gore-dolje i vikati: »Ne!« i »Joj!«. Sova je mudro krasnoslovila, tumačeći kako je u slučaju iznenadna i trenutačna utapanja važno držati glavu iznad vode. Kloka je jurila obalom potoka i vikala: — Jesi li sigurna da se nisi udarila, Anice, srce? — na što je Anica, izranjajući iz virova, odgovarala: — Pogledajte kako plivam! — Tugomil se okrenuo leđima prema obali i spustio rep u prvi vir u koji je Anica bila upala, pa je —

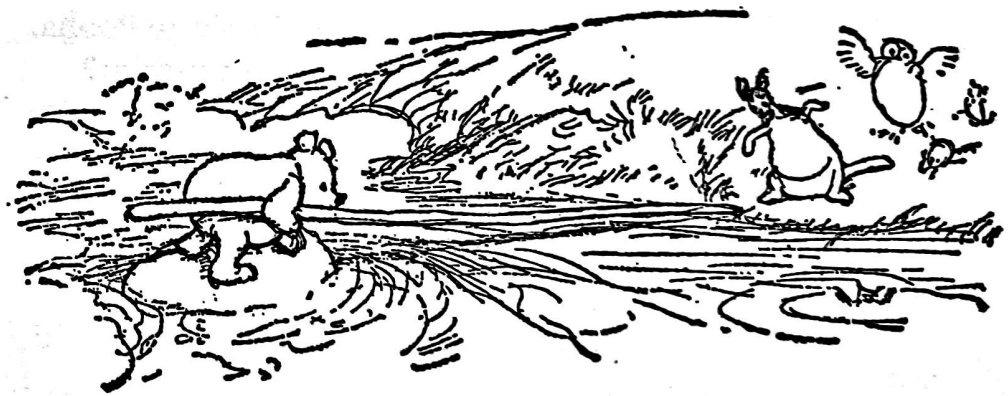

leđima okrenut nesreći — tiho rogoborio: — Sve je to od umivanja! Ali uhvati me za rep, Anice, pa ćeš se izvući! — Christopher Robin i Zec su trčkarali oko Tugomila i dozivali ostale.

— Evo me, Anice, dolazim! — vikao je Christopher Robin.

— Neka netko tamo dolje baci neku granu u vir — poviče Zec.

Pooh je bio najbrži. Otrčao je dva vira niže od Anice, držeći nekakvu dugačku motku u šapama, a Kloka je zagazila u plićak na drugoj obali i prihvatila drugi kraj motke, pa su tako stajali držeći motku s oba kraja. Anica se još koprcala i vikala: »Gledajte kako plivam!«, a časak kasnije naišla na motku, uzverala se na nju i popela na obalu.

— Jeste li vidjeli kako plivam? — cičala je uzbuđeno a Kloka ju je prekoravala i trljala da se ne prehladi. — Pooh, jesi li vidio kako plivam? To se zove plivanje! Zeče, jesi li vidio što sam radila? Plivala sam! Hej, Praščiću! Reci! Što sam radila, a? Plivala! Christophere Robine, jesi li vidio kako . . .

Ali Christopher Robin je nije slušao. Motrio je Pooha.

— Pooh — zapita on — gdje si našao tu motku?

Pooh pogleda motku što ju je držao u šapama.

— Tu negdje — odvrati on. — Pokupio sam je jer mi se činilo da bi nam mogla biti od koristi.

— Pooh — svečano izjavi Christopher Robin — ekspedicija je završena. Otkrio si Sjeverni pol!

— Aaa! — zaprepasti se Pooh.

Tugomil je još sjedio s repom u potoku kad su mu ostali prišli.

— Molim vas recite Anici da požuri — progunđao je. — Smrzo mi se rep. Nije da se žalim, ali mi se uistinu smrzo. Hladno mu je.

— Evo me! — vikne Anica.

— O, tu si!

— Jesi li vidio kako plivam?

Tugomil izvuče rep iz vode i mahne njime s jedne na drugu stranu.

— To sam i mislio — reče. — Posve se ukočio. Ništa više ne osjeća. Utrnuo je, odrvenio, eto što je. Da, kao da je ikoga za to briga!

— Jadni moj Tugomile! Ja ću ti osušiti rep — reče Christopher Robin pa izvadi maramicu i stade trljati Tugomilov rep.

— Hvala ti, Christophere Robine. Ti si, valjda, jedini koji shvaća što znači imati ukočeni rep. A ostalima je sasvim svejedno, eto što je! Ne misle. Nemaju mašte. *Za njih* rep nije rep, nego valjda tek nekakav privjesak otraga.

— Neka ih, Tugomile — reče Christopher Robin, trljajući rep što je snažnije mogao. — Je li sada malo bolje?

— Sada ga osjećam . . . malo više kao rep. Znaš, sada je nekako ponovno moj.

— Zdravo Tugomile — pozdravi Pooh, prilazeći im s motkom u šapama.

— Zdravo, Pooh. Hvala na pitanju, za koji dan ću se opet moći njime služiti.

— Čime ćeš se moći služiti? — upita Pooh.

— Ovim o čemu smo pričali.

— Ja ni o čemu nisam pričao — zbuni se Pooh.

— Eto, opet sam pogriješio! Mislio sam da govoriš kako ti je žao zbog moga repa, zato što se ukočio, i da me pitaš možeš li mi pomoći.

— Ne — odvrati Pooh. — To nisam bio ja. — Zatim malko promisli, pa u želji da bude ljubazan prema Tugomilu, reče: — Možda je to bio netko drugi.

— Ako jest, zahvali mu u moje ime kad ga ponovno sretneš.

Pooh dobaci zabrinuti pogled Christopheru Robinu.

— Pooh je otkrio Sjeverni pol — reče Christopher Robin. — Zar to nije divno?

Pooh skromno obori pogled.

— Zbilja? — upita Tugomil.

— Zbilja — odvrati Cristopher Robin.
— Je li to ono što smo tražili?
— Da — reče Pooh.
— Aha! — promrsi Tugomil. — Bilo kako bilo . . . barem nije padala kiša — doda on.

Tada su motku dopola zaboli u zemlju, a Christopher Robin je pričvrstio na nju ceduljicu s natpisom:

SjeverNI PoL
OtkrIO Ga
PooH
PooH GAjE našAO

Zatim su se svi vratili kući. A čini mi se — iako nisam posve siguran — da je Anicu mama prvo okupala pa onda odmah strpala u krevet. Medvjed Winnie zvani Pooh vratio se kući ponosan na svoje djelo i za okrepu pojeo malo meda.

DEVETO POGLAVLJE

U kojemu Praščića zadesi poplava

Kiša je padala, padala i padala. Praščić reče sam sebi da nikada, u cijelome svom životu — a imao je već *tko zna koliko* godina, tri ili čak možda četiri — da nikada nije vidio toliko kiše. Padala je, padala i padala.

— Da sam se kojom srećom zatekao kod Pooha, Christophera Robina ili Zeca kad je počela kiša — pomisli on, pogledavši kroz prozor — sada bih imao društvo. Ovako sam sâm, bez ikakva pametnijeg posla osim razmišljanja o tome kada će prestati.

Zamišljao je kako bi pitao Pooha: — Jesi li ikada vidio ovoliko kiše, Pooh? — a Pooh bi mu odgovorio: — Nikad u životu. *Očajno,* Praščiću. — Praščić bi tada rekao: — Baš me zanima kako je kod Christophera Robina! — a Pooh bi dodao: — Kod Zeca je sigurno već prava poplava. — Baš bi bilo zabavno čavrljati tako s prijateljima, jer — istini za volju — što vrijedi doživjeti nešto tako uzbudljivo kao što je poplava, kad nemaš nikoga s kime bi podijelio uzbuđenje.

A valja priznati da je bilo vrlo, vrlo uzbudljivo. Mali suhi jarci po kojima je Praščić često rovao, pretvorili su se u potočiće, potočići koje je nekad preskakao, postali su rijekama, a rijeka na čijim su se strmim obalama tako veselo igrali, prelila se iz korita i stala zauzimati toliko

mjesta oko sebe da se Praščić pitao neće li se uskoro uliti i u *njegovo* korito, njegov krevet.

— Nije baš ugodno biti ovako malešan i posve okružen vodom — reče Praščić sam sebi. — Christopher Robin i Pooh mogu pobjeći od vode tako da se popnu na stablo, Kloka se može spasiti svojim brzim skokovima, Zec se može zavući još dublje u zemlju, Sova može odletjeti, a Tugomil . . . se može izbaviti gromoglasnim revanjem, dok mu netko ne priskoči u pomoć. A ja . . . ja ne mogu *ništa* drugo nego sjediti ovdje, sa svih strana okružen vodom!

Kiša je i dalje padala, a voda svaki dan rasla i najzad se popela gotovo do Praščićeva prozora . . . a on još ništa nije poduzimao.

— Uzmimo na primjer Pooha — razmišljao je. — Pooh je Medvjed kratke pameti, a ipak ga nikad nije snašlo nikakvo zlo. On čini svakakve gluposti, a ipak sve uvijek ispadne dobro. Ili, recimo, Sova. Nije osobito pametna, ali mnogo zna. Sova bi znala što valja učiniti kad se nađeš opkoljen vodom. Ili, recimo, Zec. Nije učio iz knjiga, ali uvijek smisli nešto dovitljivo. Ili Kloka. Nije prepredena, zbilja nije, ali bi se u ovakvoj situaciji toliko zabrinula za Anicu da bi bez puno mudrovanja učinila baš što treba. Ili, uzmimo, Tugomila. No, Tugomil je ionako toliki tugaljivac da mu ne bi smetalo što ne zna kako valja postupiti. Da, ali zanima me što bi učinio Christopher Robin!

Tada se odjednom sjeti priče koju mu je Christopher Robin jednom ispripovjedio: o nekom čovjeku na pustom otoku, koji je napisao nekakvu poruku, stavio je u bocu i bacio u more. Praščić pomisli da bi i *njemu* možda

netko priskočio u pomoć, kad bi napisao poruku, stavio je u bocu i bacio u vodu!

Siđe s prozora i stade tražiti po kući, to jest onom dijelu kuće što još nije bio pod vodom. Napokon nađe olovku, komadić suha papira i bocu s odgovarajućim čepom. Na jednoj strani papira napiše:

UPOMOĆ!
PRAŠČIĆU (MENI)

a na drugoj:

OVO PIŠEM JA, PRAŠČIĆ, UPOMOĆ, UPOMOĆ!

Stavi papir u bocu, začepi je što je bolje mogao, nagne se kroz prozor što je niže mogao (a da ne padne u vodu) i baci bocu što je dalje mogao — *pljus!* Boca domalo ispliva na površinu, a Praščić je promatrao kako se polako udaljuje, sve dok ga oči nisu zaboljele od gledanja, pa mu se ponekad činilo da vidi bocu, a katkada tek sićušni val na površini vode. Odjednom mu sine da nikad više neće vidjeti bocu i da je učinio sve što je bilo u njegovoj moći kako bi se izbavio iz poplave.

— Sada je na nekom drugom red da nešto poduzme — pomislio je — a nadam se da će to biti uskoro, jer ako nitko ništa ne poduzme, morat ću početi plivati, a kako ne znam plivati, nadam se da će taj netko brzo učiniti to nešto. — Zatim je duboko uzdahnuo i rekao: — Da je barem Pooh ovdje! Toliko je ugodnije udvoje.

. . . . . .

Kad je počela padati kiša, Pooh je spavao. Kiša je padala, padala i padala, a on spavao, spavao i spavao. Bio je umoran. Sjećate li se da je otkrio Sjeverni pol? Bio je toliko ponosan što ga je otkrio da je odmah počeo zapitkivati Christophera Robina postoji li još kakav pol što bi ga Medvjed kratke pameti mogao otkriti.

— Postoji i Južni pol — rekao mu je Christopher Robin — a valjda i Istočni i Zapadni pol, ali o njima ljudi nerado pričaju.

Pooh se silno uzbudio kad je to čuo, te predložio da pođu u ekspoticiju na Istočni pol, ali je Christopher Robin već smišljao nešto s Klokom, pa je Pooh sâm krenuo da otkrije Istočni pol. Zaboravio sam je li ga ili nije otkrio; samo znam da je bio toliko iscrpljen kad se vratio kući da je — usred večere, i to nakon nešto više od pola sata koliko je jeo — utonuo u duboki, preduboki san, te spavao, spavao i spavao.

Odjednom je počeo sanjati. Sanjao je da je na Istočnom polu, a taj pol bijaše vrlo hladan i sav prekriven najhladnijom vrstom snijega i leda. Pronašao je košnicu da u njoj prespava, ali ona bijaše toliko malena za jednog Medvjeda da nije imao mjesta za noge, pa ih je mo-

rao ostaviti vani. Divlje lesice, one što žive samo na Istočnom polu, prišuljaše se i stadoše mu čupkati krzno s nogu, da saviju krznena gnijezda za svoju mladunčad. Što su više čupkale, to su mu noge bivale sve hladnije. Toliko su se ohladile da se najzad trgnuo iz sna vičući: — Joj! — Tek je tada shvatio da sjedi na stolici, s nogama u vodi i da je sa svih strana opkoljen vodom.

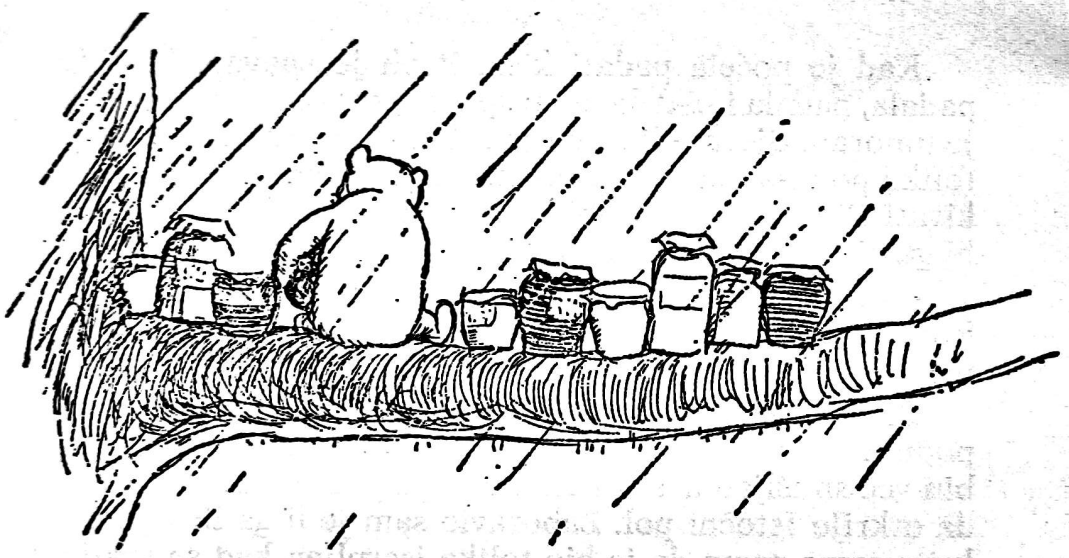

Odgaca do kućnih vrata i pogleda van . . .

— Ovo je ozbiljno — reče Pooh. — Moram se spasavati.

Stoga uze najveći lonac meda, izađe iz kuće i sjedne s njime na najširu granu svoga stabla, visoko nad vodom, pa onda opet siđe u kuću i vrati se s novim loncem

meda . . . Kada je najzad iznio iz kuće čitavo svoje bogatstvo, Pooh sjedne na granu i stade mahati nogama. Pored njega u nizu stajalo je deset lončića meda . . .

Dva dana kasnije Pooh je i dalje sjedio na grani i mahao nogama, a pored njega u nizu stajala su četiri lončića meda . . .

Tri dana kasnije Pooh je i dalje sjedio na grani i mahao nogama, a pored njega je stajao jedan lončić meda . . .

Četiri dana kasnije . . .

Četvrtog dana ujutro do stabla dopluta Praščićeva

boca. — Med! — vikne Pooh, skoči u vodu, dograbi bocu i teškom se mukom uzvere natrag na stablo.

— Sto mu gromova! — reče, kad otvori bocu. — Uzalud sam se smočio. Gle, kakav je ovo papirić?

Izvadi papir i prouči ga.

— Ovo je neka poruka — reče u sebi — eto što je. A ovo je slovo »P«, kao i ovo, i ovo, a »P« znači Pooh, što znači da je to neka važna poruka za mene, a ja je ne znam pročitati! Moram potražiti Christophera Robina, Praščića ili Sovu, nekoga od tih učenih stvorenja koja znaju čitati. Oni će mi reći što znači ova poruka. Da, ali ne znam plivati. Sto mu gromova!

Tada mu na um padne jedna zamisao, a čini mi se da je za Medvjeda kratke pameti to bila izuzetno dobra zamisao.

— Ako boca može plutati, može i lonac bez meda — reče sam sebi — a ako lonac pluta, ja mogu sjesti na njega, ukoliko je dovoljno velik.

Stoga uze najveći lonac i dobro ga začepi.

— Svaki brod mora imati ime — pomisli — pa ću ja svoj brod nazvati *Medvjed koji pluta.* Zavitla lonac i skoči za njim u vodu.

Neko su se vrijeme Medo i lonac natezali koji bi od njih morao biti gore, a koji dolje, ali se — nakon nekoliko različitih položaja — najzad uskladiše tako da je *Medvjed koji pluta* bio dolje, a Pooh ga pobjedonosno jahao i snažno lupao nogama.

. . . . . .

Christopher Robin je živio u Šumi, na samom vrhu najvišeg brežuljka. Kiša je padala, padala i padala, ali do njegove kuće voda nije mogla doprijeti. Zabavljalo ga je promatrati doline i vidjeti vodu svuda uokolo, a kako je kiša padala kao iz kabla, uglavnom je sjedio u kući i razmišljao o svemu i svačemu. Svako jutro izlazio je pred kuću s kišobranom i zabadao motku na mjesto do kojega bi voda toga jutra doprla. Idućeg jutra motke više nije bilo — prekrila je voda! — pa je zabadao novu

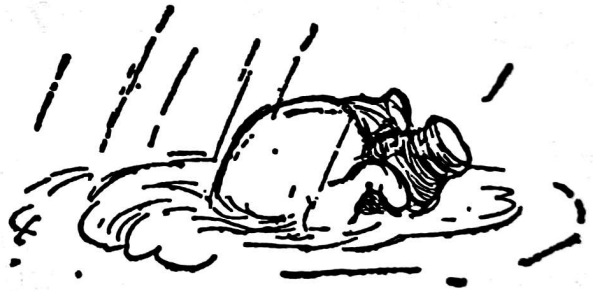

motku i vraćao se kući. I svakog je jutra ta šetnja do kuće bivala sve kraćom nego prethodnog dana. Petog dana ujutro vidje da je već posve opkoljen vodom i shvati

da se prvi put u životu našao na pravom pravcatom otoku. To je bilo nadasve uzbudljivo.

Upravo petoga jutra doletje Sova preko vode.

— Kako si? — zapita ona svoga prijatelja Christophera Robina.

— Odlično, Sovo. Baš je zabavno biti na pravom pravcatom otoku!

— Atmosferske prilike su u posljednje vrijeme vrlo nepovoljne — reče Sova.

— Molim?

— Neprestano pada kiša — rastumači Sova.

— Da — odvrati Christopher Robin. — Pada.

— Voda je dosegla alarmantno visoki vodostaj.

— Molim?

— Ima puno vode svuda oko nas — rastumači Sova.

— Da — reče Christopher Robin. — Ima.

— Izgledi, međutim, svaki minute postaju sve povoljniji. Svakog časa . . .

— Jesi li vidjela Pooha?

— Ne. Svakog časa . . .

— Nadam se da je na sigurnom — kaza Christopher Robin. — Baš me zanima kako je. Nadam se da je Praščić s njime. Što misliš, Sovo, jesu li u opasnosti?

— Vjerujem da nisu. Znaš, svakog časa . . .

— Sovo, budi dobra i pođi ih potražiti. Znaš i sama da je Pooh Medvjed kratke pameti, pa bi mogao učiniti neku glupost. A ja ga toliko puno volim, Sovo. Shvaćaš li, Sovo?

— Dobro — reče Sova. — Idem direktno natrag. — I ona odleti.

Domalo se vrati.

— Pooha nema kod kuće — reče.

— Nema ga?

— Vidi se da je *bio* tamo. Da je sjedio na najvišoj grani svoga stabla, s devet lončića meda. Ali sada ga više nema.

— Jao, Pooh! — povika Christopher Robin. — Gdje si?

— Evo me — zamumlja neki glas iza Christopherovih leđa.

— Pooh!

I oni pojure jedan drugome u zagrljaj.

— Kako si došao ovamo, Pooh? — zapita Christopher Robin kad ponovno uzmogne progovoriti.

— Vlastitim brodom — ponosno će Pooh. — Dobio sam neku važnu poruku u boci, a kako mi je u oči ušla

voda, nisam je mogao pročitati, pa sam je donio tebi. Da, vlastitim brodom.

Tada on ponosno preda poruku Christopheru Robinu.

— Gle, pa to je od Praščića! — vikne Christopher Robin.

— Zar ne piše ništa o meni? — upita Medo, zagledajući mu preko ramena.

Christopher Robin glasno pročita poruku.

— Aaa, sva ova slova »P« znače Praščić! A ja sam mislio da znače Pooh.

— Moramo mu smjesta poći u pomoć! Mislio sam da je Praščić s tobom, Pooh. Sovo, bi li ti mogla Praščića na leđima prenijeti ovamo?

— Ne vjerujem — reče Sova nakon duboka razmišljanja. — Postoji opravdana sumnja da mišići krila . . .

— A bi li *odmah* sada mogla odletjeti k njemu i reći mu da pomoć stiže? Pooh i ja ćemo dotle smisliti kako da mu pomognemo i doći za tobom što brže možemo. Sovo, molim te prestani *govoriti* i požuri! — Sova odleti, i dalje razmišljajući o nečem mudrom što je htjela reći.

— A sada, Pooh — kaza Christopher Robin — reci gdje ti je brod.

— Moram priznati — uze tumačiti Pooh dok su silazili niz obalu potoka — da to nije tek običan brod. Katkada je brod, a katkada brodolom. Kako kada. Ovisi.

— O čemu ovisi?

— O tome jesam li ja gore ili dolje.

— Aha! A gdje ti je taj brod?

— Eno ga! — vikne Pooh, ponosno pokazujući šapom prema *Medvjedu koji pluta.*

Christopher Robin ni u snu nije očekivao takav brod. Što ga je duže gledao to mu je jasnije bivalo da je Pooh hrabar i pametan Medvjed. A što je Christopher Robin duže tako razmišljao, to je Pooh sve skromnije obarao pogled i nastojao se praviti da nije ni hrabar ni pametan.

— Da, ali je premalen za nas dvojicu — tužno reče Christopher Robin.

— Trojicu, ako ubrojimo i Praščića.

— Da, to ga čini još manjim. Joj, Pooh, dragi moj Pooh, što ćemo sada?

I tada naš Medvjed, Medvjed Pooh, Medo Winnie zvani Pooh, P. P. (Praščićev prijatelj), Z. D. (Zečev drug), O. P. (Otkrivač pola), T. T. i P. R. (Tugomilov tješitelj i Pronalazač pola) — riječju Pooh glavom i njuškom —

reče nešto tako pametno da je Christopher Robin zinuo od čuda, pitajući se je li to doista onaj Medvjed kratke pameti kojega već toliko dugo poznaje i voli.

— Mogli bismo otploviti u tvom kišobranu — reče Pooh.

— ? —

— Mogli bismo otploviti u tvom kišobranu — ponovi Pooh.

— ?? —

— Mogli bismo otploviti u tvom kišobranu — opetuje Pooh.

— ! ! ! ! ! ! —

Tek tada Christopheru Robinu sinu da bi to doista bilo moguće. Otvori kišobran i stavi ga u vodu, šiljkom nadolje. Kišobran je plutao, ali klimavo. Pooh se ukrca u kišobran. Upravo htjede reći da je odlično, kad se uvjeri da nije. Nakon nekoliko gutljaja vode — iako zapravo nije bio žedan — odgaca natrag ka Christopheru Robinu. Zatim obojica uđoše u kišobran, pa se ovaj prestade klimati.

— Ovaj brod ću nazvati *Medina umotvorina* — reče Christopher Robin, na što *Medina umotvorina* zaplovi u smjeru jugozapada, ljupko se njišući.

Možete zamisliti kako je sretan bio Praščić kad je najzad ugledao taj čudni brod. Kasnije, kad je poodrastao, volio je razmišljati o toj zgodi kao o strašnoj opasnosti što ga je zadesila u vrijeme jedne užasne poplave. Istina bijaše da mu je strašna opasnost zaprijetila tek u posljednjih tridesetak minuta zatočeništva, kad je doletjela Sova, sjela na granu i stala ga tješiti i hrabriti te razvezala dugačku i predugačku priču o nekoj svojoj

tetki koja je jednom zabunom snijela galeblje jaje. Sovina je priča tekla bez kraja i konca, baš kao i ova rečenica, sve dok Praščić, koji je slušao izvirujući kroz prozor i već posve gubeći nadu, nije na kraju zaspao spokojnim i prirodnim snom, te počeo kliziti niz prozor, i već visio držeći se još samo papcima o okvir, u kojem je času Sova — srećom — glasno huknula, što je zapravo spadalo u priču, jer je tako huknula ona njena tetka kad je ugle-

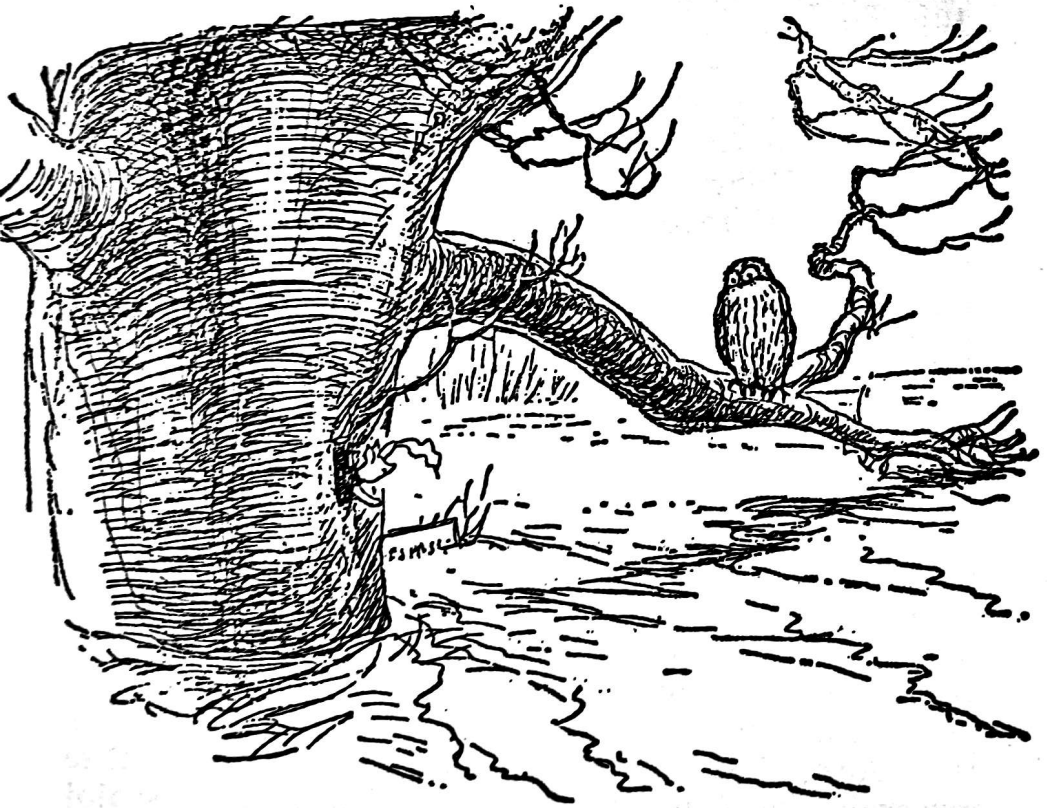

dala galeblje jaje, što je opet naglo probudilo Praščića i dalo mu tek toliko vremena da se grčevitim trzanjem uspne na prozor i reče: — Ma nemoj! Baš zanimljivo! — I tada . . . no, možete zamisliti koliko se obradovao kad je najzad ugledao kako mu u pomoć dolazi spasonosni brod imenom *Medina umotvorina* (kapetan: C. Robin; prvi oficir: M. Pooh) . . .

A kako je ovo zaista kraj priče i budući da me ova posljednja rečenica posve iscrpila, mislim da ću time i završiti.

DESETO POGLAVLJE

U kojemu Christopher Robin priređuje slavlje za Pooha, a mi se rastajemo

Jednoga dana kad se u Šumu ponovno vratilo sunce i donijelo mirise proljeća, kad su potoci zažuborili sretni što opet mogu teći a barice snatrile o svojoj minuloj veličini, kada je u tihim i toplim njedrima Šume mlada kukavica oprezno iskušavala glas, a divlji golubovi lijeno i turobno gugutali — upravo takvog jednog dana oglasio se Christopher Robin svojim posebno važnim zviždukom, pa je Sova doletjela iz Stoljetne šume da vidi što hoće.

— Sovo — reče Christopher Robin — nakanio sam prirediti slavlje.

— Je li? — upita Sova.

— Da, i to posebno slavlje, da proslavimo ono što je Pooh učinio onda kad je učinio i koliko je učinio da izbavi Praščića iz poplave.

— Aha, zbog toga hoćeš slavlje? — zapita Sova.

— Da, pa te molim da što brže dojaviš Poohu i svima ostalima, jer će to biti sutra.

— Aha, već sutra? — začudi se Sova, spremna da mu pomogne.

— Da, zato im odmah idi javiti, molim te, Sovo.

Sova pokuša smisliti nekakav mudar odgovor, ali ne uzmogne, pa najzad odleti da javi ostalima. Prvo naiđe na Pooha.

— Poh — reče ona — Christopher Robin priređuje slavlje.

— Aaa! — začudi se Pooh, ali shvati da Sova očekuje drugačiji odgovor, pa zapita: — Hoće li biti medenjaka?

Sova pomisli kako je ispod njena dostojanstva da priča o medenjacima, pa od riječi do riječi ponovi Poohu što joj je rekao Christopher Robin i odleti k Tugomilu.

— Slavlje meni u čast? — razmišljao je Pooh. — Izvrsno! — Pitao se hoće li i sve ostale životinje znati da je to posebno slavlje, slavlje u čast Medvjeda zvanog Pooh, i da li im je Christopher Robin pričao o brodu *Medvjed koji pluta* i o brodu *Medina umotvorina* i o svim divnim brodovima što ih je izumio i na kojima je plovio. Tada pomisli kako bi strašno bilo kad bi svi to zaboravili i kad nitko ne bi točno znao u čiju se čast priređuje slavlje. Što je duže tako razmišljao, to mu je u glavi nastajala sve veća zbrka u vezi sa slavljem, kao u snu gdje sve ide naopako. A ta mu zbrka, taj polu-san a polu-java, počne

nekako čudno zujati u glavi i najzad se pretvori u neku vrstu pjesme. Bila je to:

PJESMA ZABRINUTOG POOHA

Triput hura za Medu
i njegvog djeda
koji ne mogu bez krušaka,
pogotovu bez meda!
Triput hura za njegovu strinu,
za njegovu pamet
i bistrinu!
(Što se to sa mnom zbiva?
Kao da mi se razum pomutio.
Da sam ja Pooh, taj pametni medo
nisam ni slutio.)
Triput hura za Medu
koji je strašan podvig uradio.
Praščića što se utapao,
iz vode je izvadio.
(Što, ja Medo da sam to učinio?
Neka smjesta postanem dabar
ako sam znao
da sam tako hrabar.)
Triput hura za Medu,
koji se žrtvovao
i krzno dobrano skvasio
da bi Praščića, svog druga,
spasio.
Podvig je to veći,
ganuo je čak Kineze,
kad se zna da Medo o plivanju

nema blage veze.
(To zbilja nema načina
da ni sam nisam znao
kakva sam junačina.
Čemu se sad tužiti?
Da bi se u budućnosti bolje poznao
morat ću se više
sa sobom družiti.)

Premda je Medo bio sila,
njegov primjer
nemojte slijediti.
Ako ne znate plivati,
ostanite na obali sjediti.

Dok je on tako u sebi pjevušio, Sova je razgovarala s Tugomilom.

— Tugomile — rekla je Sova — Christopher Robin priređuje slavlje.

— Vrlo zanimljivo — reče Tugomil. — Meni će, valjda, poslati ostatke što ih pokupi s poda. Ljubazno i pažljivo. Baš mu hvala. Nije važno, nema na čemu.

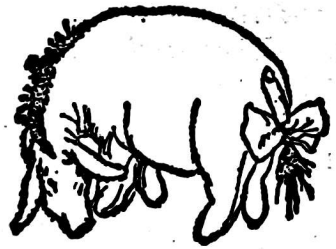

— Evo ti pozivnica.

— A što je to?

— Pozivnica!

— Čuo sam. A gdje to raste?

— Ma, to nije nešto za jelo, nego poziv na slavlje. Za sutra.

Tugomil polako odmahne glavom.

— Ti misliš na Praščića. Na onoga mališana s nemirnim ušima. To ti je Praščić. Dobro, reći ću mu.

— Ne, ne! — stade se srditi Sova. — Ovo je za tebe.

— Jesi li sigurna?

— Naravno — uvrijeđeno će Sova. — Christopher Robin je rekao: »Svima dojavi. *Svima.*«

— Svima, osim Tugomilu?

— Svima — smrknuto će Sova.

— Aha! — reče Tugomil. — Pogriješio je, nema dvojbe, ali neka mu bude, doći ću. Samo nemojte *mene* kriviti ako bude padala kiša.

Ali kiša nije padala. Christopher Robin je napravio stol od nekakvih dugačkih dasaka, pa su svi posjeli oko stola. Na jednom kraju sjedio je Christopher Robin, a na drugom Pooh. Između njih su s jedne strane bili Sova, Tugomil i Praščić, a s druge Zec, Anica i Kloka. Svi Zečevi rođaci i prijatelji poredali su se uokolo, po travi, te željno čekali da im netko nešto kaže, dobaci ili ih zapita koliko je sati.

Za Anicu je to bilo prvo slavlje u životu, pa je bila vrlo uzbuđena. Čim su svi sjeli, počela je brbljati.

— Zdravo, Pooh! — zaskvičala je.

— Zdravo, Anice — odzdravio je Pooh.

Neko vrijeme se vrpoljila na stolici, pa onda opet počela:

— Zdravo, Praščiću! — zaskvičala je.

Praščić joj je samo domahnuo papkom. Bio je suviše zauzet jelom da joj pravo odgovori.

— Zdravo, Tugomile! — nastavila je Anica.

Tugomil joj snuždeno klimne. — Uskoro će kiša, vidjet ćeš — reče.

Anica pogleda ima li što vidjeti, pa kad vidje da nema, dobaci: — Zdravo, Sovo! — a Sova joj blagonaklono odzdravi sa: — Zdravo, mala moja! — i nastavi pripovijedati Christopheru Robinu o nekoj nesreći što je umalo zadesila jednu njenu prijateljicu, koju Christopher Robin nije ni poznavao.

— Prvo popij mlijeko, srce, pa onda pričaj — reče Kloka Anici. Anica htjede pokazati da može i piti i govoriti, sve u isti mah . . . pa su je dugo nakon toga morali tapšati po leđima.

Kad su se već gotovo svi najeli do mile volje, Christopher Robin lupne žlicom o stol nekoliko puta, da ih utiša. Svi su odmah zašutjeli, svi osim Anice, koju je spopala štucavica, ali se mudro pričinjala da ne štuca ona nego jedan od brojnih Zečevih rođaka.

— Priredio sam ovo slavlje u čast nečijeg dobrog djela — započe Christopher Robin. — Svi znamo tko je taj netko, pa je stoga ovo njegovo slavlje, nagrada za ono što je učinio. Ja sam mu pripremio poklon. Evo ga. — Tada stade pipati po džepovima i šapne: — Gdje li se djenuo?

Dok je on tražio poklon, Tugomil se važno nakašlja i stade govoriti.

— Prijatelji — reče — zajedno sa svim Zečevim rođacima i prijateljima, veliko mi je zadovoljstvo — ili možda bolje da kažem: do sada mi je bilo veliko zadovoljstvo — vidjeti vas okupljene na ovom mom malom

slavlju. Ono što sam učinio nije ništa osobito. Svatko bi od vas to napravio . . . osim možda Zeca, Sove i Kloke. Da, i osim Pooha. Ova primjedba ne odnosi se, dakako, na Anicu i Praščića, jer su oni još premaleni. Svatko bi od vas to napravio, ali se slučajno dogodilo da sam to bio

ja. Ne moram posebno naglašavati da to što sam učinio, nisam učinio zato da dobijem ono što Christopher Robin sada traži. — Tada digne prednju nogu, prisloni je na usta i šapne prilično glasno: — Pogledaj ispod stola... Učinio sam to zato što mislim da svi moramo činiti sve što znamo i umijemo kako bismo pomogli jedni drugima. Držim da svi moramo...

— Š... tuc! — slučajno upadne Anica.

— Anice, srce — prekori je mati.

— Jesam li to ja štucnula? — iznenadi se, tobože, Anica.

— O čemu to Tugomil govori? — šapne Praščić Poohu.

— Ne znam — snuždeno odvrati Pooh.

— Ja sam mislio da je ovo slavlje *tebi* u čast.

— I *ja* sam to mislio. Čini se da nije.

— Bilo bi mi milije da je tebi u čast, nego Tugomilu — reče Praščić.

— I meni — reče Pooh.

— Š... tuc! — ponovno upade Anica.

— KAO... ŠTO... SAM... HTIO... REĆI — nastavi Tugomil glasno i strogo — kao što sam htio reći kad su me prekinuli razni bučni glasovi, mislim da...

— Evo ga! — uzbuđeno vikne Christopher Robin. — Dodajte ga mom dragom, blesavom Poohu. To je za njega.

— Poklon za Pooha? — upita Tugomil.

— Nego što! Za najboljeg Medvjeda na svijetu!

— To sam mogao i očekivati — turobno će Tugomil. — Uostalom, ne smijem se žaliti. I ja imam prijatelje. Jučer me, na primjer, netko nešto upitao. A pred tjedan

dana ili možda dva, ne sjećam se, Zec je naletio na mene i rekao »Do vraga!«. Društveni život, to ti je. Povazda se nešto zbiva.

Nitko ga nije slušao, jer su svi uglas govorili: »Odmotaj ga, Pooh!« »Pooh, što je to?« »Ja znam što je!« »Ne, nije to što misliš« i dobacivali slične korisne opaske. Pooh je dotle razmatao poklon što je brže mogao, ali nije htio prerezati konopac kojim je bio vezan, jer nikad ne znaš kad će ti ustrebati komad konopca. Najzad ga je razmotao.

Kad vidje što je, Pooh se gotovo srušio od iznenađenja i sreće. Prekrasna velika pernica puna raznobojnih olovaka! U olovke su bila urezana slova: »B«, to jest skraćeno »Borac«, »HB«, to jest skraćeno »Hrabri borac«, »MW«, to jest skraćeno »Medvjed Winnie«. Bijaše tu i nožić za oštrenje olovaka, i gumica, ako nešto pogriješiš,

i ravnalo za izvlačenje crta kako bi slova uspravnije hodala, a na ravnalu označeni centimetri i milimetri, ako ti se prohtije mjeriti koliko je nešto dugačko. Bilo je još puno plavih olovaka i crvenih olovaka i zelenih olovaka za pisanje posebno važnih plavih, crvenih i zelenih misli. A sve su te divote bile u posebnim pretincima pernice, a pernica je škljocala kad bi pritisnuo dugme za zatvaranje. I svo to blago bijaše za Pooha!

— Aaa! — govorio je Pooh.

— Prekrasno, Pooh — govorili su svi osim Tugomila.

— Hvala vam — promumlja Pooh.

A Tugomil je u sebi prigovarao: — To pisanje i piskaranje! Olovke i gluposti! Tričarije, ako mene pitate za mišljenje. Bezvezarije, koještarije, gluparije!

Kasnije, nakon što su svi Christopheru Robinu rekli »Do viđenja« i »Hvala«, Pooh i Praščić su zamišljeno koračali kući, obasjani zlatom prvog sutona, i dugo, dugo šutjeli.

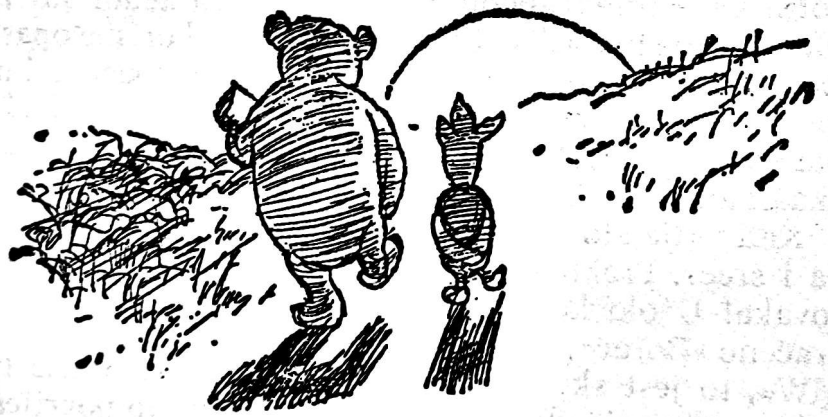

— Kad se ujutro probudiš, Pooh, što prvo kažeš sam sebi? — najzad upita Praščić.

— Upitam se što ću doručkovati — odvrati Pooh. — A što *ti* obično kažeš?

— Ja kažem: »Baš me zanima što će se danas uzbudljivo dogoditi?« — odgovori Praščić.

Pooh zamišljeno klimne glavom.

— To ti dođe na isto — reče on.

. . . . . .

— I što se dogodilo? — zapita Christopher Robin.

— Kada?

— Idućeg jutra.

— Ne znam.

— A bi li se mogao sjetiti, pa nam jednom ispričati. Poohu i meni?

— Ako budete baš jako željeli.

— Pooh bi želio — reče Christopher Robin.

Zatim duboko uzdahne, dohvati Medu za nogu i zaputi se prema vratima, vukući za sobom Winnija zvanog Pooh. Kod vrata se okrene i reče:

— Hoćeš li doći gledati kako se kupam?

— Možda — odgovorih.

— Je li Poohova pernica bila ljepša od moje?

— Bila je ista kao tvoja — rekoh.

On klimne i izađe . . . a ja trenutak kasnije začuh kako se Medo Winnie zvani Pooh penje za njim uza stepenice: *bup, bup, bup.*

BILJEŠKA O PISCU

Britanski novinar Alan Alexander Milne (1882—1956) bavio se pisanjem romana i drama. a za djecu je napisao četiri knjige. Dvije su knjige pjesama: *When We Were Very Young* (1924) *(Kad smo bili sasvim mali)* i *Now We Are Six* (1927) *(Sada nam je šest godina)*, a dvije knjige u prozi: *Winnie the Pooh* (1926) *(Medo Winnie zvani Pooh)* i *The House at Pooh Corner* (1928) *(Kuća na uglu kod Pooha)*.

Pripovijest o dobroćudnom medi Winniju zvanom Pooh (Vini Pu) odmah je doživjela golemi uspjeh među britanskom djecom. Stoga je prevedena na gotovo sve jezike svijeta, pa i na latinski! A. A. Milne je tu pripovijest napisao za svoga sina Christophera Robina (Kristofer Robin). U njoj je oživio Christopherove igračke, smjestio ih u šumu, izradio zemljopisnu kartu njihovih prebivališta, te svakoj životinji dao neku istaknutu osobinu. U deset poglavlja knjige Milne je raspreo priču o njihovom životu u šumi, u kojemu sudjeluje i Christopher. Svako poglavlje je cjelina za sebe, pa ih možemo čitati izdvojeno, kao pojedinačne priče. Pisac je, zapravo, napravio ono što čini svako dijete kada u igri oblikuje svijet svojih omiljenih igračaka, osobito ako takve igračke predočuju živa bića. Udahnuo im je život, dao prošlost, sadašnjost, navike, mane i osobine. Te mane i osobine ponekad su posve uobičajene crte životinja iz svih basni svijeta, a ponekad

nove, ljudske. Milneove priče o životinjama pisane su jednostavnim, duhovitim jezikom, a protkane pjesmicama što ponekad imaju a ponekad nemaju smisla.

Medo Winnie zvani Pooh postao je — slično kao *Alica u Zemlji čudesa* Lewisa Carrolla — omiljenom knjigom djece širom svijeta.

SADRŽAJ

UVOD 7

PRVO POGLAVLJE
u kojemu upoznajemo Medu Winnija zvanog Pooh 11

DRUGO POGLAVLJE
u kojemu Pooh ide u posjet zecu 30

TREĆE POGLAVLJE
u kojemu Pooh i Praščić idu u lov 42

ČETVRTO POGLAVLJE
u kojemu Tugomil izgubi rep, a Pooh ga pronađe 52

PETO POGLAVLJE
u kojemu Praščić sreće Traponoga 64

ŠESTO POGLAVLJE
u kojemu Tugomil slavi rođendan i dobije dva poklona 80

SEDMO POGLAVLJE
u kojemu Kloka i Anica dolaze u Šumu . . . 97

OSMO POGLAVLJE
u kojemu Christopher Robin vodi »ekspoticiju« . 115

DEVETO POGLAVLJE
u kojemu Praščića zadesi poplava 135

DESETO POGLAVLJE
u kojemu Christopher Robin priređuje slavlje . 152

Bilješka o piscu 167

DO SADA IZAŠLO U BIBLIOTECI VJEVERICA

Anton Ingolič
Dječak sa dva imena

Anđelka Martić
Pirgo

Herminia zur Mühlen
Šta pričaju Petrovi prijatelji

Fran Levstik
Najdihojca

N. Veretennikov
Voloda Uljanov

Johanna Spyri
Heidi

Angel Karaliječev
U svijetu priča

Erich Kästner
Don Quichotte

Nathaniel Hawthorne
Čudesna knjiga

Kornej Čukovski
Doktor Jojboli

Vladimir Colin
Bajke

Kornej Čukovski
Bajke

Marija Majerova
Robinzonka

Makedonski pisci djeci

Josip Vandot
Kekec nad samotnim ponorom

Charles Perrault
Bajke

Mato Lovrak
Devetorica hrabrih

Krišan Čandar
Preokrenuto drvo

Mihail Zoščenko
Priče za djecu

William Saroyan
Tata, ti si lud

William Saroyan
Mama, volim te

Perzijske bajke

Braća Grimm
Bajke

Milan Šega
Čarobni ključić

Vesna Parun
Tuga i radost šume

Knjiga radosti I

Danko Oblak
Modri prozori

Josip Vandot
Kekec na vučjem tragu

Erich Kästner
Emil i detektivi

Lewis Carroll
Alica u Zemlji čudesa

Gabro Vidović
Kurir sa Psunja

Miroslav Hirtz
Priče iz prirode

Vojin Jelić
Psiću, a kako je tebi ime

Grigor Vitez
Kad bi drveće hodalo

Erich Kästner
Tonček i Točkica

Ivana Brlić-Mažuranić
Priče iz davnine

Gianni Rodari
Čipolino

Anđelka Martić
Dječak i šuma

Knjiga radosti II

Ivana Brlić-Mažuranić
Čudnovate zgode šegrta Hlapića

Astrid Lindgren
Razmo u skitnji

Milivoj Matošec
Tiki traži Neznanca

Gianni Rodari
Putovanje Plave strijele

Mato Lovrak
Zeleni otok

Vjekoslav Majer
Žuna na telefonu

Nusret Idrizović
Mrav i aždaja

France Bevk
Mali buntovnik

Braća Grimm
Priče

Felix Salten
Bambi

H. C. Andersen
Priče

H. C. Andersen
Bajke

Lewis Carroll
Alica s onu stranu ogledala

Jens Sigsgaard
Robin Hud

Vladimir Nazor
Kurir Loda

Ferenc Molnár
Junaci Pavlove ulice

Stevan Bulajić
Nebeski mornar

Aleksa Mikić
Priče o malim borcima

Oton Župančič
Ciciban

Aleksandar Popović
Tvrdoglave priče

Mato Lovrak
Vlak u snijegu

Ezopove basne

Karel Čapek
Bajke

Branka Jurca
Kućica kraj mora

Gabro Vidović
Trojica iz Male ulice

Marcel Aymé
Priče mačke na grani

Pavel Bažov
Kameni cvijet

Arkadij Gajdar
Timur i njegova četa

Milivoj Matošec
Admiralov otok

C. Collodi
Pinokio

Gianni Rodari
Đelsomino u Zemlji lažljivaca

A. Volkov
Čarobnjak iz Oza

Slavko Kolar
Na leđima delfina

W. M. Thackeray
Ruža i prsten

Desanka Maksimović
Ptice na česmi

France Bevk
Crna braća

J. Broszkiewicz
Velika, veća i najveća

Palma Katalinić
Djetinjstvo Vjetra kapetana

A. R. van der Loeff-Basenau
Lavine bjesne

Aleksej Tolstoj
Zlatni ključić

Gabro Vidović
Zatočenici Pernatog otoka

Erich Kästner
35. maj

Tone Seliškar
Družina Sinjega galeba

Fran Levstik
Pjesme za djecu

Ernest Thompson Seton
Vinipeški vuk

Ivan Cankar
Moj život

Grigor Vitez
Gdje priče rastu

Branko Ćopić
Sin Brkate čete.

Vojin Jelić
Hrabriji nego igračka

Ivan Kušan
Domaća zadaća

Marcel Aymé
Druge priče mačke na grani

Ivan Kušan
Uzbuna na Zelenom Vrhu

Gustav Krklec
Majmun i naočale

Ela Peroci
Djeco, laku noć

Gianni Rodari
Telefonske priče

Grigor Vitez
Igra se nastavlja

Ratko Zvrko
Grga Čvarak

Erich Kästner
Čovječuljak

G. Parca—M. Argilli
Čavlićevi doživljaji

Felix Salten
Bambijeva djeca

Mato Lovrak
Družba Pere Kvržice

Stanislav Femenić
Puž na ljetovanju

Milivoj Matošec
Strah u Ulici lipa

Eva Maria Aab
Vjetropirka Eva

Nada Iveljić
Konjić sa zlatnim sedlom

Višnja Stahuljak
Začarani putovi

Pjesme četiri vjetra
(Izbor i prijevod Grigor Vitez)

Hans Peterson
Matija i vjeverica

Henry Winterfeld
Djevojčica iz svemira

Palma Katalinić
Pričanje Cvrčka moreplovca

Zdenka Jušić-Seunik
Vode su pjevale

Stjepan Jakševac
Vesela godina

Erich Kästner
Emil i tri blizanca

Erich Kästner
Čovječuljak i Malena

Erich Kästner
Blizanke

Jagoda Truhelka
Zlatni danci

Zvonimir Balog
Nevidljiva Iva

Dragan Lukić
Neboder C-17

M. Bjažić—Z. Furtinger
Ništa bez Božene

Sunčana Škrinjarić
Kaktus bajke

Ivan Kušan
Koko i duhovi

Blanka Dovjak-Matković
Neobična ulica

Gianni Rodari
Planeta ispunjenih želja

Mladen Kušec
Dobar dan!

Viola Wahlstedt
Aslak dječak sa Sjevera

Anđelka Martić
Vuk na Voćinskoj cesti

Mato Lovrak
Neprijatelj br. 1

H. C. Andersen
Bajke i priče

Dubravka Ugrešić
Mali plamen

Zlata Kolarić-Kišur
Moja Zlatna dolina

Ivan Kušan
Koko u Parizu

Milivoj Matošec
Veliki skitač

Zdenka Jušić-Seunik
Kupi mi vilovita konja

Antoine de Saint-Exupéry
Mali princ

Vlatko Šarić
Miško

Sunčana Škrinjarić
Dva smijeha

Gabro Vidović
Bjelkan

Astrid Lindgren
Pipi Duga Čarapa

Zvonimir Balog
Ja magarac

Gernet-Jagdfeljd
Katja i krokodil

Stanislav Femenić
Krijesnice

Mladen Kušec
Volim te

Božena Loborec
Četiri dječaka i jedan pas

Blanka Dovjak-Matković
Priče iz Dubrave

Luko Paljetak
Miševi i mačke naglavačke

Drago Ivanišević
Mali, ne maline

Ivan Kušan
Lažeš, Melita

Sunčana Škrinjarić
Zmaj od stakla

Mladen Kušec
Plavi kaputić

Josip Barković
Zeleni dječak

Danko Oblak
Zelena patrola

Višnja Stahuljak
Kućica sa crvenim šeširom

Nada Iveljić
Dobro lice

Gianni Rodari
Torta na nebu

Milivoj Matošec
Dječak sa Sutle

Zvonimir Milčec
Zvižduk s Bukovca

Iris Supek
Trepavice Skitalice

Nikola Pulić
Dolina zečeva

Dubravka Ugrešić
Filip i Srećica

Branko Hribar
Adam Vučjak

Ivan Kušan
Tajanstveni dječak

Pajo Kanižaj
Šarabara

Edmondo de Amicis
Srce

Danko Oblak
Na tragu

Kazimir Klarić
Mrnjau, grizu me

Sunčana Škrinjarić
Svaštara

Anđelka Martić
Djedica pričalo i čarobni vrutak

Zvonimir Golob
Čemu služe roditelji

Frank L. Baum
Čarobnjak iz Oza

Miroslav Antić
Prva ljubav

Gligor Popovski
Mornar Nep

Leopold Suhodolčan
Sakriveni dnevnik

Dragan Lukić
Tri gusketara

Marino Zurl
Mama, kome on to priča

Boro Pavlović
Lipa

Milivoj Matošec
Pustolovina u dimnjaku

Pero Zlatar
Otključani globus

Anton Ingolič
Potopljena galija

Nada Iveljić
Zvijezda na krovu

Toma Podrug
Od Solina do Solina

James Thurber
Trinaest satova i čudesno A

Dobrica Erić
Slavuj i sunce

Miroslav Antić
Garavi sokak

Dragan Božić
Kad se pojavi crveni konj

Anđelka Martić
Šašavi dan

Danko Oblak
Ježek

Miloš Macourek
6000 budilica

Slavko Pregl
Velika pustolovina

Zvonimir Balog
Zlatna nit

Stanislav Femenić
Tikva s nosom

Dušan Radović
Igre i igračke

Branko Ćopić
Orlovi rano lete

Hrvoje Hitrec
Eko Eko

Zlatko Krilić
Prvi sudar

E. B. White
Paukova mreža

Grozdana Olujić
Sedefna ruža

Jevrem Brković
Bašta starca Radosava

Mira Alečković
Ne mogu bez snova

Arsen Diklić
Ne okreći se sine

Svetlana Makarovič
Mišica spava

Zlatko Krilić
Čudnovata istina

Klára Fehér
Imat ću svoj otok
Indijančev vrt

Josip Pavičić
Poletarci

Zvonimir Milčec
Posljednji zvižduk

Ota Hofman
Sat plavih slonova

Jovan Jovanović Zmaj
Ala je lep ovaj svet

Dubravko Horvatić
Stanari u slonu

Dragan Lukić
Od kuće do škole

Milovan Danojlić
Srećan život

Anto Gardaš
Ljubičasti planet

Pero Zlatar
Medvjed u zelenoj bundi

Dubravko Horvatić
Junačina Mijat Tomić

Dragutin Horkić
Čađave zgode

Ivan Kušan
Strašni kauboj

Nenad Brixy
Bijela loptica

Rosa Petković
Kapetan valova

Zdenka Čop
Dva dječaka

Tone Seliškar
Mazge i češljugari

Arsen Diklić
Salaš u Malom Ritu

Roberto Piumini
Mladić koji je ušao u palaču

Vesna Parun
Hoću ljutić, neću mak

Irena Lukšić
Zrcalo

Ahmet Hromadžić
Okamenjeni vukovi

Joža Horvat
Waitapu

Zlatko Krilić
Veliki zavodnik

Desanka Maksimović
Priča starog kamena

Pavao Pavličić
Trojica u Trnju

Hrvoje Hitrec
Kratki ljudi

Grozdana Olujić
Nebeska reka

Nada Iveljić
Dođi da ti pričam

Anto Gardaš
Bakreni Petar

Éva Janikovszky
Malinovac i slamčica

Astrid Lindgren
Hrabra Kajsa

Anđelka Martić
Mali konjovodac

Dobriša Cesarić
Srebrna zrnca u pijesku

Izdavačko knjižarska radna organizacija
Mladost
Zagreb, Ilica 30

Generalni direktor
Branko Juričević

OOUR Izdavačka djelatnost
Zagreb, Gupčeva zvijezda 3

Direktor
Stipan Medak

Likovni urednik
Irislav Meštrović

Tehnički urednik
Zlatko Klinger

Korektori
Marija Špiranović
Lela Čoffou

Nacionalna i sveučilišna biblioteka, Zagreb
Katalogizacija na izvoru:
820(02.053.2) — 32 = 862

MILNE, Alan Alexander

Medo Winnie zvani Pooh / Alan Alexander Milne ; [prevela Mia Pervan-Plavec ; stihove napisao Zvonimir Balog ; ilustrirao Ernest H. Shepard]. — 1. izd. u ovoj biblioteci. — Zagreb : Mladost, 1986. — 169 str. : ilustr. ; 21 cm. — (Biblioteka Vjeverica)

Prijevod djela: Winnie-the-Pooh. — Nakl. 5000 primj.

Tisak: SOUR »VJESNIK«, OOUR TM, Zagreb — 1986.

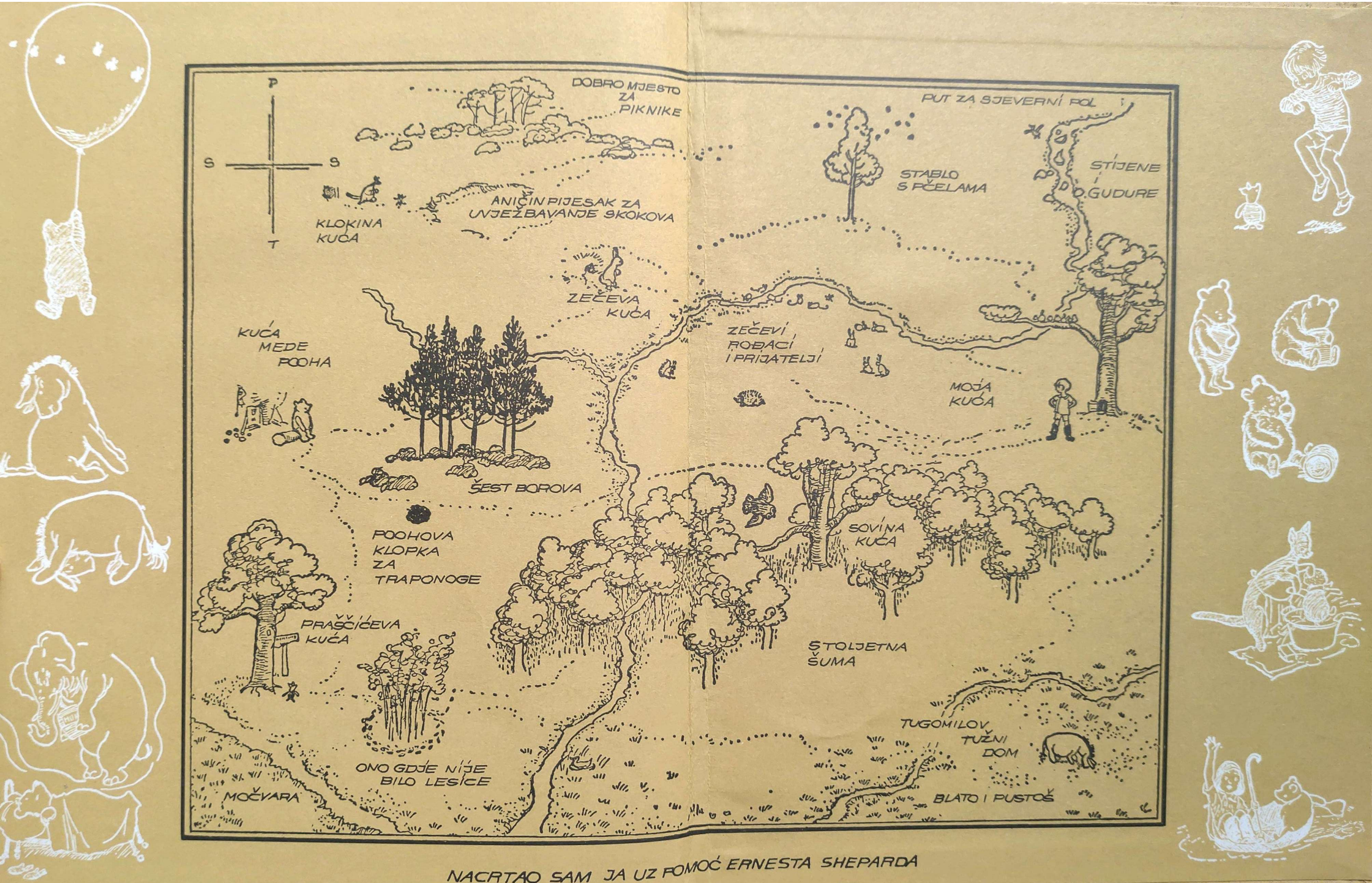

NACRTAO SAM JA UZ POMOĆ ERNESTA SHEPARDA

mladost